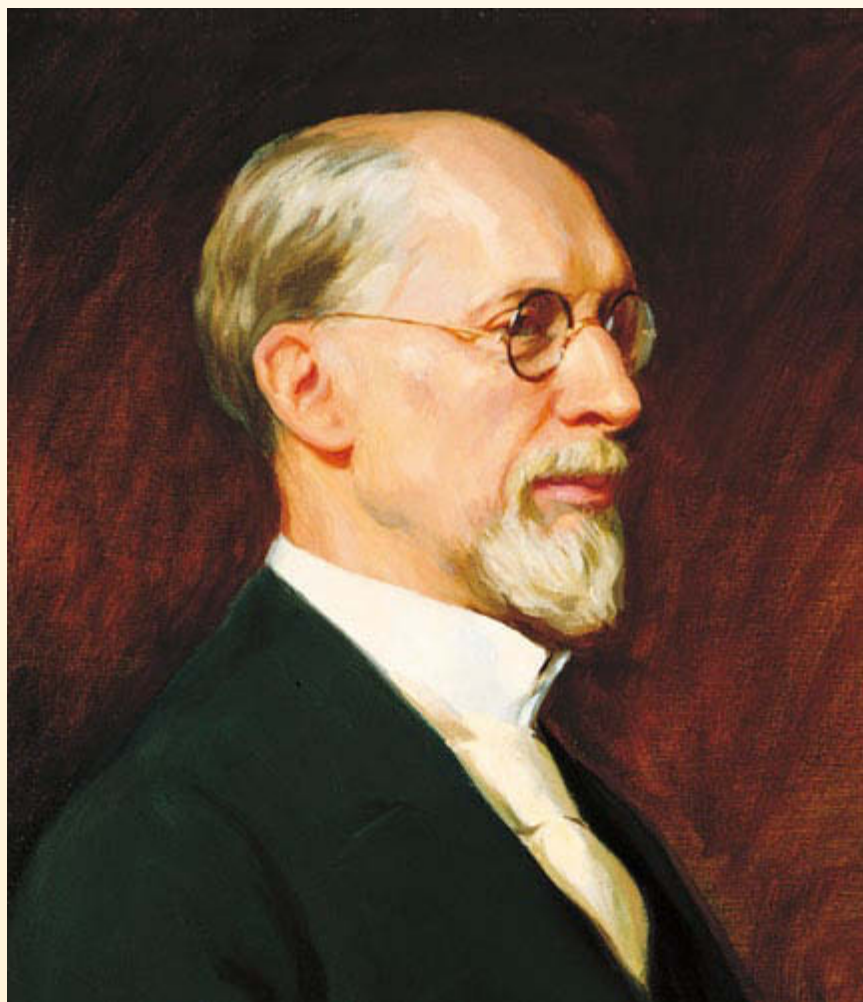

Учения на президентите на Църквата

Джордж Албърт Смит

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
ДЖОРДЖ АЛБЪРТ СМИТ

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Книги от поредицата *Учения на президентите на Църквата*

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (36481 112)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит
(36786 112)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

За да поръчате тези книги, отидете във вашия местен център за разпространение или посетете store.lds.org.

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Или пратете коментарите и предложенията си на:

cur-development@ldschurch.org

Моля впишете своето име, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2011 г. на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени.

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 8/02

Одобрено за превод: 8/02

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith.*

Bulgarian.

36786 112

СЪДЪРЖАНИЕ

Заглавие	Страница
Въведение	v
Кратко историческо изложение	ix
Животът и служението на Джордж Албърт Смит	xii
1 Да живеем според това, в което вярваме	1
2 “Да възлюбиш ближния си, както себе си”	11
3 Нашето свидетелство за Исус Христос	21
4 Пророкът Джозеф Смит, Божието оръдие за възстановяването на истината	35
5 Святото свещеничество – за благослов на Божиите чеда	47
6 Да подкрепяме хората, които Господ подкрепя	59
7 Безсмъртието на душата	71
8 Храмови благословии за нас и нашите предци	83
9 Отворете сърцето си в молитва към Господ	97
10 Писанията, най-ценната библиотека на света	107
11 Откровение от Бог към Неговите деца	117
12 Силно желание да споделяме Евангелието	127
13 Да вършим нашата част в споделянето на Евангелието	141
14 Как ефективно да споделяме Евангелието	154
15 Да придвижваме напред Господното дело	165
16 “Принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден”	177
17 Укрепване силата на вярата	187
18 Останете откъм Господната страна на линията	199
19 Материални и духовни благословии от Словото на мъдростта	211
20 Физическо спасение за нас и останалите хора	223
21 Силата на добротата	235
22 Да възпитаваме децата в светлина и истина	245
23 “От вас се изисква да прощавате”	259
24 Праведен живот в усилни времена	269
Списък на илюстрациите	280
Азбучен указател	281

Ernest Smith

Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помогнат да задълбочите разбирането си на възстановеното Евангелие и да се доближите до Господ чрез ученията на президентите на Църквата от последните дни. При прибавянето на томове към тази поредица, вие ще съберете домашна колекция от книги с учения от Евангелието. Томовете от тази поредица са предназначени за лично изучаване и за обучение в неделните класове. Те могат също да ви помогнат да подготвите други уроци или речи и да отговорите на въпроси за учението на Църквата.

Тази книга включва ученията на президент Джордж Албърт Смит, който служи като президент на църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от 21 май 1945 г. до 4 април 1951 г.

Лично изучаване

Като учите поученията на президент Джордж Албърт Смит, търсете с молитва вдъхновение от Духа. Въпросите в края на всяка глава ще ви помогнат да разберете и прилагате ученията на президент Смит в живота си. Като учите тези поучения, може да мислите как да ги преподавате на членове на семейството си и на приятели. Това ще укрепи разбирането ви на прочетеното.

Преподаване от тази книга

Може да използвате тази за преподаване у дома или в Църквата. Следните напътствия може да ви помогнат.

Подготвяйте се да преподавате

Търсете напътствието на Светия Дух, като се подготвяте да преподавате. Изучете с молитва дадената глава, за да се уверите, че сте разбрали ученията на президент Смит. Ще преподавате с по-голяма искреност и сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21).

Ако преподавате урок в Мелхиседековото свещеничество или Обществото за взаимопомощ, не следва да оставите настрана тази книга или да готвите уроците по други материали. С молитва изберете от главата онези учения, които чувствате, че ще бъдат от най-голяма помощ на хората, на които преподавате. Някои глави съдържат повече материал, отколкото ще сте в състояние да обсъдите по време на часа. Позволявайте на плодотворните обсъждания да продължат, вместо да се опитвате да покриете всичките учения.

Насърчавайте участниците да изучават главата преди урока и да носят със себе си книгата. Когато го правят, те ще са по-добре подготвени да участват в обсъждане и ще се назидават един друг.

Представете главата

Като представяте главата и по време на урока се опитвайте да създадете атмосфера, където Духът може да докосне сърцата и умовете на хората, на които преподавате. За да започнете урока, помогнете на хората, на които преподавате, да се концентрират над ученията в главата. За да направите това, бихте могли:

- Да прочетете и обсъдете частта, озаглавена “Из живота на Джордж Албърт Смит” в началото на главата.
- Да обсъдите изображение или стих от главата.
- Да изпеете свързан с нея химн.
- Да споделите накратко свързано с темата лично преживяване.

*Водете обсъждане относно ученията
на президент Смит*

Като преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси и да се учат един друг. Те ще учат най-добре, когато участват активно. Това е също добър начин да им се помогне да получат лично откровение. За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на главата. Тези въпроси са споменати на различни места в главата, за да покажат към коя част от ученията се отнасят. Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, които учите. Например бихте могли да попитате участниците как могат да прилагат ученията на президент Смит в отговорностите си на родители, домашни учители или като посещаващи учителки.

Следните варианти могат да ви дадат допълнителни идеи:

- Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили.
- Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения с останалите от групата.
- Прочетете заедно избрани изявления на президент Смит от главата. Помолете участниците да споделят примери от Писанията и от собствения си опит, които илюстрират преподаването от президент Смит.
- Помолете участниците да изберат раздел, от който се интересуват, и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили.

Завършете обсъждането

Обобщете накратко урока или помолете един-двама участници да направят това. Насърчете хората, които учите, да

споделят с другите какво са разбрали от ученията на президент Смит. Свидетелствайте за ученията, които сте обсъдили. Може да поканите и другите да споделят техните свидетелства.

Информация за източниците, цитирани в тази книга

Ученията на президент Смит в тази книга са директно цитирани от различни източници. Тези извадки са запазили пунктуацията, правописа, главните букви и разделянето на абзаци на оригиналните източници, освен ако не са били нужди редакционни или печатарски промени за подобрена четивност. По тази причина може да забележите дребни непоследователности в текста. Например, думата *евангелие* е с малка буква в едни цитати и с главна в други.

Също така президент Смит използва термини като *мъже*, *мъж*, или *човечество* за всички хора, мъже и жени. Той често използва местоименията *той*, *негов* и *на него* за двата рода. Това е било обичайно за езика по негово време. Въпреки различията между онези езикови условия и по-съвременната употреба, ученията на президент Смит се отнасят както за жените, така и за мъжете.

Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на президент Джордж Албърт Смит, представени в тази книга.

4 април 1870 г.	Роден в Солт Лейк Сити, Юта, в семейството на Джон Хенри и Сара Фар Смит.
1874–1875 г.	Баща му Джон Хенри Смит служи на мисия във Великобритания. Джордж Албърт е на четири години, когато той заминава.
27 октомври 1880 г.	Джон Хенри Смит е ръкоположен за апостол.
1882–1885 г.	Джон Хенри Смит служи като президент на Европейска мисия.
1883 г.	Джордж Албърт Смит, 13-годишен, започва да работи в една шивашка фабрика.
1888 г.	Започва да работи за жп компания. Поради тази работа получава трайно увреждане на очите.
септември–ноември
1891 г.	Отслужва мисия в южна Юта за Асоциацията за усъвършенстване на Младите мъже.
25 май 1892 г.	Сключва брак с Луси Емили Уудръф в храма Манти Юта.

- 1892–1894 г. Служи на мисия в южните САЩ, която започва само няколко седмици след брака му. Луси се присъединява към неговата мисия четири месеца след началото ѝ.
- 8 октомври 1903 г. Ръкоположен за апостол от президент Джозеф Ф. Смит.
- 1904 г. Пише “личното си верую”, списък от 11 идеала, според които се задължава да живее (вж. стр. 1–2 на тази книга).
- 1909–1912 г. Страда от сериозни здравословни проблеми.
- 1919–1921 г. Председателства над Европейска мисия.
- 1921–1935 г. Служи като главен надзорник на Асоциацията за взаимно усъвършенстване на Младите мъже.
- 1922 г. Избран за вицепрезидент на National Society of the Sons of the American Revolution. Служи на този пост до 1925 г. и отново през 1944 и 1946 г.
- септември 1930 г. Подпомага създаването на асоциацията “Маршрути и забележителности на пионерите от Юта”, която да установява и отбелязва исторически места на Църквата. Избран е за неин пръв президент.
- 27 юли 1933 г. Става президент на Дружеството за подпомагане на незрящите в Юта.
- 31 май 1934 г. Получава “Сребърен бизон”, най-висшето отличие на организацията “Бойскаути на Америка”.
- 1935–1936 г. Ръководи издаването на Книгата на Мормон на Брайлово писмо.

- 5 ноември 1937 г. Луси почива на 68 години след продължително боледуване.
- януари–юли 1938 г. Посещава мисиите на Църквата в южната част на Тихия океан, вкл. Хавай, Самоа, Тонга, Таити, Нова Зеландия и Австралия.
- юли 1943 г. Отделен е като президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
- 21 май 1945 г. Отделен е като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.
- 23 септември 1945 г. Освещава храма Айдахо Фолз Айдахо.
- 2 ноември 1945 г. Среща се с президента на САЩ Хари С. Труман, за да обсъди изпращането на помощ в Европа след Втората световна война.
- май 1946 г. Посещава членовете на Църквата в Мексико, първият президент на Църквата, който прави това. Поднася екземпляр от Книгата на Мормон на мексиканския президент Мануел Камачо.
- 24 юли 1947 г. Освещава паметника “Това е мястото” и отбелязва стогодишнината от пристигането на пионерите в долината Солт Лейк.
- 1947 г. Броят на членовете на Църквата достига 1 милион.
- 30 септември–2 октомври 1949 г. Участва в първата предавана по телевизията обща конференция.
- 4 април 1951 г. Почива в Солт Лейк Сити, Юта, на 81-я си рожден ден.

Животът и служението на Джордж Албърт Смит

Един ден по време на служението си като президент на Църквата Джордж Албърт Смит получава една снимка със следната бележка, “Изпращам ви тази снимка, защото тя показва какъв човек вярваме че сте”. Това било снимка на президент Смит, разговарящ с една майка и четирите ѝ малки деца. В същия този ден президент Смит бързал да хване влак, когато майката го спряла, надявайки се децата ѝ да имат възможността да се ръкуват с един Божий пророк. Един наблюдател улавя момента на снимка.

Бележката продължава, “Причината, поради която ни е толкова скъпа (тази снимка), е че независимо от вашата заетост, въпреки че сте бързал да се качите в колата си и после на чакащия влак, все пак сте намерили време да се ръкувате с всяко от децата в това семейство.”¹

Подобни постъпки на доброта характеризират живота и служението на Джордж Албърт Смит. Независимо дали предлага обич и насърчение на ближен, който изпитва трудности с вярата си или организира мащабни дейности по благосъстоянието, Джордж Албърт Смит живее според заповедта на Спасителя, “Да възлюбиш ближния си като себе си” (Марка 12:31).

Ранни години, 1870–1890 г.

Джордж Албърт Смит е роден на 4 април 1870 г. в семейството на Джон Хенри и Сара Фар Смит, в един скромен дом в Солт Лейк Сити. Сем. Смит има голямо наследство от служба в царството Божие. Бащата на Джордж Албърт по-късно ще служи в Кворума на дванадесетте апостоли и в Първото Президентство.

На около 4 г.

Дядо му и негов съименник, Джордж А. Смит, е братовчед на Пророка Джозеф Смит и е сред първите пионери-светии от последните дни, които навлизат в долината Солт Лейк през 1847 г.; Джордж А. Смит е също апостол и съветник на президент Бригъм Йънг. Прадядото на Джордж Албърт, Джон Смит, служи като патриарх в Църквата и първи президент на кол в Солт Лейк Сити. А дядо му по майчина линия,

Лорин Фар, е първия кмет на Огдън, Юта, и първи президент на кол в този град.

*Джон Хенри
Смит*

Джордж Албърт Смит обича родителите си и им се възхищава. Той уважава баща си защото го научава да помага на хората в нужда² и се възхищава на майка си за жертвите, които прави тя, за да отгледа семейството си в Евангелието. “Макар да бяхме много бедни”, спомня си той, “и баща ми беше на мисия, когато бях на 5 години, нямам никакъв спомен майка да се е оплаквала, нито да пролива сълзи поради обстоятелствата, които я заобикаляха. Тя

умееше да харчи всеки долар по-умно от всеки, когото съм познавал някога. ...

... Когато татко отсъстваше от къщи по време на мисията, мама зае мястото му и бе наистина глава на дома, докато него го нямаше. Ние казвахме молитвите си, бяхме благословени с храна и в случай на болест тя се обаждаше на старейшините, защото имаше голяма вяра в евангелските обреди. Винаги стриктно плащаше десятък и доколкото бях в състояние да установя, и през ум не ѝ е минавала мисълта, че може да има грешка и “мормонизмът” да не е истинен. Тя вярваше в него с цялата си душа.”³

В частност, Джордж Албърт Смит си спомня как майка му го е учила да се моли и да уповава, че Бог ще отговори: “Когато мисля за влиянието на моята майка, когато бях малко (момче), се изгълвам с благоговение и се вълнувам до сълзи. ... Помня сякаш беше

Сара Фар Смит

вчера как тя ме хвана за ръка и ние се качихме по стълбите до втория етаж. Там аз коленичих пред нея и я улових за ръка, докато тя ме учеше да се моля. Благодаря на Бог за тези майки, които имат в сърцата си духа на Евангелието и желание за благослов. Бих могъл да повторя тази молитва и сега, а минаха доста години, от както я научих. Тя ми даде увереност, че имам един Небесен Отец и ми позволи да узная, че Той чува и отговаря на молитвите. Когато поотраснах, още живеехме в двуетажната къща от греди и дъски, и когато вятърът духаше силно, тя се люлееше, сякаш щеше да се прекатури. Понякога бях твърде уплашен, за да легна да спя. Леглото ми беше само в една малка стаичка и много нощи се смъквах на пода, коленичех и молах моя Отец в Небесата да се погрижи за къщата, да я опази, та тя да не се разпадне на парчета, и си лягах в малкото легло толкова сигурен, че ще бъда опазен от злото, сякаш се държах за ръката на моя Баща.”⁴

Поглеждайки назад към детството си, Джордж Албърт Смит казва:

“Родителите ми живееха много скромно, но отдавам възхвала на Създателя и съм Му благодарен от все сърце, че ме изпрати в техния дом.

... Когато бях момче, научих, че това е Господното дело. Научих, че на земята има живи пророци. Научих, че вдъхновението от Всемогъщия влияе върху онези, които живеят така, че да бъдат достойни да му се радват.

... Благодарен съм за наследството от праведност, за моите родители, които ме научиха на Евангелието на Исус Христос и ми дадоха пример в своя дом.”⁵

Младият Джордж Албърт Смит е щастливо, игриво дете. Приятелите ценят високо неговата весела натура и той се забавлява да ги развлича с хармоника, банджо, китара и репертоар от забавни песни. При все това той има преживявания, които му помагат да развие силно чувство на отговорност, забележително за възрастта му. Когато е на 12 години, Джордж Албърт учи в

*Деца на Джон Хенри и Сара Фар Смит.
Джордж Албърт Смит е отляво.*

академията “Бригъм Йънг”, където получава съвет, който ще има силно влияние в живота му. Той по-късно си спомня:

“Бях късметлия, че част от обучението ми премина при д-р Карл Г. Мезер, този изключителен преподавател, първият строител на нашите велики църковни училища. ... Не мога да си спомня повечето от нещата, казани през годината, когато учех там, но има едно нещо, което вероятно няма да забравя никога. То биваше повтаряно много пъти. ... Д-р Мезер един ден се изправи и каза:

“Вие не само ще бъдете държани отговорни за нещата, които вършите, но и за самите мисли, които мислите.”

Тъй като бях момче, непривикнал да контролирам особено мислите си, за мен бе твърде озадачаващо какво трябва да сторя и това бе безпокоеше. Всъщност тази идея се лепна за мен като репей. Около седмица или 10 дни след това внезапно осъзнах какво е имал предвид той. Тогава можах да разбера философията му. Веднага след това осъзнах следната интерпретация на казаното от него: Разбира се, вие ще бъдете държани отговорни

за мислите си, защото когато земният ви живот приключи, той ще бъде сума от вашите мисли. Този едничък съвет бе голяма благословия за мен през целия ми живот и ми позволи в много случаи да избягвам да мисля неправилно, защото осъзнах, че когато житейските ми дела приключат, аз ще бъда продукт на моите мисли.”⁶

Младият Джордж Албърт поема големи отговорности у дома през 1882 г., когато баща му, след като служи 2 години в Кворума на Дванадесетте, е призован за президент на Европейска мисия. Отсъствието на Джон Хенри налага Джордж Албърт да помага за обезпечаване на семейството. Когато е на 13 г., той кандидатства за работа в една преработвателна фабрика, собственост на Църквата, и в универсален магазин в Солт Лейк Сити, но управителят казва, че не могат да си позволят да наемат повече хора. Джордж Албърт отвърща, че не иска да му плащат, а само да работи. Той добавя, “Знам, че ако струвам нещо, ще ми бъде платено.”⁷ Позитивното му отношение му спечелва пост на фабричен работник със седмична заплата от 2.50 долара, а добрата му трудова етика скоро му помага да напредне на по-добри позиции в компанията.

Когато е на 18 г., той намира работа в един екип по инспектиране на железните пътища. Докато върши работата си, отблясъкът от слънцето в пустинните пясъци поврежда очите му. Това безвъзвратно уврежда зрението на Джордж Албърт, като прави четенето трудно за него и му създава дискомфорт за цял живот.

Мисионерска служба и брак, 1891–1894 г.

През септември 1891 г. президент Уилфърд Уудръф призовава Джордж Албърт Смит да отслужи краткосрочна мисия в южна Юта. Специфичната му задача е да работи с младежите на Църквата в областта. През следващите четири месеца той и колелата му помагат за установяването на младежки организации в колове и райони, говорят на множество събрания и насърчават младите хора да живеят според стандартите на Църквата.

След завръщане от мисията си Джордж Албърт продължава да ухажва любимата си от детството, Луси Уудръф, внучка на

президент Уилфърд Уудръф. Те са израснали като съседи и Луси е забелязала чертите на характера, които развива Джордж Албърт. В своя дневник тя пише за възхищението си от него: “Тази вечер си лягам с благодарно сърце към Бог ... и се моля той да ми даде сила да заслужи повече любовта на един човек, за когото твърдо вярвам, че е един от най-добрите млади мъже, появявали се някога на земята. Неговата доброта и добрина карат очите ми да се пълнят със сълзи.”⁸

Луси Емили Уудръф Смит

Но Луси има много обожатели, някои от тях са доста заможни и ѝ предлагат екстравагантни подаръци. Джордж Албърт, от друга страна, привлича Луси с отдадеността си на Господ. Той ѝ пише, “Ако се интересуваш от брак с човек с пари, това няма да съм аз, защото отдавна съм решил, че няма да посветя живота или времето си на правене на пари, а на служба на Господ и подпомагане Неговите деца в този свят.”⁹ Луси прави избора си, и на 25

май 1892 г. тя и Джордж Албърт сключват брак в храма Манти Юта. Церемонията извършва бащата на Джордж Албърт. В този ден Луси дава на съпруга си малък медальон с нейната снимка вътре. Той държи медальона на верижката на джобния си часовник, където е близко до сърцето му, и го носи почти всеки ден до края на живота си.¹⁰

Младоженците се радват на по-малко от един месец заедно, преди Джордж Албърт да замине на друга мисия, този път със задача да проповядва в южните САЩ. Макар да знаят предварително, че раздялата е неизбежна – призованието идва три седмици преди да сключат брак – тя е трудна. И двамата са преизпълнени с радост, когато четири месеца по-късно Луси е призована да служи редом със съпруга си в офиса на мисията,

*Мисионери в мисия Южни щати. Младоженците
Луси (третата отляво) и Джордж Албърт (седнал
до нея) служат заедно в дома на мисията*

където неотдавна на старейшина Смит е възложено да служи като секретар на мисията.

Президент на мисия Южни щати е Дж. Голдън Кимбъл, който в същото време служи като член на Седемдесетте. По време на службата на старейшина Смит се налага президент Кимбъл два пъти да напусне мисията, за да се погрижи за важни неща в Солт Лейк Сити – веднъж скоро след като старейшина Смит става секретар на мисията, и отново около година по-късно. И в двата случая президент Кимбъл възлага огромната отговорност за ръководене и администриране на мисията на старейшина Смит, като му оказва подкрепа и му дава съвет чрез множество писма. Като цяло старейшина Смит служи като действащ президент на мисията около 16 месеца. Президент Кимбъл се безпокои, че отсъства толкова дълго, но има доверие на младия

си помощник. В едно писмо до старейшина Смит той пише, “Мисля, че моето проникновение и интелигентност, колкото и ограничени да са, ми позволяват да оценя своята почтеност и достойнство, което, уверявам те, и правя.”¹¹ В друго писмо той пише, “Никога не забравяй следното: че аз ценя високо твоя труд, усърдие и добър дух.”¹²

Президент Кимбъл има много възможности да стане свидетел на усърдието и добрия дух на старейшина Смит. При един случай двамата пътуват и са поканени да прекарат нощта в малка къща от трупи. По-късно Джордж Албърт Смит си спомня:

“Около полунощ бяхме събудени от ужасни крясъци и викове отвън. Докато седяхме в леглата, за да се опомним и осъзнаем какво става, ушите ни бяха “приветствани” от мръсен неприсвоен език. Беше светла лунна нощ и можехме да видим отвън множество хора. Президент Кимбъл скочи и почна да се облича. Мъжете блъскаха вратата и използвайки мръсен език, заповядаха мормоните да излязат вън, защото ще ги застрелят. Президент Кимбъл ме попита няма ли да стана и да се облека и аз му казах, че не, смятам да остана в леглото, защото бях сигурен, че Господ ще се погрижи за нас. След няколко секунди стаята бе обсипана с изстрели. Очевидно тълпата се бе разделила на четири групи и те стреляха по ъглите на къщата. Трески хвърчаха над главите ни във всички посоки. Имаше няколко мига тишина, после бе изстрелян нов залп и захвърчаха още трески. Не чувствах никакъв ужас. Бях много спокоен, както си лежах там, преживявайки едно от най-страшните събития в живота си, но бях сигурен ... че Господ ще ме защити, и Той го стори.

Тълпата очевидно се обезсърчи и си тръгна. Когато на другата сутрин отворихме врата, там имаше голям наръч от тежки цикориеви пръчки, каквито тълпата използваше да бие мисионерите на Юг.”¹³

Години по-късно Джордж Албърт Смит споделя това преживяване с внуците си, за да ги научи да уповават на Господ. “Това, което искам да ви внуша”, казва той, “е че Господ ще се грижи за вас в моменти на опасност, ако Му дадете тази възможност.”¹⁴

Семеен живот

Джордж Албърт и Луси са освободени от мисията си през юни 1894 г. Няколко месеца след завръщането им в Солт Лейк Сити Луси получава благословия от дядо си, президент Уилфърд Уудръф, в която се обещава, че ще има деца. На 19 ноември 1895 г. тя ражда дъщеря, която наричат Емили, а четири години по-късно се ражда друга дъщеря, Едит. Последното им дете, Джордж Албърт-мл., се ражда през 1905 г.

Джордж Албърт Смит е любящ баща, обожаван от децата си. Едит пише за него: “За мен моят баща имаше всички качества, които правят един баща скъп на неговата дъщеря. Той отговаряше на всичките ми очаквания за бащинство.” Особено впечатляващ за децата е начинът, по който Джордж Албърт се държи със скъпата си съпруга. “Обичта и грижата на татко към майка бяха прекрасни”, пише Едит. “Той никога не пропускаше възможност да покаже признателността си към нея. Всичко, което те правеха, го правеха заедно, след грижливо изготвени планове и работа в екип. За него тя бе скъпоценна. ... Макар всички да обожавахме майка, сигурна съм, че неговата загриженост и нежност към нея я правеха дори още по-обичана от нас, децата.”¹⁵

Като баща Джордж Албърт Смит искрено се опитва да помага на децата си да изживеят радостта, която той чувства от това, че живее според Евангелието. Един коледен ден, след като подаръците са отворени, той пита малките си дъщери как биха се чувствали, ако дадат някои от играчките си на деца, които не са получили никакви подаръци за Коледа. Тъй като току-що са получили нови играчки, момичетата се съгласяват, че биха могли да подарят някои от старите си играчки на тези деца в нужда.

“Не бихте ли им дали и някои от новите?”, внимателно предлага Джордж Албърт.

Дъщерите му се колебаят, но накрая се съгласяват да дадат по една-две от новите си играчки. Тогава Джордж Албърт води момичетата в дома на децата, които има предвид, и те дават своите подаръци. Преживяването е толкова възвисяващо, че

Кворумът на дванадесетте апостоли през 1921 г. Прави, отляво надясно: Джозеф Фийлдинг Смит, Джеймз Е. Тълмидж, Стивън Л. Ричардз, Ричард Р. Лаймън, Мелвин Дж. Балард и Джон А. Уидсоу. Седнали, отляво надясно: Ръдгър Клоусън, Рийд Смут, Джордж Албърт Смит, Джордж Ф. Ричардз, Орсън Ф. Уитни и Дейвид О. Макей.

когато си тръгват, едно от момичетата казва с развълнуван глас, “Сега нека идем да им донесем и останалите играчки.”¹⁶

Кворумът на дванадесетте апостоли, 1903–1945 г.

На 6 октомври 1903 г., вторник, Джордж Албърт Смит има тежък ден на работа и не успява да присъства на сесиите на общата конференция този ден. Когато си тръгва от кантората, следобедната сесия на конференцията е почти свършила, тъй че той поема към дома си с планове да заведе децата на панаира.

Когато стига до дома си, с изненада заварва тълпа посетители, като една гостенка пристъпва напред и топло го поздравява.

“За какво е всичко това?”, пита той.

“Не знаете ли?”, отвръща тя.

“Какво да знам?”

“Е, вие бяхте подкрепен като член на Кворума на дванадесетте апостоли”, възкликва гостенката.

“Не може да бъде”, казва Джордж Албърт. “Трябва да има някаква грешка.”

“Лично го чух”, възразява тя.

“Трябва да има още някой Смит”, казва той. “Нито дума не ми е казано за това и не мога да повярвам, че е вярно.”

Смутена, гостенката се връща до Табернакъла, за да провери дали не е сбъркала. Там тя е информирана, че е права – Джордж Албърт Смит е най-новия член на Кворума на дванадесетте апостоли.¹⁷

По-късно дъщеря му Емили си припомня сцената в дома на сем. Смит: “Изглеждаше сякаш целият Табернакъл се извървя през тревната леха до къщи, плачейки и целувайки мама. Всички те казваха, че татко е апостол, и ние си мислехме, че да си апостол е най-лошото нещо, което би могло да ти се случи.”

Дори след като получава потвърждение, Джордж Албърт решава, че въпреки всичко ще заведе дъщерите си на панаира, както е обещал, “макар че той не видя много от него”, спомня си Емили. “Той прекара цялото време с гръб към стената, говорейки с хората.”¹⁸

След два дни, на 8 октомври 1903 г., Джордж Албърт Смит е ръкоположен в горната стая на храма Солт Лейк от президент Джозеф Ф. Смит. След ръкополагането си той е поканен да сподели чувствата си с присъстващите членове на Кворума на Дванадесетте. “Чувствам се слаб и ми липсва преценка, в сравнение с мъжете на зрели на години”, казва той, “но сърцето ми е право и искрено желая по-нататъшен прогрес на Господното дело. ... Имам живо свидетелство за божествеността на това дело; знам, че Евангелието е дошло на земята под ръководството и напътствието на самия Господ, и че избраните да председателстват са били и са Негови служители във всяка своя постъпка. Желая

и се моля да мога да живея чисто и смирено, та да мога да съм достоен за подтиците и съветите на Духа, който да ме води през живота ми.”¹⁹

Джордж Албърт Смит служи в Кворума на Дванадесетте почти 42 години, включително 2 години като президент на Кворума. През това време той изпълнява много задачи и благославя хората по целия свят по най-различни начини.

*Споделяне на Евангелието и печелене
приятели за Църквата*

Старейшина Смит има природна дарба да кара хората да се чувстват удобно и приятно и да превръща враговете в приятели. Един местен бизнесмен, нечлен на Църквата, казва за него на погребението му: “Той беше човек, който лесно се запознаваше. Беше човек, когото просто бихте искали да познавате. Приятелската му усмивка, сърдечното му ръкостискане и топлотата на поздрава му ви караха дълбоко вътре в сърцето си да усещате приятелството му към вас, неговия ближен.”²⁰

Този талант е ценен във време, когато Църквата все още е до голяма степен неизвестна по света и мнозина се отнасят към нея с подозрение. Докато веднъж изпълнява задача в Западна Вирджиния, той научава, че градските власти официално са заплашили да арестуват всеки, заловен да проповядва мормонизма. Старейшина Смит се среща с чиновника в кметство г-н Енгъл, за да се опита да промени политиката. По-късно той пише в дневника си: “Когато за пръв път позвъних на г-н Енгъл, той бе много рязък в маниера си и сухо ме осведоми, че няма да бъдем толерирани в този град. ... Казах му, че вярвам, че е зле информиран и че бих искал да седна и да поговоря с него. ... Прекарахме известно време, обсъждайки мормонизма. Той значително омекна, преди да си тръгна, ръкува се с мен и ми даде визитката си. Тръгнах си, убеден че съм отстранил един предразсъдък.”²¹ Три дни по-късно старейшина Смит отново го посещава и този път му оставя екземпляр от Книгата на Мормон.²²

Старейшина Смит винаги търси възможности да говори с хората за Църквата. Всеки път когато задачите му налагат да пътува, той взема със себе си екземпляри от Книгата на Мормон,

църковни списания и друга литература, които се надява да раздаде. Понеже Книгата на Мормон носи силно свидетелство за Исус Христос, старейшина Смит я счита да идеален коледен подарък и често праща екземпляри на приятели с друга вяра и дори на видни хора, с които никога не се е срещал.²³ В писмо, съпровождащо такъв един коледен подарък, той пише: “След няколко дни християнския свят ще чества раждането на Спасителя и е прието по това време да си спомняме нашите приятели. Поради това вярвам, че ще приемете от мен един екземпляр от Книгата на Мормон. ... Вярвайки, че ще се радвате да я имате в библиотеката си, ви я пращам като коледен подарък.”

Той получава следния отговор: “Книгата ще заеме място на нашите полици и ще бъде прочетена (от кора до кора) с открит ум и усърдие. Несъмнено тя ще разшири възгледите и ще увеличи духа на толерантност у всички, които я четат задълбочено.”²⁴

Гражданско участие

Старейшина Смит насърчава членовете на Църквата да проявяват активност в своите общности и да използват влиянието си за подобряване условията по света. Сам той участва в няколко граждански организации въпреки изискващото много време и усилия призование като висш ръководител. Избран е за президент на International Irrigation Congress (Международен иригационен конгрес) и Dry Farming Congress (Конгрес по селско стопанство в сухи области) и шест пъти е избран за вицепрезидент на National Society of the Sons of the American Revolution. Голям привърженик на авиацията като начин висшите ръководители по-добре да изпълняват задачите, свързани с пътуване, старейшина Смит служи в борда на директорите на Western Air Lines. Участва също така активно в Бойскаутите на Америка и през 1934 г. е награден с отличието “Сребърен бизон”, най-висшето отличие на скаутската организация. В годините след Първата световна война служи като председател за щата Юта на кампанията “Помощ за Армения и Сирия” и като щатски представител на International Housing Convention, чиято цел е да намери подслон за хората, останали без дом поради войната.²⁵

Преди призоваването си като апостол Джордж Албърт е активен в политиката, като усилено води кампании за каузи и кандидати, които счита, че ще подобрят обществото. Веднъж станал висш ръководители, участието му в политиката намалява, но той продължава да защитава и подкрепя каузите, в които вярва. Например, през 1923 г. той помага за приемането на щатски закон в Юта, който довежда до построяването на санаториум за туберкулозно болни пациенти.²⁶

Състраданието на старейшина Смит към другите е особено видно при службата му като президент на Дружеството за подпомагане на незрящите, където е от 1933 до 1949 г. Като човек, който сам страда от зрителни проблеми, старейшина Смит изпитва специална симпатия към слепите хора. Той ръководи издаването на Книгата на Мормон на Брайлово писмо и учредява програма, която да помага на слепи хора да се учат да четат Брайлово писмо и да се приспособят към недъга си по други начини. Усилията му го правят скъп на хората, на които служи. Една госпожа, член на Дружеството за подпомагане на незрящите, изразява признателността си с поема, представена на старейшина Смит на 70-я му рожден ден:

Когато животът ни бие с тежки плесници,
И сълзи горчиви текат,
Когато зима без приятели смразява душата ми
И ехо напразно кънти –
Точно тогава се обръщам, с жадна надежда,
Макар и стъпките ми да са бавни и трудни,
За да открия разбиращо сърце,
Където гори приятелски пламък –
Сърце, където обитава нежна мъдрост,
Състрадателно и добро,
Чиято вяра в Бог и човек проповядва
подобна вяра на слепите. ...

Макар нежното му любящо лице
За нас да остава невидимо,
Ние виждаме милосърдната мъдрост
На неговото разбиращо сърце;

Ние чувстваме мира на неговата душа
И познаваме своя собствен мир;
Чуваме мълчаливата му молитва, която казва,
Че не крачим сами;
Вярата му в нас ще ни дава сили,
Като крачим по невидимите пътеки;
Душите ни биват извисявани от един човек
В партньорство със Бог.²⁷

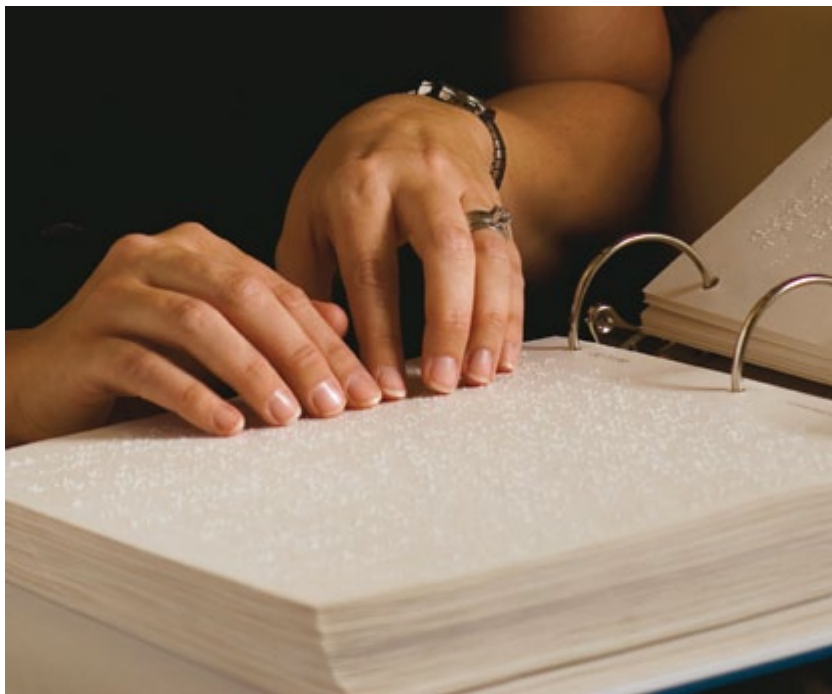
Боледуване и други изпитания

През по-голямата част от живота си Джордж Албърт не се радва на особено добро здраве. Макар че обича плуване, езда и други физически упражнения, тялото му е крехко и често слабо. Освен хроничните проблеми с очите, старейшина Смит цял живот страда от болки в стомаха и гърба, постоянна умора, сърдечни проблеми и много други неразположения. Стресът и многото отговорности също вземат своето, като отначало той не желае да намали темпото с оглед да опази здравето си. В резултат между 1909 и 1912 г. той се бори с толкова тежка болест, че се налага да лежи на легло и не може да изпълнява задълженията си в Кворума на Дванадесетте. Това е време на големи изпитания за старейшина Смит, който отчаяно иска да поднови службата си. Смъртта на баща му през 1911 г. и сериозен пристъп на инфлуенца, който засяга съпругата му, правят оздравяването на старейшина Смит още по-трудно.

Години по-късно той споделя следното преживяване, което е имал през този труден период:

“Преди няколко години бях сериозно болен. Всъщност мисля, че всички бяха загубили надежда, че ще оживея, освен съпругата ми. ... Бях толкова слаб, че едва можех да се движа. Дори да се обърна в леглото за мен бе бавно и мъчително усилие.

Един ден при тези обстоятелства загубих съзнание относно заобикалящата ме действителност и си помислих, че съм преминал от Другата страна. Открих, че стоя с гръб към едно голямо и красиво езеро, гледайки голяма гора. Не се виждаше никой наоколо, нито пък на езерото имаше лодка или някакво друго видимо средство, което да подсказже как съм пристигнал

Старейшина Джордж Албърт Смит ръководи издаването на Книгата на Мормон на Брайлово писмо.

там. Осъзнах или изглеждаше, че осъзнавам, че съм свършил работата си в смъртността и съм се върнал у дома. ...

Тръгнах и се заоглеждах, и скоро открих пътечка през гората, която изглежда бе използвана много рядко и бе почти напълно скрита от тревата. Следвах тази пътечка и след като повървах известно време и изминах значително разстояние през гората, видях към мен да идва един човек. Дадох си сметка, че той е много едър човек, и закрачих по-бързо, за да го достигна, защото го разпознах като моя дядо (Джордж А. Смит). Приживе той тежеше над 130 кг., така че може да си представите, че беше едър мъж. Помня колко щастлив бях да го видя че идва. Бях кръстен на него и винаги бях горд от това.

Когато дядо ме доближи на няколко крачки, той спря. Това, че той спря бе покана за мен и аз да спра. После – и бих искал момчетата, момичетата и младите хора никога да не забравят това – той ме погледна много сериозно и каза:

*Джордж А.
Смит*

“Бих искал да зная какво си направил с името ми.”

Всичко, което някога бях правил, премина пред мен като ускорена кинолента на екран – всичко, което бях вършил. Бързо този преглед в миналото дойде до момента, в който стоях там. Целият ми живот премина пред мен. Усмехнах се, погледнах към дядо ми и казах:

“Не съм направил с името ти нищо, от което да се срамуваш.”

Той пристъпи напред и ме взе в обятията си, аз сторих същото и в този миг осъзнах отново заобикалящия ме земен свят. Възглавницата ми бе мокра, сякаш върху нея бе изливана вода – мокра от сълзи на благодарност, от които не бих могъл да се срамувам.

Мислил съм за това много пъти и искам да ви кажа, че оттогава повече от веднъж съм се старал да се грижа за това име. Тъй че искам да кажа на момчетата и момичетата, на младите мъже и жени, на младежите в Църквата и на целия свят: Почитайте вашите бащи и майки. Почитайте имената, които носите.”²⁸

Накрая президент Смит започва да си връща силите и излиза от това изпитание с подновено чувство за благодарност за неговото свидетелство за истината. По време на следващата обща конференция той казва на светиите: “През последните години бях в долината на мрачната сянка, толкова близо до отвъдната страна, че съм сигурен, (ако не беше) специалната благословия на нашия Небесен Отец, нямаше да мога да остана тук. Но нито за миг това свидетелство, с което моят Небесен Отец ме е благословил, не бе замъглено и отслабено. Колкото повече се приближавах до отвъдната страна, толкова по-силна бе увереността ми, че Евангелието е истинно. Сега, когато животът ми бе пощаден, аз се радвам да засвидетелствам, че знам, че Евангелието е истинно и с цялата си душа благодаря на моя Небесен Отец, че ми откри това.”²⁹

Различни физически болести и други несгоди продължават да сполитат старейшина Смит през следващите години. Вероятно

най-голямото изпитание идва през 1932 г. до 1937 г., когато съпругата му Луси страда от артрит и невралгия. Тя страда изключително много и към 1937 г. се нуждае от почти непрестанна грижа. През април 1937 г. сърдечен удар почти отнема живота ѝ и я оставя дори още по-слаба от преди.

Макар постоянно да се тревожи за Луси, старейшина Смит продължава да изпълнява задълженията си по най-добрия възможен му начин. На 5 ноември 1937 г. той говори на погребението на един приятел и след като си сядва, някой му предава бележка да се върне незабавно у дома си. По-късно той пише в дневника си: “Напуснах сградата за събрания веднага, но скъпата ми съпруга бе изпуснала сетния си дъх преди да пристигна в къщи. Бе починала, докато говорех на погребението. Разбира се, скъпата ми другарка ще ми липсва и ще се чувствам сам без нея.”

Луси и Джордж Албърт са били женени малко над 45 години към момента на нейната смърт. Тя е на 68 години. Макар неговата съпруга да му липсва силно, старейшина Смит знае, че раздялата е само временна и това знание му дава сила. “Макар със семейството ми сме дълбоко съкрушени”, пише той, “утешаваме се от увереността за едно ново събиране с майка, ако останем верни. Тя бе отдадена, помагаша, загрижена съпруга и майка. В течение на шест години по един или друг начин тя страдаше, и съм сигурен, че е щастлива със нейната майка и други скъпи хора там. ... Господ е крайно добър и отне от нас всяко усещане за смърт, за което съм изключително благодарен.”³⁰

Президент на Европейска мисия

През 1919 г. президент Хибър Дж. Грант, който неотдавна е подкрепен за президент на Църквата, призовава старейшина Смит да председателства над Европейска мисия. В обръщение от общата конференция дни преди заминаването си старейшина Смит казва:

“Бих искал да ви кажа, мои братя и сестри, че за мен е чест – не, повече от чест, оценявам като много голяма благословия, че Господ ме вдигна от слабото състояние, в което бях неотдавна, възстановявайки ме до такова състояние на здравето, че

братята са счели за възможно да отида и да изпълня мисия в чужда земя. ...

... Следващата сряда очаквам да взема влака до крайбрежието и после да пресека океана до полето, на което съм призван. Благодаря на Бог за възможността да отида. Благодарен съм, че знанието за тази истина стигна до душата ми.”³¹

По това време Европа още се възстановява от Първата световна война, която е свършила едва преди няколко месеца. Поради войната броят на мисионерите в Европа е много малък и една от задачите на старейшина Смит е да го увеличи. Лошите икономически условия в следвоенна Европа обаче карат правителствата да издават неохотно нужните визи. Ситуацията допълнително се влошава от обстоятелството, че там все още царят неразбиране и предрасъдъци спрямо светиите от последните дни. С цел да подобри имиджа на Църквата, старейшина Смит се среща с множество държавни официални лица и други видни личности. Обяснявайки целта на мисионерите в Европа и по света, той често повтаря, “Запазете всичко хубаво, което имате, запазете всичко дадено ви от Бог, което обогатява живота ви, и после ни позволете да споделим с вас нещо, което ще прибави към вашето щастие и ще увеличи удовлетворението ви.”³² Според един от мисионерите, който служи при него, “чрез своя умел, любезен маниер той спечели уважението и приятелството им и осигури за мисионерите отстъпки, които по-рано биваха отказвани.”³³

Към края на службата си през 1921 г. старейшина Смит успява да увеличи броя на мисионерите, служещи в Европа, и да промени някои погрешни разбирания относно светиите от последните дни. Той също така печели приятели за Църквата и поддържа контактите си с тях чрез писма дълги години напред.

Опазване историческите места на Църквата

Старейшина Смит обича да разказва на другите за Църквата и за големите мигове в историята ѝ. През своето служение той прави много за опазване на историята ѝ, като създава паметници и отбелязва по друг начин интересни места от църковната история. Както пише един от сътрудниците му, “Той вярваше, че като привлече вниманието на по-младото поколение

към постиженията на предците им, ще извърши една важна служба.”³⁴

Като млад апостол той отива в Палмира, Ню Йорк, и уговаря покупката на фермата на Джозеф Смит-старши на името на Църквата. Докато е в Ню Йорк, той също така разговаря с мъж на име Плайни Секстън, собственик на хълма Кумора, мястото, където Джозеф получава златните плочи. Г-н Секстън не е склонен да продава земя на Църквата, но той и старейшина Смит въпреки това стават приятели. Благодарение отчасти на добрите взаимоотношения, които старейшина Смит поддържа с г-н Секстън, в крайна сметка Църквата успява да купи имота и да освети паметник там.

През 1930 г., стогодишнината от организирането на Църквата, старейшина Смит подпомага създаването на асоциацията Маршрути и забележителности на пионерите от Юта и е избран за неин първи президент. През следващите 20 години тази организация поставя повече от 100 монумента и паметни плочи, много от които напомнят за пътя на пионерите до долината Солт Лейк. Старейшина Смит отслужва осветяването на повечето от тези паметници.³⁵

Като обяснява интереса на Църквата към историческите места, той пише: “Обичайно е да се строят паметници на отделни хора, така че да се запази паметта за тях. Велики събития също биват установени за постоянно в ума на хората чрез строеж на паметници. ... Има много интересни места, които са забравени и хората чувстват, че е желателно те да бъдат отбелязани по един значим начин, тъй че вниманието на идните поколения да бъде привлечено към важни събития.”³⁶

Като човек, чиито дядо е крачил към Юта с пионерите, старейшина Смит изпитва дълбоко уважение към онези ранни членове на Църквата, които са жертвали толкова много за вярата си. В едно обръщение към Обществото за взаимопомощ той споделя следното свое преживяване, докато отново минава по пътя на пионерите с ръчните колички:

“Стигнахме до онази част от маршрута, където керванът ръчни колички на Мартин загубил толкова хора. Намерихме,

Паметник на хълма Кумора, където ангелът Мороний дал златните плочи на Джозеф Смит.

дотоalkова точно, колкото бе възможно, мястото, където бяха лагерували. Хората, които бяха потомци на този керван, бяха там, за да присъстват на поставянето на паметна плоча. После стигнахме до Рок Крийк; година по-рано тук от нас бе поставена временна плоча. Точно по това време на годината тук навсякъде растяха красиви диви цветя, дивата перуника изобилстваше и членовете на групата набраха от тези цветя и внимателно ги положиха на каменната могила, която бе издигната миналата година. ... Тук 15 члена от тази Църква са били положени в общ гроб, починали от глад и изтощение.

Вие знаете, има моменти и места, където сякаш се доближаваме до нашия Небесен Отец. Докато седяхме около лагерния огън в онази малка долина на Рок Крийк, където керванът ръчни колички на Уили посрещнал бедствието – ние, потомците на пионерите, на хората, които бяха прекосили равнините в жегата на лятото и студа на зимата, разказвахме истории за

преживяното от нашите предци. ... Това бе едно възхитително преживяване. Историята бе преразказана за наша полза.

... На мен ми се струваше, че се намирахме действително в присъствието на онези, които бяха дали всичко възможно, за да получат евангелските благословии. Струваше ни се, че чувстваме присъствието Господно.

Когато закрачихме по-нататък, след като бяхме пролели сълзите си – защото се съмнявам, че имаше човек, чиито очи да не се бяха просъзрили в групата ни от 30-40 души – влиянието, което дойде в резултат на това малко събиране, докосна сърцата ни и една от добрите сестри ме улови за ръка и каза, “Братко Смит, от сега нататък ще бъда по-добра жена”. Тази жена ... е една от най-добрите, но предполагам, че беше развълнувана, както вероятно и повечето от нас, от факта, че в някои детайли бяхме почувствали, че не сме на висотата на идеалите, които следва да бъдат в душите ни. Хората, погребани там, бяха дали не само дни от живота си, но и самият си живот в доказателство на своята вяра в божествеността на това дело. ...

Ако членовете на тази организация (Обществото за взаимопомощ) бъдат толкова верни, колкото онези, които са погребани из равнините, които са посрещнали проблемите си с вяра в Господ, вие ще се радвате на множество постижения и благосклонността на един любящ Отец ще се излива над вас и близките ви.”³⁷

Президент на Църквата, 1945–1951 г.

В ранното утро на 15 май 1945 г., докато пътува с влак из източните САЩ, старейшина Смит е събуден от чиновник на железницата със следното послание: президент Хибър Дж. Грант, който бил президент на Църквата по това време, е починал. Старейшина Смит сменя влака възможно най-бързо и се връща в Солт Лейк Сити. Само след няколко дни Джордж Албърт Смит, като най-старши член на Кворума на дванадесетте апостоли, е отделен като осми президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

В първото си обръщение на обща конференция като президент на Църквата той казва на светиите, които току-що са го подкрепили, “Чудя си дали някой друг тук се чувства така слаб и смирен, както човекът, който стои пред вас.”³⁸ Той изразява подобни чувства и на членовете на семейството си: “Не съм искал този пост. Не чувствам да ми е по силите. Но го получих и ще го изпълнявам по най-добрия начин, на който съм способен. Искам всички вие да знаете, че каквото и да вършите в Църквата, от (домашно) преподаване до председателстване над кол, ако го вършите по най-добрия начин, на който сте способни, постът ви е толкова важен, колкото и моят.”³⁹

Мнозина чувстват, че талантите на президент Смит са изключително подходящи за това призвание. Един от висшите ръководители изразява тази увереност скоро след като президент Смит е подкрепен: “Често се казва, че Господ въздига определен човек, за да изпълни той дадена мисия. ... Не съм аз този, който да каже каква конкретна мисия стои пред президент Джордж Албърт Смит. Знам обаче, че точно в това време в историята на света нуждата от обич между братя никога не е била толкова отчаяно голяма, както днес. Нещо повече, знам, че няма човек измежду моите познати, който да обича човешкото семейство, заедно и поотделно, по-дълбоко от президент Джордж Албърт Смит.”⁴⁰

Помощ за нуждаещите се след Втората световна война

Втората световна война приключва само месеци след като Джордж Албърт Смит става президент на Църквата. Тази война оставя хиляди хора в Европа без дом и в бедствено положение и президент Смит бързо мобилизира ресурсите по благосъстоянието на Църквата за предоставяне на помощ. Президент Гордън Б. Хинкли по-късно казва за това усилие: “Бях сред хората, които работиха по цели нощи тук, на Уелфър Скуеър в Солт Лейк Сити, товарейки стоки във вагоните, които ги превозваха до пристанището, откъдето те заминаваха през океана. По време на освещаването на храма Швейцария (през 1955 г.), когато в храма дойдоха много германски свети, чух някои от тях да говорят признателно и със сълзи, стичащи се по бузите им, за тази храна, която спасила живота им.”⁴¹

*Президент Смит и съветниците му, Дж. Рубен
Кларк-мл. (вляво) и Дейвид О. Макей (вдясно)*

Президент Смит знае също, че сред народите по света има големи духовни нужди след такава опустошителна война. В отговор той предприема стъпки за реорганизиране на мисиите в страни, където войната е прекъснала мисионерската работа, и насърчава светиите да живеят според Евангелието на мира в личния си живот. “Най-голямото свидетелство за благодарност в това време”, казва той скоро след края на войната, “е да сторим всичко, което можем, за да донесем щастие в този тъжен свят, защото всички ние сме чеда на Отца и всички ние сме поели задължението да направим този свят едно по-щастливо място поради това, че сме живели в него.

Нека проявяваме доброта и загриженост към всички, които се нуждаят от тях, да не забравяме онези, които са лишени, и когато се радваме на мир, нека не забравяме онези, които са принесли свои обични хора като част от цената за този мир. ...

Моля се хората да могат да се обърнат към Бог и да бъдат покорни на Неговия начин, и чрез това да спасят света от по-нататъшен конфликт и разруха. Моля се мирът, който иде само от нашия Небесен Отец, да пребъдва в сърцата и домовете на всички, които скърбят.”⁴²

Нараснали възможности за споделяне на Евангелието

Президент Смит продължава да споделя Евангелието с другите при всяка възможност и тези възможности нарастват с новия му пост. През май 1945 г. президент Смит става първият президент на Църквата, който посещава светиите в Мексико. Освен че се среща с членовете и говори на голяма конференция, президент Смит също така посещава няколко високопоставени служители в Мексико и разговаря с тях за възстановеното Евангелие. По време на разговор с мексиканския президент Мануел Камачо президент Смит и придружителите му обясняват: “Идваме с едно специално послание за вас и вашия народ. Тук сме, за да ви разкажем за вашите прадеди и за възстановеното Евангелие на Исус Христос. ... Имаме една книга, която ... разказва за един велик пророк, който със семейството си и други хора напуснал Ерусалим 600 години преди Христа и дошъл в ... тази велика американска земя, която им била известна като “една земя на обета, отбрана от всички други земи.” Тази Книга на Мормон разказва също за посещението на Исус Христос на този континент и как Той организирал своята Църква и избрал Своите дванадесет ученици.”

Президент Камачо, който изразява уважение и възхищение от светиите от последните дни, живеещи в страната му, се интересува много от Книгата на Мормон и пита, “Възможно ли е да получа един екземпляр на Книгата на Мормон? Никога преди не съм чувал за нея”. Тогава президент Смит му подарява подвързан с кожа екземпляр на испански, с особено важни пасажии, подредени в началото на книгата. Президент Камачо казва, “Ще прочета цялата книга, защото това е от голям интерес за мен и народа ми.”⁴³

*Честване стогодишнината от
пристигането на пионерите*

Един от най-съществените моменти от шестте години президентство на Джордж Албърт Смит настъпва през 1947 г., когато Църквата чества стогодишнината от пристигането на пионерите в долината Солт Лейк. Президент Смит наблюдава честването, което получава национално внимание и чиято връхна точка е освещаването на паметника “Това е мястото” в Солт Лейк Сити, близо до мястото, където пионерите за пръв път влизат в долината. От 1930 г. президент Смит участва в планирането на мемориал в чест на постиженията и вратата на пионерите. Той внимава обаче мемориалът да почете и ранните изследователи, мисионери от друга вяра и важни водачи на американските индианци от това време.

При освещаването на паметника “Това е мястото” Джордж К. Морис, тогава президент на мисия Източни щати, обръща внимание на духа на добра воля, който според него се дължи на усилията на президент Смит: “Приносът на президент Смит за братство и толерантност бе отразен в службата по освещаването. ... Самият паметник почита в скулптурна форма – като отделните хора са изобразени възможно най-точно – мъжете, които са правели историята между планините на Запада преди пристигането на мормонските пионери, независимо от тяхната раса и религия. Когато се готвеше програма за службата по освещаването, тъкмо желанието на президент Смит бе да бъдат представени всички основни религиозни групи, заедно с официалните лица на щата, окръга и града. Видните говорители бяха католически свещеник, протестантски епископ, равин и представители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Един гост от Изток след програмата заяви, “Днес ние имахме повторно духовно кръщение. Това, на което бях свидетел, не може да се случи никъде другаде по света. Духът на толерантност, който се прояви днес, бе великолепен.”⁴⁴

Макар 18-метровият паметник да е впечатляващ, президент Смит учи, че най-добрият начин за почитане на пионерите е да следваме примера им с вяра и отдаденост. В освещаващата

*Паметникът “Това е мястото”, отбелязващ
пристигането на пионерите в долината Солт Лейк,
е осветен от президент Смит през 1947 г.*

молитва за паметника той казва: “Отче наш, Който си на небесата, ... стоим в Твоето присъствие тази сутрин на този тих планински склон и гледаме един величествен паметник, издигнат в чест на Твоите синове и дъщери и тяхната отдаденост. ... Молим се да можем да бъдем благословени със същия дух, който е характеризирал онези верни хора, които вярваха в Теб и Твоя Син, които дойдоха в тази долина, защото желяеха да живеят тук и да Ти се поклонят. Молим се духът на поклонение и благодарност да може да продължи да обитава в сърцата ни.”⁴⁵

Размишления за живота на възраст 80 г.

Въпреки напредналата си възраст през по-голяма част от президентството си президент Смит е в състояние да изпълнява отговорностите си без физическите страдания, които са го ограничавали в миналото. В една статия, публикувана през април 1950 г., почти на 80-тия му рожден ден, президент Смит

поглежда назад в живота си и отбелязва как Бог го е поддържал и благославял:

“През тези осемдесет години аз пропътувах над един милион километра по света в интерес на Евангелието на Исус Христос. Бях в различни климатични пояси, страни и народи, и от детството ми хората са били мили и услужливи към мен, членове на Църквата, а също и нечленове. Където и да съм ходил, съм намирал благородни мъже и жени. ...

... Когато си помисля какъв слаб, крехък човек съм, осъзнавам, че за да бъда призван за водач на тази велика Църква, ми е трябвала много помощ. Признавам с благодарност помощта на моя Отец в Небесата и насърчението и спътничеството през целия ми живот на много от най-добрите мъже и жени, които могат да бъдат открити на света, както у дома, така и в чужбина.”

Той продължава, като изразява обич към хората, на които е служил толкова години:

“Със сигурност да общуваш с такива хора е нещо благословено, и аз от дълбините на душата си използвам този случай да благодаря на всички ви за вашата добрина към мен; също така да кажа на всички ви: никога няма да узнаете колко много ви обичам аз. Не ми стигат думите да го изразя. И желая да изпитвам същото към всеки син и всяка дъщеря на моя Небесен Отец.

Живях дълго, сравнено със средното за човешките същества, и имах един щастлив живот. Няма да минат много години, според естествения ход на събитията, и ще бъда призван от другата страна. Очаквам това време с приятно предчувствие. След осемдесет години в смъртността, след като пропътувах много части на света, общувах с много велики и добри мъже и жени, аз ви свидетелствам, че днес знам по-добре от когато и да било преди, че Бог е жив, че Исус е Христос, че Джозеф Смит е бил пророк на живия Бог и че Църквата, която той създаде под напътствието на нашия Небесен Отец, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни ... действа със силата и властта на същото свещеничество, което било дадено от Петър, Яков и Йоан на Джозеф Смит и Оливър Каудъри. Знаем това, както знаем, че съм жив, и си давам сметка, че да дам това свидетелство пред вас

е много сериозно нещо и че ще бъде държан отговорен от нашия Небесен Отец за него и всички други неща, които съм учил в Негово име. ... Давам това свидетелство с любов и доброта в сърцето към всички, в името на Исус Христос, нашият Господ.”⁴⁶

Една година по-късно, на своя 81-и рожден ден, 4 април 1951 г., Джордж Албърт Смит тихо почива в дома си, със своя син и дъщери край леглото му.

Прости постъпки на изпълнена с обич служба

Джордж Албърт Смит постига много за своите 81 години – в Църквата, в своята общност и по света. Но хората, които го познават лично, си го спомнят най-добре с неговите многобройни прости, смирени постъпки на доброта и обич. Президент Дейвид О. Макей, който води на погребалната служба на президент Смит, казва за него, “Той наистина бе една благородна душа, най-щастлив, когато правеше другите щастливи.”⁴⁷

Старейшина Джон А. Уидсоу, член на Кворума на дванадесетте апостоли, разказва свое преживяване, когато се опитвал да разреши един важен, труден въпрос:

“Седях в офиса си, доста уморен след работата през деня. ... Бях изтощен. Точно тогава на вратата се почука и влезе Джордж Албърт Смит. Той каза, “Тръгвам си към къщи след свършената днес работа. Мислех си за теб и за проблемите, които се очаква да разрешиш. Дойдох да те утеша и благословя.”

Този беше маниерът на Джордж Албърт Смит. ... Никога няма да го забравя. Поговорихме си известно време; после се разделихме, той си тръгна към къщи. Сърцето ми бе облекчено. Вече не се чувствах изтощен.

Виждате ли, обичта ... не е само дума или вътрешно усещане. За да бъде достойна обич, тя трябва да премине в действие. В случая президент Смит направи това. Той даде от собственото си време, от собствената си сила, на мен.”⁴⁸

Старейшина Матю Коули, също член на Кворума на Дванадесетте и близък приятел на президент Смит, отдава почит по време на погребалната служба по следния начин:

Президент Смит в офиса си

“Всеки нещастен, всеки обременен с болест или друга несгода, който дойдеше в присъствието на този Божий син, черпеше от него добродетел и сила. Да бъдеш в негово присъствие значеше да бъдеш изцелен, ако не физически, то наистина духовно. ...

... Бог привлича божественото, и аз съм сигурен, че най-краткото пътуване от всички, които този Божий човек някога е правил, е току-що предприетото от него. Бог е любов. Джордж Албърт Смит е любов. Неговата е божествена. Бог го взе при Себе си.

... Не можем да почитаме подобен живот с думи. Те не са достатъчни. Има само един начин да почетем неговата добродетел, благост на характера, великите му качества на обич, и това е с нашите дела. ...

Нека всички ние прощаваме повече, нека бъдем по-внимателни в общуването си един с друг, по-грижливи един към друг, по-щедри във взаимните си чувства.”⁴⁹

Върху надгробния камък на Джордж Албърт Смит има следният надпис. Той дава подходящо обобщение на неговия живот на изпъната с обич служба:

“Той разбираше и споделяше ученията на Христа и ги претворяваше в действие по един необикновено успешен начин. Той беше мил, търпелив, мъдър, толерантен и разбиращ. Той обикаляше света да прави благодеяния. Той обичаше Юта и Америка, без да бъде провинциалист. Той вярваше безрезервно в нуждата от обич и в нейната сила. Към своята Църква и семейство той изпитваше безгранична привързаност и им служеше страстно. При това любовта му не бе ограничена; тя включваше всички хора, независимо от раса, вяра или положение. На тях и за тях той често казваше: “Ние всички сме чеда на Отца.”

Бележки

1. В D. Arthur Haycock, “A Day with the President”, *Improvement Era*, апр. 1950 г., стр. 288.
2. Вж. “Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 фев. 1946 г., Church section, стр. 6.
3. “Mothers of Our Leaders”, *Relief Society Magazine*, юни 1919 г., стр. 313–314.
4. “To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, дек. 1932 г., стр. 707–708.
5. “After Eighty Years”, *Improvement Era*, апр. 1950 г., стр. 263.
6. “Pres. Smith’s Leadership Address”, стр. 1.
7. В Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom*, 1981 г., стр. 209.
8. Из дневника на Луси Уудръф, 5 фев. 1888 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 138, book 1.
9. В Emily Stewart Smith, “Some Notes about President George Albert Smith”, май 1948 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 5, стр. 3.
10. Вж. Emily Stewart Smith, “Some Notes about President George Albert Smith”, стр. 5.
11. J. Golden Kimball, писмо с дата 18 март 1893 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 72, folder 12.
12. J. Golden Kimball, писмо с дата 30 юни 1893 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 72, folder 15.
13. “How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 121, scrapbook 1, стр. 43–44.
14. “How My Life Was Preserved”, стр. 43.
15. Edith Smith Elliott, “No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, юни 1953 г., стр. 366, 368.
16. Вж. *Builders of the Kingdom*, стр. 240.
17. Вж. *Builders of the Kingdom*, стр. 240–225.
18. Emily Smith Stewart, в “Pres. Smith Mementos At Y.” *Deseret News*, 14 окт. 1967 г., Church section, стр. 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 100, folder 23, стр. 11.
20. John F. Fitzpatrick, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 172.
21. Дневник на Джордж Албърт Смит, 27 окт. 1906 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 73, book 3, стр. 70.
22. Вж. Дневник на Джордж Албърт Смит, 30 окт. 1906 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 73, book 3, стр. 72.

23. Вж. Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God*, 1990 г., стр. 208–209.
24. В Glenn R. Stubbs, “A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951” (PhD diss., университет “Бригъм Йънг”, 1974 г.), стр. 295.
25. Вж. Bryant S. Hinckley, “Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith”, *Improvement Era*, март 1932 г., стр. 270, 271.
26. Вж. “A Biography of George Albert Smith”, стр. 283.
27. Irene Jones, “The Understanding Heart”, *Improvement Era*, юли 1940 г., стр. 423.
28. “Your Good Name”, *Improvement Era*, март 1947 г., стр. 139.
29. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 42.
30. Дневник на Джордж Албърт Смит, 5 ноем. 1937 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 74, book 11, стр. 83–84.
31. В Conference Report, юни 1919 г., стр. 42, 44.
32. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 8.
33. James Gunn McKay, в “A Biography of George Albert Smith”, стр. 141.
34. George Q. Morris, “Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments”, *Improvement Era*, апр. 1950 г., стр. 284.
35. Вж. “Markers and Monuments”, стр. 284.
36. Писмо до Leslie O. Loveridge, 15 март 1937 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 67, folder 25.
37. “To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, дек. 1932 г., стр. 705–706.
38. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 18.
39. В *Builders of the Kingdom*, стр. 315–316.
40. Джозеф Ф. Смит, в Conference Report, окт. 1945 г., стр. 31–32; Джозеф Ф. Смит бил патриарх на Църквата и внук на президент Джозеф Ф. Смит, шести президент на Църквата.
41. Гордън Б. Хинкли, в Conference Report, апр. 1992 г., стр. 75; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 52.
42. “Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, септ. 1945 г., стр. 501.
43. Вж. Arwell L. Pierce, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 112–113.
44. “Markers and Monuments”, стр. 284–285.
45. “Dedicatory Prayer”, *Improvement Era*, септ. 1947 г., стр. 571.
46. “After Eighty Years”, стр. 263–264.
47. Дейвид О. Макей, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 3.
48. Джон А. Уидсоу, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 99.
49. Матю Коули, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 168–169.

Да живеем според това, в което вярваме

*Нашата религия трябва да намира
израз във всекидневния ни живот.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Когато бил на 34 години, Джордж Албърт Смит направил списък с решения, които нарекъл свое “лично верую” – 11 идеала, според които той се ангажирал да живее:

“Ще бъда приятел на самотните и ще намирам радост в служението на бедните.

Ще посещавам болните и страдащите и ще вдъхвам у тях вяра да бъдат изцелени.

Ще проповядвам истината за благослов и разбиране от цялото човечество.

Ще диря съгрешилия и ще се опитвам да го спечеля отново за праведен и щастлив живот.

Няма да се стремя да принуждавам хората да живеят според моите идеали, а ще ги подтиквам с любов да вършат правилното.

Ще живея сред обикновените хора и ще им помагам да решават проблемите си, та земният им живот да бъде щастлив.

Ще избягвам публичността на високите постове и ще обезсърчавам ласкателствата на неразумни приятели.

Няма да наранявам преднамерено ничии чувства, дори на човек, който е бил несправедлив с мен, а ще се стремя да му сторя добро и да го направя свой приятел.

Ще се боря със склонността към егоизъм и завист и ще се радвам на успеха на всички деца на моя Небесен Отец.

Няма да съм враг на никоя жива душа.

Като знам, че Изкупителят на човечеството е предложил на света единственият план, който напълно ще ни помогне да се развием и да сме истински щастливи тук и отвъд, чувствам, че да разпространявам тази истина не е само дълг, а благословена привилегия”¹. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Хората, познавали президент Смит, заявяват, че той напълно е живял според веруюто си. Езра Тафт Бенсън, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, споделя преживяване, в което президент Смит бил верен на решението си да посещава болните и страдащите и да вдъхва у тях вяра да бъдат изцелени:

“Никога няма да спра да изпитвам благодарност за посещенията му в дома ми, докато (бях далеч), служейки като смирен мисионер. ... В частност, благодарен съм за едно посещение късно през нощта, когато едно от малките ни момиченца било тъй болно, че го чакали да умре. Без предизвестие президент Смит намерил време да дойде у дома и да положи ръце върху главата на детето, държано в прегръдките на майка му от часове, и да обещае пълното ѝ оздравяване. Това беше президент Смит, той винаги имаше време да помага, особено на болните, на хората, които се нуждаеха от него най-много.”²

Спенсър У. Кимбъл отбелязва друг случай, при който действията на президент Смит показали решимостта му да прави добро на онзи, който е бил несправедлив с него:

“Съобщили (на президент Смит), че някой откраднал от кабриолета му наметалото, което пази топло на пътуващия. Вместо да се ядоса, той отвърнал: “Бих искал да разбера кой е, за да можем да му дадем и одеяло, защото трябва да му е било студено; и малко храна, защото трябва да е бил гладен.”³

Друг очевидец пише за Джордж Албърт Смит: “Религията му не са учения, пазени в хладилника. Това не е теория. За него това е повече от красив план, заслужаващ възхищение. Повече е от житейска философия. За човек с неговата практична нагласа на ума религията е духът, в който живее човек, в който върши нещата, дори това само да бъде добра дума или подадена чаша

студена вода. Неговата религия трябва да намира проява в дела. Тя трябва да се пренесе в детайлите на всекидневния живот.”⁴

Един от съветниците му в Първото Президентство, президент Дж. Рубен Кларк-мл., обобщава личната почтеност на президент Смит със следните думи: “Той беше от онези малцина хора, за които може да кажете, че живя така, както учеше.”⁵

Учения на Джордж Албърт Смит

Нашето подчинение на Евангелието – не просто членството ни в Църквата – ни прави достойни да се наричаме светии.

Поклонението в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е отдаден живот, желание да сме достойни за Този, по Чийто образ сме били създадени и Който ни е дал всичко ... което наистина си заслужава – Евангелието на Исус Христос.⁶

Какво чудесно нещо е да чувстваме, че принадлежим към една Църква, която се състои от светии или поне следва да е така. Не е достатъчно имената ни да бъдат вписани в архивите. Важното е да водим живот, който ни дава правото да бъдем наричани светии, и ако вие правите това, ще бъдете щастливи. ...

Когато Исус от Назарет дошъл на света и започнал да проповядва Евангелието на царството, мнозина, особено самодоволните фарисеи, отхвърлили Неговото послание, претендирайки, че те са потомците на Авраам и посочвайки, че потеклото им щяло да ги спаси в царството Божие.

Спасителят ги осведомил, че ако са Авраамови чеда, те следва да вършат делата на Авраам. (Вж. Иоана 8:33–39.) Бих искал да кажа на светиите от последните дни, че ако сме достойни да бъдем наричани светии от последните дни, то ще бъде защото живеем живот на светии и именно целта на Евангелието е да ни направи достойни за това. Светът е в такова състояние, и е бил мамен от противника толкова дълго време, и продължава да твърди, че простата вяра в Бог е всичко, което е нужно, че аз се боя за него. Това е само една измама на противника.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

“Всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара”.

Така нареченият “мормонизъм” е Евангелието на Исус Христос, следователно това е силата Божия за спасение на хората, които вярват и се подчиняват на ученията му. Не онези, които зоват, “Господи, Господи”, са хората, които се радват на спътничеството на Духа Му, а онези, които вършат волята Му (вж. Лука 6:46)⁸.

Като се обърна към 7 гл. на Матей, стих 24, намирам следното:

“И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара;

и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара.

И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък;

и заваля дъждът, придойдоха реките, и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо” (Матей 7:24–27.)

Колцина от нас, узнали волята на Отца, я изпълняват? Колцина от нас ден след ден полагат основа и градят здание, което да отговаря на величието и ръста на нашия Учител? “Да, човекът е Божията скиния, тъкмо храмове; и всеки храм, който бъде осквернен, Бог ще разруши този храм”. (У. и З. 93:35.) Той ни е дал повече разум и мъдрост, отколкото на нашите ближни. На светиите от последните дни е дадено знание за доземното съществуване; знание, че сме тук, защото сме опазили първото си състояние и ни е била дадена възможност да получим вечен живот в присъствието на нашия Небесен Отец, като опазим второто си състояние. Няма да бъдем съдени така, както ще бъдат съдени нашите братя и сестри от света, а според по-големите възможности, дадени ни да ги съхраняваме. Ние ще бъдем сред онези, които са получили словото Господно, чули са Неговите думи и ако ги изпълняваме, ще имаме живот вечен, а ако не, ще последва осъждане⁹.

Нека се справяме по-добре от когато и да било преди. Нека подновим своята решимост да бъдем истински светии от последните дни, а не само да се правим на такива. ... Аз не познавам човек, който да не може да се справи малко по-добре от сега, ако избере или реши това.¹⁰

Нашият Небесен Отец очаква от нас да се подготвяме и да живеем достойни за Неговите обещани благословии.

Отворих на двадесет и четвърта глава от разказа на св. Матей за ученията на Спасителя и ще ви прочета следната притча:

“И Исус почна пак да им говори с притчи, като казваше:

Небесното царство прилича на цар, който направи сватба на сина си.

Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата. ...

А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска дреха.

И каза му: Приятелю, ти как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше.

Тогава царят рече на служителите: Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Защото мнозина са поканени, а малцина избрани”. (Вж. Матей 22:1–3, 11–14.) ...

... Там имало един човек, който дошъл на сватбеното празненство, и когато настъпил моментът, царят или господарят видял, че той не носи сватбена дреха. Очевидно той бил пренебрегнал нейната важност. Влязъл вътре неподготвен, надявайки се да участва. Бил дошъл на празненството – всички те били поканени, но предполагам, очаквало се да знаят, че ще бъдат допуснати само онези, които са подходящо облечени, и този човек бил учуден, когато му задали въпроса защо е в такъв вид.

Светът изглежда смята, че могат да идват всеки път, когато решат. Децата на нашия Отец не разбират, че трябва да бъде извършена известна подготовка. Противникът толкова ги е заблудил, че ги е накарал да вярват, че не е нужна никаква подготовка, че всяко нещо ще бъде прието; но в това послание от притчата, което Спасителят отправя към Своите сподвижници, биваме информирани, че трябва да има известна подготовка и че без нея на никого няма да бъде позволено да вкуси най-скъпоценните дарове на нашия Небесен Отец. Това се отнася до членовете в Църквата, които смятат, че понеже са поканени и имената им се явяват в списъка на поканените, няма какво повече да правят. ... Те са забравили Господ и не се приготвят за празненството, на което ги е поканил Той.

Нашият Небесен Отец желае ние да сме подготвени за сватбеното празненство, или не ще бъдем допуснати. Той очаква от нас да продължим да трупаме истината в ума си и да разпространяваме тази истина сред Неговите деца, когато ни се удава възможност. Фактът, че имената ни се явяват в църковните архиви, не е гаранция, че ще намерим място в селестииалното царство. Само хората, които живеят достойно за това да бъдат членове на това царство, ще намерят място в него.

Всред изменчивостта и несигурността на този свят, ако изобщо някога е настъпвал моментът, в който ние следва да проучим внимателно себе си, да открием дали вършим онова, което Господ желае ние да вършим, това е днес; ако някога е било време да се уверим, че сме на пътеката към вечния живот, то е сега. Не можем да пренебрегваме тези възможности. Бог няма да бъде подиграван. Когато Той ни е предложил някакъв дар, когато е поставил на една ръка разстояние от нас благословия, когато ни е поканил да участваме в празненство и ние пренебрегнем това, може да бъдем сигурни, че ще изстрадаме нещастieto, което ще сполети онези хора, които отказват предложените им Господни благословия.¹¹

Ние не можем да живеем, както живее светът, и да очакваме да получим полагащото ни се по право място в царството. В първи раздел на Учение и Завети Господ ни казва относно нечестieto, че Той не може да гледа на греха и с най-малка степен на позволение (вж. У. и З. 1:31). Това е горчив хап за преглъщане, защото някои от нас в Църквата имат идеята, че можем да се отнасяме небрежно с Евангелието на нашия Господ и с основите на вечния живот и все пак да заемем мястото, което искаме. Това не е вярно. Господ може да бъде милостив, но ще бъде и справедлив, и ако искаме коя да е благословия, има само един начин да се сдобием с нея, и той е да спазваме заповедите, които ще ни дадат право на тази благословия¹². (Вж. предложение 3 по-долу.)

Ако напълно изпълняваме дълга си, нашият живот дава доказателството за вярата ни в Евангелието.

През изминалата година имах привилегията да се срещна и разговарям за Евангелието с някои хора, живеещи в тази общност (Солт Лейк Сити), които не са членове на нашата Църква. Един човек е пребивавал тук двадесет години, човек с безупречен живот, добър гражданин, блестящ бизнесмен, човек с топли чувства към нашите хора. Той ми каза, че е живял тук двадесет години и е стигнал до заключението, че сме просто толкова добри, колкото и другите ни близки, които са членове на други църкви; той не можел да види някаква разлика между нас.

“Ако търсим всяка възможност във всички посоки, за да правим добро на децата на нашия Отец, тогава ... ще се радваме заради доброто, което сме постигнали тук”.

Искам да ви кажа, мои братя и сестри, че това за мен не е комплимент. Ако Евангелието на Исус Христос не ме прави по-добър човек, значи не съм се развивал както следва, и ако нашите ближни не от нашата Църква могат да живеят сред нас години наред и да не видят доказателство за ползата от спазването на Божиите заповеди в живота ни, значи тогава има нужда от реформа в Израил. ...

... Изпълнявате ли дълга си? Дали вършим работата, която Господ е поверил на нашите грижи? Чувстваме ли отговорността, която лежи върху нас? Или се носим безцелно по течението, заедно с прилива, приемайки за даденост, че в последния ден ще бъдем изкупени?¹³

Наречени сме люде, които Бог придоби (вж. 1 Петрово 2:9), може би защото вярваме напълно и докрай в Евангелието на Исус Христос. ...

Ако нашата особеност и своеобразие се простират дотам, че живеем според всяка дума, излязла от устата на нашия Небесен

Отец (вж. У. и З. 84:44), тогава наистина ще сме един благословен народ. Ние до голяма степен живеем според свидетелството, оставено ни от нашия Изкупител и засега сме едни благословени люде; но ще бъдем дори още по-изобилно благословени и ще благоденстваме, ако успеем да положим усилието да изпълняваме докрай дълга си.

Моля се духът, който ще ни позволи да служим вярно, да бъде с нас, та желанието да вършим добро да може да преодолее изкушенията, които са наредени по пътя ни и където и да идем, хората, като виждат добрите ни дела, да могат единствено да прославят нашия Небесен Отец, Който е в небесата (вж. Матей 5:16).¹⁴

Нека сега проучим внимателно себе си. Вършим ли толкова много, колкото би следвало? Ако не, нека се покаем и да работим по-добре. Ако работим както следва, ако търсим всяка възможност във всички посоки, за да правим добро на децата на нашия Отец, тогава ще спечелим за нас благословиите на един мъдър Отец и ще се радваме заради доброто, което сме постигнали тук. ...

Нека бъдем смирени, да се молим, да живеем близо до нашия Небесен Отец и да доказваме и показваме вярата си в Евангелието на Исус Христос, като живеем според принципите му. Нека доказваме и показваме вярата си в Бог и в делото, което Той е дал на земята, чрез праведен и последователен живот, защото в края на краищата това е най-силното свидетелство, което можем да дадем за истинността за това дело.¹⁵ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Като преглеждате веруюто на президент Смит, помислете за някои идеали или принципи, които бихте искали да следвате в собствения си живот. Помислете дали да ги запишете в личния дневник.
2. Прочетете първите четири цели абзаца на стр. 3. Какво означава да бъдеш светия от последните дни? Какво може

да направи един родител, за да помогне на децата си да се научат да живеят като светии?

3. Като четете частта, започваща на стр. 5, помислете как притчата за сватбеното празненство може да се приложи във вашия живот (вж. и Матей 22:1–14). Например, какво мислите че представлява сватбеното празненство? Какво представляват поканените гости? Помислете какво можете да направите, за да се подготвите за сватбеното празненство.
4. Прочетете последния абзац от ученията и помислете за някой човек, когото познавате, имащ силно свидетелство за Евангелието. Как животът на този човек дава доказателство за неговото/нейното свидетелство? Помислете какво можете да правите, за да давате доказателство за вашето свидетелство.

Свързани с темата стихове: Матей 7:16–23; Яковово 1:22–25; 2:15–18; 1 Иоаново 2:3–6; Мороний 7:3–5; Учение и Завети 41:5

Помощ при преподаването: “За да ни помогне да преподаваме от Писанията и от словата на пророците от последните дни, Църквата е публикувала наръчници за уроците и други материали. Не са необходими коментари или други материали за подготовка” (*Преподаването – няма по-велико призвание: Ръководствено източник за преподаване на Евангелието*, 1999 г., стр. 52).

Бележки

1. “President George Albert Smith’s Creed,” *Improvement Era*, април 1950 г., стр. 262.
2. Ezra Taft Benson, в Conference Report, април 1951 г., стр. 46.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness*, 1969 г., стр. 284.
4. Bryant S. Hinckley, “Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith,” *Improvement Era*, март 1932 г., стр. 270.
5. J. Reuben Clark Jr., в Doyle L. Green, “Tributes Paid President George Albert Smith,” *Improvement Era*, юни 1951 г., стр. 405.
6. В Conference Report, април 1949 г., стр. 8.
7. “The Church with Divine Authority,” *Deseret News*, 28 септ. 1946 г., Church section, стр. 1, 6.
8. В Conference Report, април 1913 г., стр. 28–29.
9. В Conference Report, окт. 1906 г., стр. 47.
10. В Conference Report, април 1941 г., стр. 27.
11. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 66–68.
12. Конференция на седемдесетници и колови мисионери, 4 окт. 1941 г., стр. 6.
13. В Conference Report, окт. 1916 г., стр. 49.
14. “Some Points of ‘Peculiarity,’” *Improvement Era*, март 1949 г., стр. 137.
15. В Conference Report, април 1914 г., стр. 13.

“Да възлюбиш ближния си, както себе си”

Да протягаме ръка към другите с любов и състрадание е от съществена важност в Евангелието на Исус Христос.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит бил добре известен със своята способност да обича другите. Президент Дж. Рубен Кларк-мл., един от съветниците му в Първото Президентство, казва за него: “Истинското му име беше Обич. ... Той даваше любовта си на всеки срещнат. Даваше любовта си и на всеки, с когото не се беше срещал”.¹

Обичта на президент Смит към другите хора се развива от искреното му убеждение, че всички ние сме братя и сестри, деца на един и същ Небесен Отец. Към края на живота си той казва на светиите:

“Нямам враг, за когото да зная, и на този свят няма човек, към когото да изпитвам някаква враждебност. Всички мъже и всички жени са деца на моя Отец, и през живота си със се стремял да спазвам мъдрото напътствие на Изкупителя на човечеството – да обичам ближния си, както себе си. ... Никога няма да у знаете колко много ви обичам аз. Не ми стигат думите да го изразя. И желая да изпитвам същото към всеки син и всяка дъщеря на моя Небесен Отец”.²

Президент Смит изразява любовта си към другите хора чрез безброй постъпки на състрадание. Един очевидец отбелязва: “Типично е за президент Смит да остави работата си и да се заеме с личната утеха и благослов на мнозина, които са болни, обезсърчени или депресирани, и които имат основание да са

“Евангелието ни учи да имаме милосърдие към всички и да обичаме своите близки”.

благодарни за бодрото му насърчение. Не е необичайно той да бъде видян преди или след работните часове да крачи из болнични коридори, влизайки в стая след стая, като благославя, насърчава и ободрява с неочакваната си поява в тези места, където утешителното му и вдъхващо увереност присъствие е приемано с такава благодарност. ... Типично е за него да иде навсякъде, където смята, че може да помогне и да насърчи”.³

Президент Томас С. Монсън споделя един конкретен случай, когато президент Смит оставя работата си, за да покаже любовта си към човек в нужда:

“В едно студено утро екипът по почистване на улицата (в Солт Лейк Сити) махал големи парчета лед от уличните канавки. На редовния екип помагали временни работници, които отчаяно се нуждаели от работа. Един от тях носел само тънък пуловер и му било много студено. Строен мъж с добре поддържана брадичка спрял до екипа и попитал работника, “Нуждаете се от нещо повече от този пуловер в подобно утро. Къде ви е палтото?” Мъжът отвърнал, че няма палто. Тогава минувачът свалил собственото си палто, дал го на човека и казал, “Това палто е ваше. То е от дебела вълна и ще ви пази топло. Аз работя отсреща”. Улицата била Саут Темпъл. Добрият самарянин, който влязъл в административната сграда на Църквата за всекидневната си работа без палтото си, бил президент Джордж Албърт Смит от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Безкористната му постъпка на щедрост разкрива неговото чувствително сърце. Със сигурност той бил пазач на брата си”.⁴ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Всички ние сме братя и сестри, деца на нашия Небесен Отец.

Ние гледаме на всички мъже като на братя, на всички жени като на наши сестри; в лицето на всяко човешко същество по света ние виждаме дете на нашия Отец и вярваме, че както всеки е създаден по образа на нашия Отец, така и всеки носи божествената искра, която, ако бъде развита, ще ни подготви да се завърнем в Неговото присъствие ...

Това е разбирането ни за целта на нашето съществуване в света, и то обяснява интереса ни към нашите близни. Мнозина са предполагали, че ние сме затворени в живота си, някои са мислили, че сме едно затворено общество. Истината е, че ние гледаме на всяко дете, родено на света, като на Божий син или дъщеря, като на наш брат или сестра, и чувстваме, че щастието ни в небесното царство няма да бъде пълно, ако не се радваме на спътничеството на семействата ни и на онези наши приятели и колеги, с които сме се познавали и в чиито интерес отдаваме толкова много от времето ни на земята.⁵

Като мисля за отношението и привързаността ми към семейството на моя Отец, човешкото семейство, си спомням нещо, казано от земния ми баща, и мисля, че вероятно съм наследил това от него. Той казваше, “Никога не съм виждал някое Божие дете толкова деградирало, че да нямам подтика да се спусна при него, да го изправа и поставя на крака, като му помогна да започне отначало”. Бих искал да кажа, че през живота си не съм виждал дете на Отца, за което да не съм съзнавал, че е мой брат и че Бог обича всяко едно от Своите деца.⁶

Какъв щастлив свят би бил този, ако хората навсякъде приемаха своите близни като братя и сестри и обичаха своите близни като себе си.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Евангелието на Исус Христос ни учи да обичаме всички Божии чеда.

Евангелието ни учи да имаме милосърдие към всички и да обичаме своите близни. Спасителят казва:

“Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум”. Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: “Да възлюбиш ближния си, както себе си”. На тия две заповеди стоят целият закон и пророците”. (Матей 22:37–40.)

Братя и сестри, ако Евангелието на Исус Христос, така както ви е дадено, не е посадило в сърцата ви онова чувство на обич към вашите близни, тогава искам да ви кажа, че вие не сте се

“Нека чрез нашето поведение ... доказваме, че наистина спазваме онази голяма заповед, ..., “Да възлюбим ближния си, както себе си”.

радвали на пълното удовлетворение от онзи чудесен дар, дошъл на земята, когато била организирана Църквата.⁸ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Нашето служение е служение на обич. Нашата служба обогатява живота ни. ... Ако живеем както Бог предвижда, че трябва да живеем, ако служим така, както Той желае, всеки ден от живота ни ще е обогатен от влиянието на Неговия Дух, обичта ни към нашите ближни ще расте и душите ни ще стават все по-открити, докато почувстваме, че можем да обгърнем в обятията си всички Божии чедра с желание да ги благословим и да ги доведем до разбиране на истината.⁹

Като членове на Църквата на Христос ние следва да спазваме заповедите Му и да се обичаме един друг. Тогава обичта ни ще прехвърля границите на Църквата, с която биваме отъждествявани, и ще се простира към чедата човешки.¹⁰

Нека чрез нашето поведение, благод, обич, вяра доказваме, че наистина спазваме онази голяма заповед, за която Спасителят казал, че е първата голяма заповед, “Да възлюбиш ближния си, както себе си”.¹¹

Ние проявяваме милосърдие, като протягаме ръка на онези, които се нуждаят от помощ и насърчение.

Да се измери влиянието, което любовта и милосърдието могат да донесат в света, е невъзможно. Във всеки клон, район и мисионерско поле се предлага възможност да излезем и да изпълваме света със светлина, да развиваме щастие и да повдигаме хората, които са обезсърчени, да носим радост и утеха на онези, които са нещастни.¹²

Господ казва следното:

“Гледайте да се обичате един друг, престанете да бъдете алчни, научете се да си давате един на друг според както изисква Евангелието. ...

И най-вече, облечете се с обвързването на милосърдието като с една мантия, което е обвързването на съвършенството и мира”. (У. и З. 88:123, 125.) ...

... Следвате ли Неговия съвет относно милосърдието? Искам да кажа, че точно в този период от живота ни ние трябва да проявяваме милосърдие не само като споделяме имуществото си с хората, които са в нужда, но трябва да имаме милосърдие към слабостите, неуспехите и грешките на децата на нашия Отец.¹³

Ако открием мъж или жена, които не са успели в живота, някой, чиято вяра е отслабнала, нека не му обръщаме гръб; нека специално се постараям да го посетим и да идем при него с доброта и обич, и го насърчим да се отвърне от грешката на пътя си. Възможността да вършим своето лично дело сред нас като хора присъства навсякъде; и в тази Църква са малко мъжете и жените, които не биха могли, стига да пожелаят, да се протегнат малко извън кръга, с който биват отъждествявани, и да кажат някоя добра дума или да проповядват истината на някой от децата на нашия Отец. ... Това е делото на нашия Отец.

“Да излезем и да изгълваме света със светлина, да развиваме щастие и да повдигаме хората, които са обезсърчени, да носим радост и утеха на онези, които са нещастни”.

То е най-важното нещо, с което ще бъдем отъждествявани в този живот.¹⁴

Спрямо човечеството аз храня само добра воля в сърцето си. В сърцето ми няма никаква враждебност към никое живо човешко същество. Познавам неколцина, за които бих желал да се държат малко по-добре, отколкото в момента, но това е в тяхна вреда, не в моя. Ако мога да ги обгърна с ръце и да им помогна да се върнат на широкия друм на щастието, като им проповядвам Евангелието на Исус Христос, щастието ми ще нарасне от това. ... Не можете да принуждавате хората да вършат правилното, но можете с любов да ги приканвате да го вършат, ако сте такъв пример, че те да могат да видят, че наистина живеете според онова, което говорите.¹⁵ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Истинското щастие иде от това да обичате другите и да им служите.

Не забравяйте, че без значение колко пари похарчите, без значение колко може да желаете нещата от този свят да ви направят щастливи, щастието ви ще бъде пропорционално на вашето милосърдие, на вашата доброта и на вашата любов към хората, с които общувате тук на земята. Нашият Небесен Отец е казал съвсем ясно, че ако някой казва, че обича Бог, а мрази братя си, той е лъжец (вж. 1 Йоаново 4:20).¹⁶

Това, което ни прави щастливи, е не само да получаваме; то е и да даваме, и колкото повече даваме от онова, което извисява и обогатява децата на нашия Отец, толкова повече имаме за даване. То се увеличава като един голям извор на живот и блика до вечното щастие.¹⁷

Когато животът ни тук приключи и се завърнем у дома, ще открием, че ще ни се признае заслугата за всяка добра постъпка, която сме извършили, всяка доброта, всяко усилие, което сме положили в полза на нашите ближни. ...

... Нека докажем своята признателност за онова, което Господ ни е дал, като Му служим, а ние Му служим, когато правим добро на Неговите деца. Даром сме приели, сега даром даваме (вж. Матей 10:8). Със сърца, стоплени от обич и доброта към ближните ни нека бързаме неотклонно напред, докато бъдем повикани за последно и се изправим пред записаното за нас. Тогава, ако сме усъвършенствали талантите си, ако сме били честни, истинни, непорочни, любезни и милосърдни, ако сме се стремели да извисим всяка душа, с която сме общували, ако сме живели според светлината, която сме получили и сме разпространявали тази светлина при всяка представила се възможност, колко щастливи ще бъдем и как гърдите ни ще бъдат изпълнени от благодарност, когато получим от Създателя на небесата следното приветствено одобрение: “Хубаво, добри и верни слуго! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си”. (Матей 25:21.)¹⁸ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Обмислете начини как можете да показвате обич като президент Смит. Например, как можем да показваме обич при изпълнение на задачите ни, свързани с домашното преподаване и обучението при посещение?
2. Като изучавате първата част от ученията, помислете как прилагането им може да подобри взаимоотношенията ви с вашите съседни, колеги, роднини и други хора.
3. Прочетете последния цял абзац на стр. 14. Кои са някои от ученията и разказите в Писанията, които ви вдъхновяват да обичате другите и да им служите?
4. Изучете частта, започваща на стр. 16, по-специално последните два абзаца. Помислете за човек, който може да се намира извън “кръга, с който бивате отъждествявани”. Какво конкретно можете да направите, за да протегнете ръка на такъв човек?
5. Помислете над ученията на президент Смит на стр. 17–18. Какви преживявания сте имали, които са ви научили, че истинското щастие идва от това да правите щастливи другите?

Свързани с темата стихове: Матей 5:43–44; 25:34–40; Лука 10:25–37; Иоана 13:34–35; 1 Иоаново 4:7–8; 1 Нефи 11:16–25; Мороний 7:44–48

Помощ при преподаването: “Често преподаването, извършвано в Църквата, се провежда по такъв скован начин, че е подобно на лекция. Ние не откликваме много добре на лекциите в класните стаи. Правим го в събранието за участието и на конференции, но преподаването е двустранен процес, така че да можете да задавате въпроси. Лесно можете да насърчите задаването на въпроси в клас” (Boyd K. Packer, “Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 87).

Бележки

1. J. Reuben Clark Jr., "No Man Had Greater Love for Humanity Than He", *Deseret News*, 11 апр. 1951 г., Church section, стр. 10, 12.
2. "After Eighty Years", *Improvement Era*, апр. 1950 г., стр. 263.
3. Richard L. Evans, "Anniversary", *Improvement Era*, апр. 1946 г., стр. 224.
4. B Conference Report, апр. 1990 г., стр. 62.
5. "Mormon View of Life's Mission", *Deseret Evening News*, 27 юни 1908 г., Church section, стр. 2.
6. "Pres. Smith's Leadership Address", *Deseret News*, 16 фев. 1946 г., стр. 6.
7. B Conference Report, окт. 1946 г., стр. 149.
8. B Conference Report, апр. 1922 г., стр. 52.
9. B Conference Report, окт. 1929 г., стр. 24.
10. B Conference Report, апр. 1905 г., стр. 62.
11. B Conference Report, апр. 1949 г., стр. 10.
12. "To the Relief Society", *Relief Society Magazine*, дек. 1932 г., стр. 704.
13. "Saints Blessed", *Deseret News*, 12 ноем. 1932 г., Church section, стр. 5, 8.
14. B Conference Report, апр. 1914 г., стр. 12–13.
15. B Conference Report, апр. 1946 г., стр. 184–185.
16. "To the Relief Society", стр. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, избр. Preston Nibley (1948), стр. 214; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.
18. "Mormon View of Life's Mission", стр. 2.

Нашето свидетелство за Исус Христос

Възстановеното Евангелие дава на светиите от последните дни допълнително свидетелство, че Исус Христос е Синът Божий.

Из живота на Джордж Албърт Смит

При пътуванията си като висш ръководител Джордж Албърт Смит от време на време се среща с хора, които мислят, че светиите от последните дни не вярват в Исус Христос. Това погрешно схващане удивява и тревожи президент Смит и той се опитва да го поправи, като споделя личното си свидетелство за Спасителя.

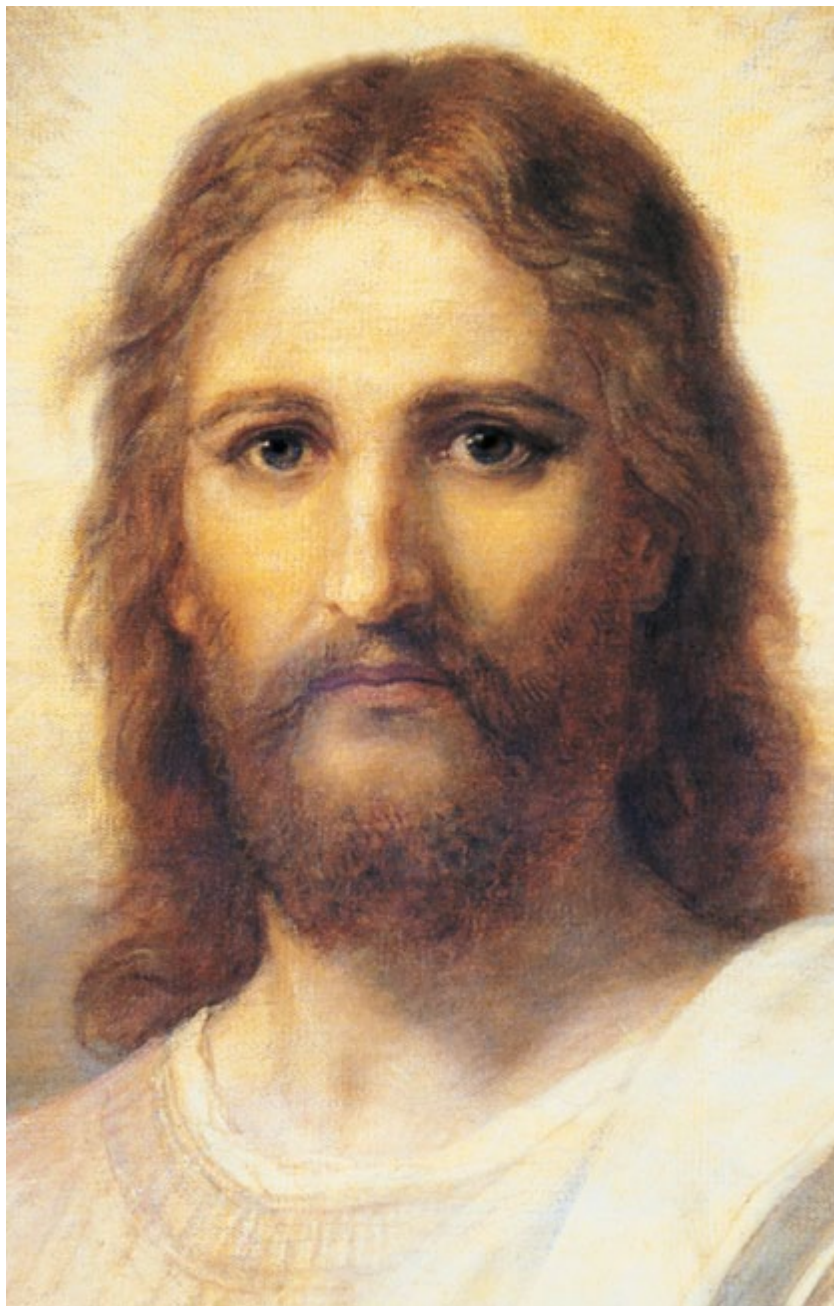
При един случай той говори на църковно събрание в Кардстън, Канада, за живота и мисията на Христос. На следващата сутрин отива на ж.п. гарата да си купи билет за влака. Докато чака на опашката, дочува разговор между една жена и продавачката. Жената споделя, че предната вечер била решила да посети богослужение на светиите от последните дни.

Продавачката се изненадва. “О, небеса”, казва тя. “Не искаш да кажеш, че си била на църква там”.

“Да, бях”, отвръща жената. “Защо не?”

Продавачката на билети отвръща, “Защото те дори не вярват в Исус Христос”.

Тогава жената отвръща, “Само че снощи слушах един от старейшините на Църквата да говори за живота на Исус от Назарет, и никога не съм чувала някой човек да е по-дълбоко впечатлен от знанието, че Исус наистина бил Христос от говорителя при онзи случай”.¹ (Вж. предложение 1 по-долу.)

“Знам, че моят Изкупител е жив, и с радост давам скромните си усилия в установяване на Неговите учения”.

Джордж Албърт Смит черпи сила от свидетелството си за Исус Христос и изпитва наслада да го споделя с други хора. На 44 години, след като е служил в апостолското си призвание 11 години, той казва:

“Бях подкрепен и насърчен, и сторен по-възвисен, отколкото съм, и получих сила извън себе си да проповядвам славните истини, обявени от Спасителя на света. Не съм Го виждал лице в лице, но се радвам на спътничеството на Духа Му и чувствам присъствието Му по един безпогрешен начин. Знам, че моят Изкупител е жив и с радост давам скромните си усилия в установяване на Неговите учения. ... Всяка фибра от съществуването ми вибрира от знанието, че Той е жив и един ден всички хора ще го узнаят.

Спасителят умря, за да можем да живеем ние. Той победи смъртта и гроба и дава на всички, които се подчиняват на ученията Му, надеждата за славно възкресение. ... Знам, че това е Господното дело, и че Исус наистина е нашият Спасител”.²

Президент Смит почива на 81-я си рожден ден, 4 април 1951 г. В последните мигове на живота му, докато семейството му е събрано около него, синът му го пита, “Татко, има ли нещо, което искаш да кажеш на семейството – нещо специално?”

С усмивка той потвърждава свидетелството, което е споделял множество пъти през живота си: “Да, само това: знаей, че е жив Изкупителят ми; знаей, че е жив Изкупителят ми”.³

Учения на Джордж Албърт Смит

Исус Христос е Синът Божий и Той е жив днес като наш възкресен Спасител.

Откривал съм мнозина в света, които не знаят, че ние вярваме в божествената мисия на нашия Господ, и ми се е налагало да казвам при не един случай, че няма по света хора, които така добре да разбират божествената мисия на Исус Христос, така дълбоко да вярват, че Той е бил Синът Божий, да са така убедени, че сега Той е въздигнат на престол в слава от дясната страна на Своя Отец, както светиите от последните дни⁴.

Знам, така както знам, че съм жив, че Той е Синът Божий, че чрез Него и само чрез Него ние ще получим възвисяване в селестиалното царство и че всички, които следват Неговите стъпки и живеят според Неговите учения, ще бъдат щастливи в този живот и ще си подготвят обиталище в Неговото селестиално царство, където ще пребивават с Него навеки.⁵

Изкупителят на човечеството бил нещо повече от добър човек, Който дошъл на земята да ни учи на етика. Изкупителят на човечеството притежавал нещо повече от обикновен разум. Той наистина бил Синът Божий, Единородният на Бог в плътта. ... Той дошъл да призове хората към покаяние, да ги отвърне от грешните им маниери. Той ходел сред тях като представител на Бог Вечния Отец, прогласявайки, че Той е по образа на Отца Си и че онези, които са видели Него, са видели Отца, и им казвал, че е бил изпратен да върши волята на Своя Отец, и призовавал всички хора да се отвърнат от грешките, прокраднали се сред тях, да се покаят за греховете си и да влязат в кръщелните води.⁶

В дните на Спасителя противникът шепнел на хората: Той не е Синът Божий, определено не ще Го приемете, Той е само обикновен човек, просто синът на Мария и Иосиф и не е повече Син Божий отколкото сте вие; и хората послушали него, коварния и нечестивия, и разпънали на кръст Изкупителя на човечеството.⁷

Той наистина бил Синът Божий. Той се трудел сред (народа) с обич и любов, но те произнасяли името Му с насмешка и презрение, като име на нечестив човек. ... Той бил Синът Божий и имал правото да говори от името на Отца. Истините, които Той донесъл на земята, идели от Отца и макар да Го приковали на кръста, макар да поставили на главата Му венец от тръни и тръстика вместо скипър в десницата Му, макар да пролели кръвта Му с безмилостното копие, все пак словото, което Той им донесъл, било словото Господно, и Той наистина бил Синът Божий.⁸

Ние не само вярваме, че Исус от Назарет живял на земята, но вярваме, че Той все още е жив, не като някаква същност, като нещо безтелесно и неосезаемо, а вярваме в Него като възвишен човек; защото Той възкръснал в същото тяло, което било положено в гробницата на Иосиф от Ариматея, същото тяло,

за което обичащите Го хора се погрижили. Същият Исус Христос, Който излязъл от гробницата, взел със Себе Си това тяло, което било очистено ... и го взел със Себе Си, когато изчезнал от погледа на човечеството в Ерусалим, когато двамата мъже в бели дрехи казали: “така ще дойде както Го видяхте да отива на небето”. (Вж. Деянията 1:10–11.)

Именно в този Исус от Назарет вярват светиите от последните дни. Ние вярваме също, че обещанията относно човечеството, които са били направени, също ще се изпълнят, че в определеното време, когато Евангелието ще се проповядва по цялата земя, на всеки народ и племе, език и люде, когато хората няма да имат никакви извинения относно него – ние вярваме, че чрез силата на нашия Небесен Отец човечеството ще получи онази удивителна благословия на възкресението от мъртвите и че Изкупителят на човечеството ще дойде от небесата в облак и в слава да обитава на тази земя. Ние вярваме, че Исус от Назарет ще дойде да обитава с онези, които са достойни за селестиялна слава.⁹ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Ние приемаме библейското свидетелство за божествената мисия на Исус Христос.

Исус от Назарет влязъл във водата и бил кръстен от Иоан и когато после излязъл от водата, Светият Дух дошъл и се спуснал над Него под формата на гълъб. И един глас от небесата казал, “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”. (Вж. Матей 3:13–17.)

Може ли да има нещо по-сигурно от това? Чудесната ни Библия съдържа всичката тази информация, и много повече, разбира се. Когато хората казват или мислят, че ние не вярваме в божествената мисия на Исус Христос, нека знаят, че вярваме във всичко, което учи Библията относно Него. Ние вярваме на разказа как Той организира Своя народ, как ги учил и как накрая ... бил разпънат на кръста.¹⁰

Ние приемаме без резерви свидетелството на всичките автори-евангелисти в Новия завет, които потвърждават възкресението на Изкупителя на човечеството. Това е толкова ясно и

разбираемо, че струва ми се, няма сериозно мислещ човек, който да не може да го разбере. Факт е, че след като Спасителят бил разпънат и положен в гробницата, Той излязъл и в продължение на четиридесет дни общувал с учениците Си, ял с тях риба и меден сок, те докоснали белезите от гвоздеите по ръцете Му и от копието в ребрата Му. Докато стоял сред тях, Той им заявява, “Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз същият; попитайте Ме и вижте, защото дух няма мяса и кости, както виждате, че Аз имам”. (Вж. Лука 24:39–43.) Със сигурност това е неопровержимо доказателство, и все пак има доста деца на нашия Отец, които не го приемат.¹¹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Книгата на Мормон и свидетелството на
Джозеф Смит ни дават допълнително
доказателство за божествеността на Христос.**

В Стария свят се оформило мнението, че Исус не е от божествен произход, защото Той бил роден като младенец, залюлян в ясла, майка Му била Мария, а Неговият уважаван баща бил Йосиф дърводелецът. Мнозина допускат, че Той е велик и добър човек, но желаят да Го лишат от божествеността на Неговото потекло.

За щастие обаче ние, светиите от последните дни сме получили свидетелство, че тези неща са истинни; и освен това сме получили свидетелството, че Той посетил Западното полукълбо, както е записано в Книгата на Мормон, и служил на нефитите на този континент. Този път Той не се явил като малко дете, а дошъл в облаци от небесата; и пришествието Му било обявено от един глас, който прониквал до самата същност на всеки човек, който обитавал земята. Този път Той дошъл като човек от небесата, и хората видели идването Му. Видели, че Той бил Христос, защото пришествието Му било предсказано от техните пророци. Той им дал същата организация, която съществувала в Църквата в Ерусалим. Научил ги, че трябва да бъдат кръстени като Него от хора, имащи власт да извършват този обред. (Вж. 3 Нефи 11:1–27.) Това не било слово на обикновен човек; това било словото на Сина Божий, Който се възнесъл при Отца Си и се върнал отново, та чедата човешки да могат да имат още едно свидетелство, добавено към онези, които вече им били дадени.¹²

“Ние приемаме без резерви свидетелството ... в Новия завет, което потвърждава възкресението на Изкупителя на човечеството”.

Какво друго по-пряко доказателство за възкресението от мъртвите би могло да има от това че Той, в Своето възкресено тяло дошъл (сред нефитите) и им проповядвал същото Евангелие, което проповядвал в Ерусалим? И сега Той изпълнил обещанието, което дал в Ерусалим, когато казал, “И други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир” (Йоана 10:16). Той дошъл във възкресеното Си тяло, за да им донесе знанието, за което предсказал, че следва да бъде дадено на хората, на които служел в онзи момент.

Това било едно чудно преживяване за онези хора. След като ги учил цял ден, ... Той изцелил болните им и благословил децата им, и продължил да ги учи относно красотата на Своето Евангелие. В уметете им нямало съмнение, че Той е Спасителят на света. Те Го видели да слиза от небесата и станали свидетели на удивителната Му сила. ... Той дошъл в слава. Ангели се

спуснали от небето, сякаш сред огън, и заобиколили малките деца, така че те били обгърнати от огъня. И ангелите им служели. (Вж. 3 Нефи 17:6–24.)

Това не били халюцинации, а преживявания от такъв чудотворен характер, че да бъдат завинаги запомнени от хората, които ги преживели. Като светии от последните дни ние приемаме този разказ като доказателство за възкресението на Исус Христос, нашия Господ.¹³

После, във време и епоха, по-близки до нашето съвремие, се появила друга личност. ... (Джозеф Смит) не само имал свидетелство от Библията, че Исус е Христос, но видял Бог Отец да стои сред небесни облаци, обвит в слава, и Исус Христос, Изкупителят на света, застанал от дясната Му страна, и чул гласа Господен да казва, “Този е Моят Възлюбен Син, Него слушай”. (Вж. Джозеф Смит – История 1:16–17.) Той дал свидетелство за своето славно видение на хората, с които общувал. И други получавали свидетелство свише. Свидетелството им за божествената мисия на Спасителя се увеличавало и укрепвало, тъй че вече не било въпрос на древна история, че Бог е жив и че Исус е Христос; те знаели това лично, защото сами били получили свидетелство.¹⁴

Според мен едно от най-силните свидетелства за божествеността на живота на нашия Спасител е това на Джозеф Смит, който отдал живота си като свидетел за истинността на Евангелието на Исус Христос.¹⁵ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Всеки от нас може да получи лично свидетелство, че Исус е Христос.

Ние имаме друго свидетелство, друго доказателство, което е дори по-съвършено и убедително от останалите, защото е дадено на човек, който е спазил изискванията на нашия Отец в Небесата. Това е свидетелство, връзано с огнени букви в душите ни чрез силата на Светия Дух, когато сме свършили делото, което Господ е казал, че трябва да бъде свършено, за да узнаем дали учението е от Бога или от човек.¹⁶

Сам Той е казал, “Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил. Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае

Когато възкресеният Спасител посетил нефитите, “ангели се спуснали от небето, сякаш сред огън, и заобиколили малките деца, така че те били обгърнати от огъня”.

дали учението е от Бога, или аз от Себе си говоря”. (Иоана 7:16–17). Това е Неговото собствено обещание. Както християните по целия свят ние приемаме това обещание и следва да се стремим да го подложим на изпитание, за да видим дали е валидно или не. Мнозина от нас са го сторили. Съзнавам, че има ... мнозина, които са го подложили на изпитание, мнозина, които знаят, че Бог е жив и че Исус е Христос, че Той е Спасителят на света.¹⁷

И така, ние не само имаме доказателството на летописите ... , не само имаме свидетелството на добри хора, живели на земята в наши дни, но ако сме спазили изискванията на нашия Небесен Отец, ако сме имали вяра в Бог, ако сме се покаяли за греховете си, ако сме получили кръщение чрез пълно потапяне, ако сме получили Светия Дух от ръцете на овластените Господни служители, казвам, че ако сме изпънили всички тези неща, тогава във всяка душа ще има сигурно знание, което не може да бъде

оспорено (или отречено), че Бог е жив и че Исус Христос е бил Изкупителят на човечеството. ...

... Като един от смирените членове на тази Църква аз ви давам своето свидетелство, че знам, че Той е жив, така както знам, че съм жив аз. ... Исус е Христос и аз знам, че чедата човешки трябва да стигнат до това знание, че трябва да го получат, и по думите на Този, Който живее в небесата, “всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Исус е Христос”. (Вж. У. и З. 88:104.)¹⁸ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Нашата мисия е да споделяме с всички хора това, което знаем за Исус Христос.

Казвам ви, светии от последните дни, няма други люде по земята, които имат всичкото знание, което имаме ние, относно божествеността на Спасителя; и ако ние не вярваме в Него, ще бъдем под по-голямо осъждане от останалите хора, които никога не са имали това знание. И тъй, ние можем да кажем без колебание на света, че вярваме в тези неща. ...

Приветствам онези от вас, в чиито живот е дошла тази привилегия и тази благословия. И сега ви заклевам като ваш брат, умолявам ви като един от най-скромните сред вас – не крийте своята свещ под шиник. Не крийте от вашите ближни знанието, което Бог ви е дал.

Не им досаждайте, но не бъдете неразумни дотам, че да криете от тях Евангелието на Исус Христос. То е единствената сила Божия за спасение в селестиялното царство.¹⁹

Най-щастливите мъже и най-щастливите жени, които познават на света, са онези, които са подчинили живота си на ученията на Евангелието на Исус Христос. Те са онези, които имат уверението за вечен живот; те са онези, които разбират целта на нашето съществуване. ... Докато пътувах напред-назад по света, отправяйки това послание, душата ми се пълнеше с радост, а очите ми се замъгляваха от сълзи, когато виждах по какъв перфектен начин животът на хората може да бъде преобразен от Евангелието на Исус Христос. Виждал съм хора обезкуражени, хора, които са в мрак, хора, които се питат за смисъла

на живота си, и когато те са бивали учени на славните истини на Евангелието на Исус Христос, са се променяли, научавали са се да бъдат щастливи, спокойни, доволни, ентузиазирани да вярват и преподават Евангелието, огласено от Исус Христос, когато Той пребивавал на тази земя и пътувал из Галилея.

Братя и сестри, светът не разбира това, но нашата мисия е да им помагаме да го разберат, и изпращането на това послание става не с егоизъм, не с високомерие, а с милосърдие към всички, с любяща нежност. ...

Като един от най-скромните сред вас аз Му благодаря от все сърце за увереността, която дойде в живота ми. ... Най-вече Му благодаря за знанието, което бе здраво вкоренено в душата ми; знам, че моят Небесен Отец е жив, знам, че Исус Христос е Спасителят на човечеството и че няма друго име под небето, чрез което мъжете и жените могат да бъдат възвисени, освен името на Исус Христос, нашият Господ. Знам, че Той е дошъл на света в тези последни дни, че е дал божествена власт на едно смирено, скромно момче, което търсело истината, и резултатът от това бил организирането на Църквата, с която биваме отъждествявани ние; и с нея е силата Божия за спасение на всички, които вярват.²⁰

Моля се да можем да живеем така, че да сме достойни примери на Неговата кауза. Моля се животът на всеки от нас да може да бъде такъв, че чрез него ние да покажем, че наистина вярваме в Господ Исус Христос.²¹ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете разказа на стр. 21. Как бихте отговорили на човек, който казва, че светиите от последните дни не вярват в Исус Христос?
2. Президент Смит учи, “Ние не само вярваме, че Исус от Назарет живял на земята, но вярваме, че Той все още е жив”

(стр. 24). Какви основания имат светиите от последните дни да вярват, че Исус Христос е жив днес? Какви основания да вярват в това имате лично вие?

3. Преговорете набързо стр. 25–28. Кой са някои от разказите или пасажите от Писанията, които са укрепили свидетелството ви, че Исус Христос е Синът Божий? Прочетете 1 Нефи 10:17 и помислете за начини как да увеличите разбирането си за мисията на Спасителя.
4. Като четете стр. 28, помислете как подчинението на принципите и обредите на Евангелието е укрепило вашето свидетелство за Исус Христос. Какво могат да направят родителите, за да помогнат на децата си да получат това свидетелство?
5. Какви мисли или чувства изпитвате, като четете свидетелството на президент Смит на стр. 29–30? Помислете за моменти, когато сте видели животът на хората да се променя благодарение на Евангелието на Исус Христос. Как Евангелието е променило живота ви?

Свързани с темата стихове: Матей 16:15–17; 17:1–5; 2 Нефи 25:26; Алма 5:45–48; Учение и Завети 76:22–24; 110:1–4

Помощ при преподаването: “(Избягвайте) изкушението да покривате твърде много материал ... Ние учим хора, не преподаваме материал сам по себе си; и ... всеки план на урок, който някога съм виждал, неминуемо съдържа в себе си повече, отколкото ни е възможно да покрием в определеното време” (Джефри Р. Холанд, “Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 91).

Бележки

1. В *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., Church section, стр. 6; вж. и *Sharing the Gospel with Others*, избр. Preston Nibley, 1948 г., стр. 201–202.
2. “Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders’ Journal*, 2 фев. 1915 г., стр. 502.
3. В Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (31 март 1964 г.), стр. 8.
4. В *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., Church section, стр. 6.

5. В *Deseret News*, 15 ян. 1927 г., Church section, стр. 8.
6. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 39.
7. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 39.
8. В Conference Report, апр. 1904 г., стр. 63.
9. В *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., Church section, стр. 6.
10. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 156.
11. В Conference Report, апр. 1939 г., стр. 120–121.
12. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 61.
13. В Conference Report, апр. 1939 г., стр. 121–122.
14. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 61–62.
15. В *Deseret News*, 15 ян. 1927 г., Church section, стр. 8.
16. В *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., Church section, стр. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, стр. 206; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.
18. В *Deseret News*, 27 дек. 1924 г., Church section, стр. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, стр. 211, 214; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.
20. В Conference Report, окт. 1927 г., стр. 48–50.
21. В *Deseret News*, 12 ян. 1907 г., стр. 31.

На 23 декември 1905 г. Джордж Албърт Смит участва заедно с други ръководители на Църквата в освещаването на паметник в родното място на Пророка Джозеф Смит.

Пророкът Джозеф Смит, Божието оръдие за възстановяването на истината

Чрез Пророка Джозеф Смит Бог възстановил Евангелието на Исус Христос в неговата чистота.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Около датата на 100-годишнината от рождението на Пророка Джозеф Смит, старейшина Джордж Албърт Смит пътува с президент Джозеф Ф. Смит и други, посещавайки важни в живота на Пророка места. Сутринта на 23 декември 1905 г. във Върмонт, родното място на Джозеф Смит, е осветен паметник. За Джордж Албърт Смит и хората от групата е вълнуващо преживяване да са на място с такава важност във възстановяването на Евангелието. “Сълезите ни течаха свободно”, спомня си той. “Под влиянието на Духа всяка душа се смири, всяко сърце се смекчи и ние се радвахме на благословиите на нашия Небесен Отец”.¹ Джордж Албърт Смит е помолен да отправи закриващата молитва на службите по освещаването. След като обобщава деня в дневника си, той пише: “Така завърши един от най-паметните дни в живота ми. Благодарен съм да бъда един от малцината наши люде, който помогна в току-що изпълнената задача”.²

По-късно те отиват на мястото на Първото видение в Палмира, Ню Йорк. Старейшина Смит си спомня: “Отдохме в горичката, където Джозеф коленичил и помолил Господ да му каже към коя от църквите следва да се присъедини. Получихме

подтика да изпеем на това свещено място прекрасния ... химн “Първата молитва на Джозеф Смит”.³

След като посещават хълма Кумора, храмът Къртлънд и други места, свързани с мисията на Пророка, групата е събрана заедно от президент Джозеф Ф. Смит в последната вечер на пътуването. “След като изпяхме няколко от песните на Сион, на всеки член от групата бе позволено да даде свидетелство за добротата и милостта на нашия Отец към нас. Духът Господен се изля над нас и проляхме сълзи на радост и щастие”.⁴ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Няколко години по-късно, когато Джордж Албърт Смит служи като президент на Църквата, са публикувани някои книги, които се опитват да охулят Джозеф Смит. На обща конференция на Църквата президент Смит смело защитава Пророка, като дава свидетелство за неговата мисия със следните думи:

“Много от дадените ми привилегии и благословии са дошли при мен чрез този човек, който е отдал живота си за Евангелието на Исус Христос. Има хора, които го омаловажават и подценяват, но бих искал да кажа, че онези, които са постъпвали така, ще бъдат забравени и останките им ще се върнат обратно в майката земя, ако това вече не е станало, и миризмата на тяхното безчестие няма никога да изчезне, докато славата, честта, величието, куражът и верността, проявени от Пророка Джозеф Смит, ще вървят редом с името му навеки”.⁵

Старейшина Харолд Б. Лий, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, е така впечатлен от това заявление, че пази изрезка с него в портфейла си и често го цитира, като желае словата на президент Смит да “могат да бъдат чути да всичките краища на земята”.⁶

Учения на Джордж Албърт Смит

**Първото видение на Джозеф Смит показва,
че небесата не са запечатани.**

Ние вярваме, че нашият Небесен Отец ни говори и днес, в наше време ... , че Той чул смирената молитва на един юноша

в Палмира и отговорил на тази молитва, и го благословил с познание за Неговата личност, та хората да могат да познаят Господ, ако искат.

Съвсем нормално нещо било Джозеф да търси Господ. Той произлиза от среда ... на хора, които вярвали в нашия Небесен Отец, в божествената мисия на Спасителя, в резултатността на молитвата и в това, че Бог чува хората и им отговаря, ако те дойдат при Него с подходяща душевна нагласа. За този младеж било лесно да вярва, защото бил роден и отгледан във вярващо семейство; и когато отишъл в горичката в отговор на заповедта в стиха от Писанията (Яковово 1:5): “ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде”, той вярвал, че на молитвата му ще бъде отговорено и че нашият Небесен Отец е обещал от самото начало на чедата Си, че “чрез вяра вие може да узнаете всички неща”.⁷

Неговата вяра в Бог го отвежда далеч от обичайното по негово време убеждение, че Библията съдържа цялото откровение, което е възможно да получат хората, и че небесата над главата му са запечатани. Той се помолил на Господ и на молитвата му било отговорено. Той видял Отца и Сина да слизат от небесата, заобиколени от славна светлина. Той получил едно безспорно познание, че Те, подобно на хората, имат тела и че са материални личности; Те му говорили и той чувал гласовете Им.⁸

Резултатът (от молитвата на Джозеф) бил онова чудотворно проявление, неприличащо на никое друго, за което сме чували в историята на света някога. Чували сме за случаи, когато се е появявал нашият Небесен Отец; чували сме за случаи, когато се е появявал Изкупителят на човечеството; но никога не сме прочели и за един случай Отец и Синът да са се явили пред кой да е жив човек и да са говорили на този човек.

Хората от света не вярват в това. Мъжете и жените са били учени, че небесата са запечатани ... , и когато този младеж заявил, че в наше време, в момента, когато най-много се нуждаем от светлина, когато мъже и жени тичат насам-натам в търсене на словото Божие и не могат да го намерят, както е било

предсказано от древните пророци (вж. Амос 8:11–12), Господ му се явил, той (Джозеф) бил осмян. ... Твърдението му било отхвърлено и хората, които би следвало да бъдат негови приятели, се отвръщали от него и дори казвали, че това било дело на лукавия. Какво било свидетелството на момчето?

“... Аз наистина видях светлина и посред тази светлина видях две Личности, и Те наистина ми говориха. И въпреки че бях мразен и преследван за това, че казвах, че съм видял видение, все пак, това бе истината. И докато ме преследваха, хулиха и злословеха лъжливо по всякакъв начин срещу мен за това, че го заявявам, аз си казвах в сърцето: Защо ме преследват, че казвам истината? Аз наистина видях видение; и кой съм аз, че да мога да се противопоставя на Бог, или защо светът мисли да ме накара да се отрека от това, което наистина съм видял? Защото аз видях видение; аз го знам и знам, че и Бог го знае, и не мога да го отрека, нито пък бих посмял да направя това; най-малкото знаех, че ако го направя, ще обидя Бог и ще попадна под осъждане”. (Вж. Джозеф Смит – История 1:151:25.)⁹

През 1830 г., когато била организирана тази Църква, на земята нямало църковна организация, която би обявила, че Бог ще се открие на чедата човешки. Ученията на църквите били противоположни на това и нашият Отец виждал безсмислието да се опитва да спаси Своите синове и дъщери, преди те да бъдат вдъхновени да дойдат при Него с вярата, че Той ще ги чуе и ще отговори на молитвите им. Когато в горите на Палмира момчето пророк видяло Отца и Сина и си дало сметка, че Те наистина били Личности, могли да чуват и да отговарят на онова, което то казвало, това открило нова ера в този свят и положило основа за вярата на човешките чедата. Сега те могли да се молят на нашия Отец в Небесата и си давали сметка, че Той можел да чува молитвите им и да им отговаря, че имало връзка между небесата и земята.¹⁰ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Макар млад и неопитен, Джозеф Смит бил призован да възстанови истинската Църква на Исус Христос.

Вярата подтикнала Джозеф да потърси Бог с молитва и да попита с коя църква следвало да се отъждестви той. Какъв бил

Първото видение на Джозеф Смит “открило нова ера в този свят и положило основа за вярата на човешките чедра”.

отговорът? Дали Господ казал, “Моето момче, те всички са хубави, те всички се стремят да спазват Моите заповеди, хората, които са ръководители във всички тези църкви, са одобрени от Мен, всяка църква е подходяща, те всичките ще те отведат обратно в присъствието на нашия Небесен Отец?” Възможно е момчето да е очаквало подобен отговор предвид съществуващите условия. Но то искало да знае какво прави и имало пълно доверие, че Господ ще му каже. Тъй че той се молил, попитал към коя от всичките църкви следва да се присъедини и предполагам, че бил учуден, когато му било казано, “Не се присъединявай към никоя

от тях; те всички проповядват заповеди на хората; те се приближават до Мен с устните си, но сърцата им отстоят надалеч от Мен; те ... имат вид на божественост, но те отричат силата Ми". (Вж. Джозеф Смит – История 1:19..) Представете си как едно 14-годишно момче може да се изправи, след като е коленичило в горите близо до дома му и да обяви на света подобно послание! Можете ли да си представите, че един юноша би дръзнал да стори подобно нещо? Но със свидетелството, което му било дадено от неговия Небесен Отец, със заповедта на самия Господ той (Джозеф) би ли се осмелил да направи нещо друго, освен да извести, че Господ е говорил с него?¹¹

Джозеф Смит бил само едно момче, когато ръцете на Петър, Яков и Йоан били положени на главата му и той бил ръкоположен в Мелхиседековото свещеничество – той и Оливър Каудъри. Малко по-късно на Джозеф Смит било заповядано да организира Църквата. Той бил един младеж, но я организирал под ръководството на Изкупителя на човечеството. И това станало по образа на Църквата, организирана от Спасителя, когато Той бил на земята. За мен няма съмнение, че мнозина гледали на този младеж като на парвеню и мислели, че било смешно човек, необразован да ръководи, да вземе върху си това задължение. Но той бил като другите служители на нашия Небесен Отец, живели на земята, които бивали призовани от Господ да изпълнят конкретна задача, и липсата на знания относно нещата от света не изключвала възможността Господ да му даде знанието, което да го направи равен и дори да превъзхожда в много отношения хората, имащи големи светски възможности, от които той бил лишен.¹²

Макар да бил гонен и за него да се говорели небивалици, да бил презиран от хората, които би трябвало да са му приятели, макар да се сблъсквал с противопоставянето на учените и образовани мъже, той успял да възстанови Евангелието на живота и спасението и да установи на земята Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Макар силите на злото постоянно да се стремели да го унищожат, той бил опазен от Господ, докато делото му било завършено и всички ключове и нужни обреди за спасението на

човечеството отново да били дадени на хората.¹³ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Истините, възстановени чрез Джозеф Смит, носят мир и радост на хората, които ги приемат.

От онова момче, което на 14 години видяло Отца и Сина, дошло едно чудно послание, че нашият Отец в Небесата и Неговият Син Исус Христос са славни Личности и че Спасителят на света е бил възкресен от мъртвите. Онзи младеж видял онова, което светът някога знаел, но по някаква причина го бил забравил, и той започнал да свидетелства за тези неща на хората.¹⁴

(В началото на XIX в.) малко хора по света вярвали в съществуването на един Бог Личност с тяло. Но по онова време на Пророка Джозеф Смит се случило едно проявление – той бил само едно момче, ненавършил още 15 години, което видяло Отца и Сина и дало свидетелство за това. Също така той имал посещения от други небесни същества и чрез тях Господ му давал допълнителна информация за чедата човешки, и той по свой собствен начин предал на нас или на хората, които били наши предшественици в Църквата, едно разбиране за целта на живота. ... Неговото описание на небесата ни вдъхновява с желание да бъдем достойни за един дом там, когато земните ни дни свършат. Едно буквално възкресение и описание на рая и ада са очертали пътя така ясно, че, ако използвам стиха от Писанията, “Пътниците – даже и глупавите – няма да се заблуждават по него”. (Вж. Исаия 35:8.)¹⁵

Чрез него били открити изграждането на храмове, вечността на брачния завет и спасението за мъртвите – истини, носещи неопишуема радост на хиляди чедата на Отца.

Вечните истини, ясно казани от него, си проправят път сред народите по земята, като носят мир и удовлетворение на онези, които ги приемат.¹⁶

Нашият Небесен Отец знаел какво идва, когато в тези последни дни възстановил Евангелието в неговата чистота. Знаел за вероотстъпничеството сред Неговите деца по света и че те се били отклонили от ясната истина; и в Своята велика милост

“Казвам на всички хора навсякъде, изучавайте евангелските учения на нашия Господ така, както са били открити на Пророка Джозеф Смит, изследвайте ги с молитва”.

Той открил това дело на последните дни. Измежду хората в провинцията Той избрал едно момче и го вдъхновил да започне делото, което било предопределено да предизвика революция в религиозни свят. Той знаел, че светът слепешком се лута в мрак и милостиво възстановил светлината. Няма друг начин чедата човешки да се радват на щастие, освен чрез живот в праведност, и хората не могат да водят праведен живот, без да бъдат в хармония с истината. В света има много истина, но тя така е

размесена с грешки, че Сам Господ казал на Пророка Джозеф Смит, че хората, които са учители и проповедници в църквите, проповядват като учение човешките заповеди, и предупредил момчето, че не трябва да се отъждествява с тях. После Той възстановил Евангелието, силата Божия за спасение, за всички онези, които ще повярват и ще му се подчиняват.¹⁷

Казвам на всички хора навсякъде, изучавайте евангелските учения на нашия Господ така, както са били открити на Пророка Джозеф Смит, изследвайте ги с молитва и ще намерите панацеята за всичките злини на света, и тя няма да бъде открита по никой друг начин.¹⁸ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Джозеф Смит бил готов да даде живота си за своето свидетелство.

Както ставало с пророците, които Господ въздигал преди, и в този случай изглеждало необходимо свидетелството на Неговия служител да бъде запечатано с кръвта на живота му. В историята на света няма по-(трогателна) страница от тази, в която са написани последните думи на нашия обичан Пророк Джозеф Смит. Той знаел, че времето му вече изтичало; давал си сметка, че житейската му мисия била изпълнена. ... И когато дошъл моментът да се изправи очи в очи със смъртта, той казал, “Отивам като агне на заколение, но съм спокоен като лятна утрин. Съвестта ми е чиста от престъпления към Бога и всички хора. Ако те отнемат живота ми, аз ще умра невинен и кръвта ми ще вика от земята за отмъщение, и за мен ще бъде казано, “Той беше убит хладнокръвно”. (Вж. У. и З. 135:4.)

Той не се боял да се изправи пред съответния съд ... и да отговаря за деянията, извършени в плътта. Не се боял да посрещне обвиненията, отправени срещу него, че мамел хората и постъпвал несправедливо с тях. Не се боял за резултатите на своята житейска мисия и крайния триумф на делото, което знаел, че е с божествен произход и за което отдал живота си. При все това хората от света, както и преди, съдят делото му чрез човешкия дух. Те нямат Духа Божий, Който да им позволи да разберат онова, което иде от нашия Отец в Небесата.¹⁹

Този младеж бил така сигурен в откровението, което получил, и толкова загрижен всичките деца на неговия Отец, да, всички, да узнаят истината, че от момента, в който получил плочите с Книгата на Мормон от ангела Мороний той посветил целия си живот на организирането на Църквата и разпространението на истината. ... В душата на Джозеф нещо горяло, познание, което имал Стефан (вж. Деянията 7:54–60), което имал Изкупителят – че нашият Небесен Отец е на руля, че всичко върху земята е Негово дело, че в края на краищата именно Неговата сила ще триумфира и че животът му е само част от вечността. Той бил готов да даде, ако е нужно, част от земния си живот, за да може да се радва на вечното спътничество, което толкова искрено обичал и на общуването с добри мъже и жени, пребивавали и пребиваващи сега на земята, и които отново ще пребивават на нея, когато тя стане селестиалното царство.²⁰

Джозеф Смит изявил знанието си, че има живот след смъртта, че Бог е жив, и че Той знаел, че той, Джозеф, знае, че Бог е жив. Той бил готов да отдаде живота си, за да може вашата вяра, мои братя и сестри, да бъде укрепена и увереността ви в Него да бъде непоклатима. Той знаел целта на този живот. Знаел, че ние сме тук, за да се подготвим за бъдещото по-славно съществуване. И бил готов, ако трябва, да отдаде собствения си живот в наша полза, не просто да го изгуби, защото знаел, че Отец казва, че който иска да спаси живота си, ще го загуби, но който загуби живота си заради Него, ще го намери, тъкмо вечен живот (вж. Матей 16:25). Именно това знание направило възможно Пророкът и Патриархът на Църквата (Хайръм Смит) в началните дни да (оставят сами) близките си, да бъдат затворени и да дадат всичко, което имат на този свят и всичко, което хората могат да отдадат за братята си – своя земен живот.²¹

През 1830 г. Църквата била организирана с шестима членове. Противникът на всяка праведност оттогава досега се стреми да спъва нейния напредък и да я унищожи. Питам се дали онзи велик човек, Джозеф Смит, който отдал живота си Църквата да може да бъде организирана и да продължи да се развива според Господния замисъл, може да види тази Църква такава, каквато съществува днес, с всичките ѝ клонове, установени във всички

части на света, и да осъзнае, че всеки ден след мъченическата му смърт, откакто дал живота си и запечатал свидетелството си със своята кръв, Църквата е ставала по-силна от деня преди това.²² (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете върху преживяванията, които президент Смит описва в първите три абзаца от “Из живота на Джордж Албърт Смит”. Кои преживявания в живота ви са укрепили вашето свидетелство за Пророка Джозеф Смит? Като четете тази глава, открийте изложения от ученията на президент Смит, които укрепват свидетелството ви, и помислете как да ги споделите с членовете на семейството си, със свещеническия кворум или с Обществото за взаимопомощ.
2. Преговорете първата част от ученията и собствения разказ на Джозеф Смит за Първото видение (вж. Джозеф Смит – История 1:10–19). Как Първото видение е повлияло на вярата ви в Бог? Как сте видели то да повлиява на вярата на други хора?
3. Изучете частта, започваща на стр. 36 и прочетете Учение и Завети 1:17–19. Какво можем да научим за службата в Църквата от примера на Джозеф Смит? Помислете за момент, в който ви е била дадена задача от Господ и не сте се чувствали подготвени. Как Господ ви е помогнал?
4. Кои са някои от истините, които Господ открил чрез Джозеф Смит? (За някои примери относно тези истини вж. частта, започваща на стр. 38.) Как е бил благословен животът ви от това, че сте знаели тези истини?
5. Като размишлявате над последния абзац от ученията, обмислете какво можете да направите, за да помогнете на Църквата да стане по-силна.

Свързани с темата стихове: Исаия 29:13–14; 1 Коринтяните 1:26–27; 2 Нефи 3:5–9, 11–15; Учение и Завети 135

Помощ при преподаването: “За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на главата. ... Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, които учите. Например бихте могли да попитате участниците как могат да прилагат ученията на президент Смит в отговорностите си на родители, домашни учители или като посещаващи учителки” (от стр. vi на тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1906 г., стр. 54.
2. Записка в дневник с дата 23 дек. 1905 г., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 2, стр. 160.
3. В Conference Report, апр. 1906 г., стр. 56.
4. В Conference Report, апр. 1906 г., стр. 57–58.
5. В Conference Report, апр. 1946 г., стр. 181–182.
6. Харолд Б. Лий, в Conference Report, окт. 1947 г., стр. 67.
7. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 158–159.
8. “The Latter-day Prophet”, *Millennial Star*, 7 дек. 1905 г., стр. 822.
9. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 159–160.
10. В Conference Report, апр. 1917 г., стр. 37.
11. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 159–160.
12. В Conference Report, апр. 1927 г., стр. 83.
13. “The Latter-day Prophet”, стр. 823.
14. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 160.
15. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 26.
16. “The Latter-day Prophet”, стр. 823.
17. В Conference Report, окт. 1916 г., стр. 46–48.
18. В Conference Report, окт. 1931 г., стр. 121.
19. В Conference Report, апр. 1904 г., стр. 63–64.
20. В Conference Report, окт. 1927 г., стр. 48.
21. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 62–63.
22. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 18.

СВЯТОТО СВЕЩЕНИЧЕСТВО – ЗА БЛАГОСЛОВ НА БОЖИИТЕ ЧЕДА

Свещеничеството е властта на Бог. Тези, които го носят, трябва да бъдат достойни и да го използват за благослов на другите.

Из живота на Джордж Албърт Смит

На свещеническата сесия по време на общата конференция на 2 октомври 1948 г. президент Джордж Албърт Смит казва:

“Понякога се питам дали като бащи си даваме труда да обясним на своите момчета сериозността на поетото задължение, когато момчето става дякон. Питам се дали когато момчето бива ръкоположено за дякон, баща му дава да почувства, че сега то има дар с вечна значимост. ...

Помня сякаш бе вчера, когато Джон Тинги постави ръцете си на главата ми и ме ръкоположи за дякон. Събитието и важноста му ми бяха така представени, че го чувствах като голяма чест. В резултат то се превърна в благословия за мен и не след дълго получих и други ръкополагания. Но при всеки случай в ума ми бе положена основата на знание, че има възможност да получа още благословии.”¹

В същата реч президент Смит учи, че една от благословиите, произтичащи от ръкополагането в свещеничеството, е възможността човек да благославя живота на другите. Като пример той разказва за един влиятелен носител на свещеничество – един домашен учител от неговата младост:

“Родни Баджър бе учител в дома на баща ми в продължение на години и велик човек. Всеки път щом дойдеше, семейството се събираше, той сядаше, задаваше ни въпроси, и ни казваше нещата, които смяташе, че трябва да разберем. И искам да ви кажа,

“Питам се дали когато момчето бива ръкоположено за дякон, баща му дава да почувства, че сега то има дар с вечна значимост”.

че като идваше у дома, той носеше Духа Господен със себе си. И когато си тръгваше, ние чувствахме, че сме били посетени от един Господен служител.”²

Президент Смит завършва, като изразява желанието си носителите на свещеничеството да служат на членовете в своите райони и колове и “да не пропускат възможност да помагат, издигат, усъвършенстват и да ги водят към онова, което нашият Отец желае те да бъдат.”³ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Исус Христос възстановил божествената власт на земята по време на земното Си служение.

Когато Спасителят дошъл в средата на времето, Той заварил великия град Ерусалим гъмжащ от нечестие. Жителите там живеели по такъв начин, че били загубили божествената власт, така че (Бог) изпратил Своя Син в света и създал отново Църква, притежаваща божествена власт. ... Там имало хора от Неговото потекло, които били добри хора, ... имало и други, които още служели в свещеничеството, но било нужно Спасителят да възстанови божествената власт. ...

... Когато започнал Своето служение, Той не призовал на помощ царете, управниците и свещениците, нито власт имащите, а призовал скромни рибари и в резултат събрал около Себе Си хора, които били податливи на обучение, а не хора, които не вярвали в Него. Той организирал Църква под ръководството на нашия Небесен Отец. Той предал божествена власт на Своите последователи и ги насочил към онова, което трябва да вършат. ... Той имал божествена власт и праведните хора Го разпознали като Синът Божий. Някои смятат, че Той бил само един добър човек. Ние вярваме, че Той дошъл на земята не само да учи хората какво да правят, но за да даде на учениците Си божествената власт да отслужват обредите на Неговата Църква. ...

В дните на Спасителя председателстващия ръководител бил Той. Непосредствено под Него имало организиран кворум от дванадесет мъже, избрани от Него. Когато Той умрял, Кворумът на Дванадесетте, не известен брой обикновени хора, наричащи

себе си ученици, а кворум от дванадесет мъже, които имали божествената власт и я били получили от Исус Христос, станали ръководители на Църквата.⁴ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Свещеничеството в наше време било възстановено от мъже, които били негови носители в древността.

Записано е и е признато на небесата и на земята, че вероизповеданията и деноминациите се увеличили след като (Исус Христос) напуснал земята, а църквите като брой растели, докато по времето на Джозеф Смит, нашия обичан пророк, на земята имало много деноминации. Имало много хора, които претендирали да имат божествена власт и предполагам, че някои от тях мислели, че са я получили. ...

Когато дошло времето и светът загубил властта или свещеничеството, Господ призовал едно скромно момче и му дал божествено проявление, говорил с него, казал му какво следва да прави и праснал от време на време други пратеници и небесни същества, в резултат на което била организирана Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и на тази Църква била дадена божествена власт. ...

Когато Джозеф бил млад мъж, Господ му заповядал да преведе Книгата на Мормон. Веднъж, когато Джозеф и Оливър Каудъри превеждали, Господ изпратил едно свято същество, което да отговори на въпросите им за кръщението. Кой бил това? Иоан Кръстител, който бил носител Аароновото свещеничество. Откъде дошъл той? Той дошъл от небесата. ... Той се явил на Джозеф Смит и Оливър Каудъри като славно възкресено същество. Той дошъл, воден от нашия Небесен Отец, за да даде на Джозеф и Оливър Аароновото свещеничество, защото то не могло да бъде намерено никъде по света. Необходимо било небесата да се отворят и един човек, носител на свещеничеството някога и сега, да дойде и да го предаде.

След това Петър, Яков и Иоан, които били носители на Мелхиседековото свещеничество, дали това свещеничество на Джозеф и Оливър и Господ поел организацията на Църквата с президентство, състоящо се от президент и двама съветници;

“Хора, които в миналото били носители на свещеничеството, дошли и предали това свещеничество на скромни мъже”.

също и Кворум на дванадесетте апостоли, патриарх, висши свещеници, седемдесетници, старейшини, свещеници, учители и дякони; същата организация, която съществувала в първоначалната църква, що се отнася до властта.⁵

Същата власт, която имал (Джозеф Смит), била предадена на вашите синове и нашият Небесен Отец ще изисква от тях да служат в евангелските обреди. Отговорността, която паднала върху Джозеф Смит, не била загубена с неговия край, тя била прехвърлена върху други рамене. Нашият Отец в Небесата в някои моменти е въздигал хора, които имат властта да говорят от Негово име, да отслужват евангелските обреди и да благославят човешките чедя. Те са споделили тази чест с вас и вашите деца.⁶

Благодарен съм, че в онзи ден и време Господ отново ни е открил Евангелието. Отец и Синът се явили; хора, които в миналото били носители на свещеничеството, дошли и предали

това свещеничество на скромни мъже, на които на свой ред било заповядано да го предават на други. И така Евангелието и свещеничеството били сторени достъпни за всички, които бъдат достойни да ги получат, и това е Господният начин.⁷

Вашата мисия е забележителна, вие, мъже, носители на свещеничеството. На вас ви е била дадена божествена власт. Вие не сте получили правото си да проповядвате Евангелието и да отслужвате обредите му в резултат на обучение в колеж или университет. Вие сте получили своята власт от мъже, упълномощени от небесата да действат като служители на Господ, и тя ви е била дадена от хора, които са я получили пряко от нашия Господ Исус Христос.⁸ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Силата и властта Божия могат да бъдат открити само в Неговата истинска Църква.

Случвало се е хора да ме питат: “Каква е ползата от твоята църква в сравнение с останалите?” Опитвал съм се тактично да им обясня разликата. Членовете на всяка организация могат да се събират заедно за поклонение, но това не им дава божествена власт. Всяка група църкви може да отслужва литургии и да организират църкви във всяка общност. Това не дава божествена власт. Хората може да се обединяват за някоя добра кауза, но власт от нашия Небесен Отец се придобива само по Неговия начин, и този начин в миналото е бил чрез призоваване и ръкополагане на мъже и отделянето им за делото. Същото е вярно и в наше време. ...

Хората следва да разберат, че просто да се кланят на Господ в молитва не им дава божествена власт. Да живеят според изискванията, съставляващи честност, добродетел, истина и пр., не им дава божествена власт. ... Не е достатъчно да се молим и да ходим на църква. Нужно е да притежаваме божествена власт, и именно предявяването на правото, че имаме такава власт навлеche на тази Църквата повечето от гоненията, които я следват от самото начало. Но това е истината, и много от децата на нашия Отец започват да забелязват ефекта от божествената власт в тази Църква. Те виждат развитието, постигнато в живота на мъже и жени.⁹ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Лично аз не бих желал да бъда грешно разбран, че търся недостатъци и критикувам хората, които принадлежат към различни деноминации по света. Благодарен съм, че там има толкова много добри мъже и жени, които вярват в Него и със светлината, която имат, те служат на Бог; но факт е, че нашият Отец е установил в този свят Своята Църква. Той е дал на хората в наше време Своята власт, и по света няма друга власт, която Той признава, освен установената лично от Него.¹⁰ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Обредите на свещеничеството са съществени, за да можем ние да влезем в селестиалното царство.

Ако бяхме като всички останали деноминации, можехме да търсим Господ и да получаваме благословиите Му, защото всеки човек, който върши добро, получава благословия; можем да имаме всичките основни добродетели и да ги превърнем в своя същност, но без Божията сила и без властта на святото свещеничество за хората не е възможно да влязат в селестиалното царство.¹¹

Единственият план, който ще подготви хората за селестиалното царство, е планът, даден от Исус Христос, нашия Господ; и единствената власт, която ще направи хората достойни да проповядват и да отслужват по верния начин евангелските обреди, е властта на Исус Христос, нашия Господ.¹²

Джозеф Смит-младши бил призован от Бог да бъде Негов пророк и чрез него на земята било възстановено святото Мелхиседеково свещеничество, което е силата Божия, дадена на човека да действа от Негово име. Чрез това свещеничество всеки обред от Евангелието на нашия Господ Исус Христос, нужен за спасението на чедата човешки, се отслужва с власт.¹³

Как би ни повлияла една раздяла с властта, която Бог ни е дал? Това би значело вратите на селестиалното царство да се затворят за нас. Това би значело най-висшата благословия, да гледам към която са ме учили от дете, да не бъде осъществена. ... Не бих могъл да се радвам на общуването с обичните ми хора в селестиалното царство, ... които са ми почти толкова скъпи, колкото и самият живот.¹⁴

Свещеничеството ... е една благословия, която, ако сме верни, ще отвори вратите на селестиалното царство и ще ни даде там място да живеем през вековете на вечността. Не се отнасяйте лекомислено към тази безценна благословия.¹⁵ (Вж. предложение 6 по-долу.)

Носителите на свещеничеството имат отговорността да живеят за пример и да използват свещеничеството са благослов на останалите.

Колко прекрасно е човек да си дава сметка, че мъжете, които са достойни, могат да получат свещеничеството и с властта, която им е дадена, да извършат много неща, които са благословия за останалите чеда на нашия Отец.¹⁶

В никоя друга църква или църкви по света не можете да откриете ... хора, които са носители на божествена власт. Никога не забравяйте това. Вие принадлежите към избрана група мъже, ... върху които са положени ръце и сте получили божествена власт, която ви е направила партньори и съдружници с Господаря на небесата и земята. Нямам предвид, че не можете да се смеете, усмихвате и радвате на живота, имам предвид, че дълбоко във всяка душа следва да цари самосъзнанието, "аз съм пазач на брата си. Аз имам власт, дадена от Господ Исус Христос – аз съм носител на святото свещеничество". Ако правим това, няма да постъпим лекомислено спрямо свещени неща, както са правили някои хора в миналото.¹⁷

Фактът, че са носители на свещеничеството за много мъже може да доведе до осъждане заради начина, по който те се отнасят към него, считайки го за нещо съвсем обикновено.¹⁸

Някои мъже смятат, че понеже са носители на свещеничеството, това им дава право на някакво специално поведение у дома им. Искам да ви кажа на вас, мъже, носители на свещеничеството, че никога няма да влезете в селестиалното царство, освен ако не почитате съпругите и семействата си, не ги учите и не им давате благословиите, които желаете за себе си.¹⁹

Властта на нашия Небесен Отец е на земята за благослов на човечеството, не за да бъдат нейните носители високомерни,

а за да ги направи смирени; не за я да чувстват хората, които са я получили, като специална привилегия, че са нещо повече от другите, а за да ни направи смирени в душата, с молитва в сърцата, да се съобразяваме с всички хора във всичко, което вършим и така да бъдем пример чрез праведен живот за всичко, което нашият Небесен Отец желае да проповядваме.²⁰

Да сме членове на Църквата и носители на свещеничеството няма да ни доведе доникъде, ако не сме достойни. Господ казва, че всяка благословия, която желаем, се основава на подчинение на Неговите заповеди. Можем да заблудим своите ближни и дори себе си с идеята, че се справяме добре, но ако не спазваме заповедите на нашия Небесен Отец, ако не бъдем достойни носители на Неговото свещеничество, което е така скъпоценно, няма да намерим място в селестиялното царство.²¹

Вие, братя, ... сте поели върху себе си една свята възможност, едно свято доверие. Получили сте благословиите на святото свещеничество. Била ви е дадена божествена власт и с тази власт идва отговорността да извисявате гласа си и така да живеете живота си, че хората от света да могат да познаят разликата между Евангелието на Исус Христос и останалите светски организации.²²

Където и да идете, помнете факта, че представлявате Него, Авторът на нашето битие. Свещеничеството, на което сте носители, не е свещеничество нито на Джозеф Смит, нито на Бригъм Йънг, нито на кой да е друг човек, призван в ръководството на Църквата у дома или зад граница. Свещеничеството, на което сте носители, е силата Божия, дадена ви свише. На земята е трябвало да бъдат пратени свети същества ... за да възстановят славните благословии, които били загубени от стотици години. Със сигурност ние трябва да сме благодарни за нашите благословии.²³

Моля се Господ да благослови всички ни, да бъдем достойни да носим свещеничеството, което Той ни е дал, та където и да отидем, хората да могат да кажат, "Този човек е Божий служител".²⁴ (Вж. предложение 7 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете върху преживяванията, които президент Смит описва на стр. 47–49. Какво можем да направим, за да помагаме на младите мъже да се подготвят за ръкополагане в свещенически санове? Какво можем да направим, за да помагаме на младите жени да разберат важността на свещеническата власт в живота им? Защо за мъжете и жените е важно да научат за свещеничеството?
2. Защо било “нужно Спасителят да възстанови божествената власт” по време на земното Си служение, освен да проповядва Евангелието?
3. Прочетете стр. 49 и първия абзац на стр. 50. Защо мислите, че Господ е сторил властта Си достъпна за всички достойни мъже, вместо да я ограничи само за няколко мъже с официално обучение?
4. Президент Смит говори за “развитието, постигнато в живота на мъже и жени” благодарение на свещеничеството. Какво означава за вас това заявление? Какво можете да направите, за да подхраните силата и влиянието на свещеничеството в живота си?
5. Като преглеждате частта, започваща на стр. 50, помислете как бихте отговорили, ако някой ви зададе въпроса, зададен на президент Смит: “Каква е ползата от твоята църква в сравнение с останалите?”
6. Изучете частта, започваща на стр. 52. Кои са някои от “безценните благословии”, които сте получили благодарение на свещеничеството?
7. Като изучавате последната част от ученията, потърсете отговорностите, които президент Смит казва, че идват със свещеничеството. Какво могат да правят членовете на кворумите, за да се подкрепят един друг в отговорностите си?

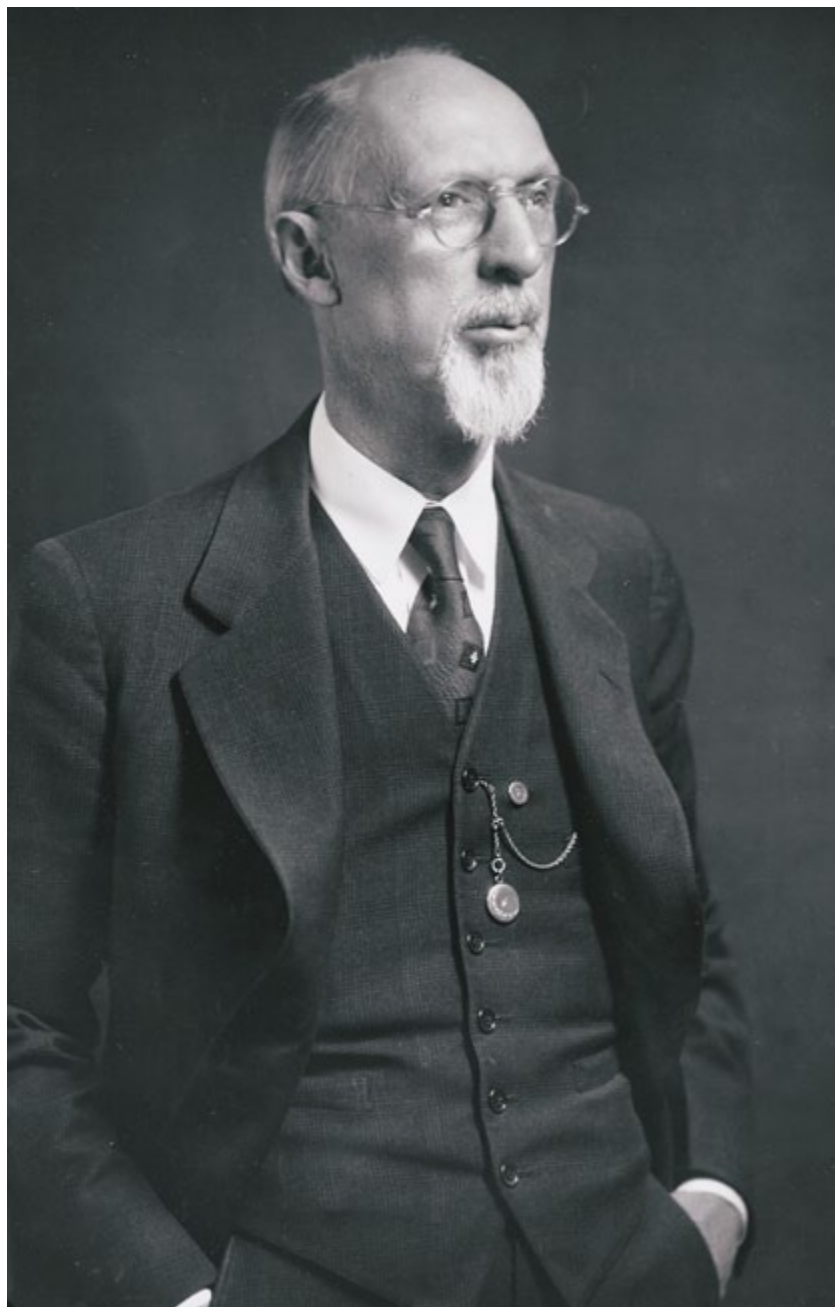
Как жените могат да помагат на носителите на свещеничеството да останат предани на тези отговорности? Какво могат да направят носителите на свещеничеството, за да подкрепят жените в тяхната божествена роля?

Свързани с темата стихове: Иоана 15:16; Алма 13:1–3, 6–10; Учение и Завети 84:19–22; Джозеф Смит – История 1:68–72; Символът на вярата 1:5

Помощ при преподаването: “Свидетелствайте винаги щом Духът ви подтикне да го направите, не само в края на всеки урок. Давайте възможности на хората, които учите, да дават своите свидетелства” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 45).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 180–181.
2. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 186.
3. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 190.
4. “The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 септ. 1946 г., Church section, стр. 6.
5. “The Church with Divine Authority”, стр. 6.
6. В Conference Report, апр. 1904 г., стр. 64.
7. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 28–29.
8. В Conference Report, апр. 1927 г., стр. 83.
9. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 28–29.
10. В Conference Report, апр. 1917 г., стр. 37–38.
11. В Conference Report, окт. 1926 г., стр. 106.
12. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 30.
13. “Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, ноем. 1946 г., стр. 501.
14. В Conference Report, апр. 1925 г., стр. 65.
15. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 191–192.
16. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 6.
17. Конференция на седемдесетници и колови мисионери, 4 окт. 1941 г., стр. 7.
18. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 184.
19. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 184.
20. В Conference Report, окт. 1928 г., стр. 94.
21. В Conference Report, апр. 1943 г., стр. 91–92.
22. В Conference Report, окт. 1933 г., стр. 25.
23. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 118.
24. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 182.

“... аз съм само човек, един от най-скромните сред вас, но бях призван за тази служба ... чрез властта на нашия Небесен Отец”.

Да подкрепяме хората, които Господ подкрепя

Нашите ръководители са избрани от Господ и Той очаква да ги подкрепяме с думи и действия.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит е подкрепен като президент на Църквата на обща конференция през октомври 1945 г. Към края на конференцията президент Смит изразява благодарност за вота на подкрепа на светиите: “Благодаря ви за проявеното доверие, мои братя и сестри, за изразената надежда да успея и, и за обещанието на поне някои от вас да ми помагате да успея, защото аз съм само човек, един от най-скромните сред вас, но бях призван за тази служба – и нямаше да съм тук, ако не знаех, че съм бил призван – чрез властта на нашия Небесен Отец”.

После той добавя следната молба: “Ще се нуждая от помощта на всеки мъж, всяка жена и всяко дете, не за мой благослов, а за благослов на вас и на чедата човешки, където и да се намирате. Това не е *моя* отговорност, това е *наша* отговорност”.¹

Както показват ученията в тази глава, Джордж Албърт Смит осъзнава тежкото бреме, носено от Първото Президентство дори още преди да стане президент на Църквата. Той учи светиите, че тяхната лоялност и вяроност могат да помогнат за облекчаване на това бреме и служи за пример на този принцип по време на службата си в Кворума на дванадесетте апостоли.

През 1946 г., докато ръководи сесия на общата конференция, президент Смит въвежда вотът на подкрепа за църковните служители, като обяснява, че това е повече от един пасивен акт: “Сега имаме една точка от дневния ред, която е обичайна за тези конференции; това е представянето на ръководителите на

Църквата, за да бъдат подкрепени с вота на хората. Надявам се, че ще осъзнаете, всеки от вас, че това е свещена привилегия. ... Това няма да е просто символ, а знак, че с Господната помощ вие ще свършите своята част от работата".² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Хората, които председателстват над Църквата, са подготвени, избрани и вдъхновени от Господ.

Тази велика Църква е била ръководена от мъже, които са били специално подготвени, специално учени, специално получили опит и знания за тази висока чест, оказана на всеки от тях, когато е заемал мястото си. Нашият Небесен Отец в мъдростта Си е заобиколил тези ръководители на Израил с хора, които като тях притежават вяра и не се прекланят пред даден човек поради неговата личност или индивидуалност като президент на Църквата, а го виждат като говорител на нашия Небесен Отец, подкрепят го, поддържат го, молят се за него и го обичат, за да могат самите те да получат благословиите на нашия Небесен Отец.

В света няма друга подобна на тази организация. Няма други хора, водени така, както са водени тези хора. Истина са твърденията, че онези, които председателстват, са праведни хора. Именно чрез тях нашият Небесен Отец осъществява Своето дело. Именно чрез тях трябва да бъде проповядвано Евангелието. ... Човекът, който председателства над нас днес, не председателства поради собствената си вродена вещина. Той не председателства поради това, че е син на някой велик владетел; той е на поста, който заема, защото нашият Отец в Небесата познава почтеността на душата му. Осъзнавайки непоколебимостта, която има той за отнасянето на това послание до всички народи по земята, Той го е подготвил за високото призвание, което му е било отправено. Той председателства като представител на нашия Небесен Отец.³

Днес размишлявах за скромните, но велики мъже, които са водили тази Църква от нейното създаване. ... Аз се познавах

много добре с (доста от) президентите (на Църквата) и вярвам, че всички тези са били Божии хора. Немислимо е нашият Небесен Отец да избере други да председателстват над Неговата Църква.⁴

Какво станало, когато (Джозеф Смит) починал? ... (Светиите) не свикали конклав, не избрали председател и нов ръководител. Ръководителят вече бил избран от Господ. Това бил най-старшият член на Кворума на Дванадесетте, Бригъм Йънг. ... Църквата като организация на всичките си сесии го подкрепила като президент. Когато той починал, съветниците му не обявили, че те председателстват, а това дълго време изпълнявал Кворумът на Дванадесетте, после най-старшият им член бил подкрепен като президент на Църквата. Царял свършен ред. ...

Проследил съм във времето тези неща, за да знам за себе си, че няма никаква грешка. Джозеф Смит не се е избрал сам за президент на Църквата. Нито някой от приемниците му. ... Назначението идвало от нашия Небесен Отец чрез Неговото вдъхновение, и мъжете получавали цялата сила, която идва с това назначение.⁵

Колко благодарни трябва да бъдем да знаем, че това дело не е дело на човек, а на Господ; че тази Църква, която носи името на Исус Христос, се ръководи от Него, и че Той няма да позволи на човек или група хора да я унищожат. Той няма да позволи на хората, които председателстват над Неговата Църква, да поведат хората по грешен път, а ще ги подкрепя с цялата Си всесилна мощ. Той ще ги възвеличава в очите на добрите и велики мъже и жени. Той ще благославя тяхното служение и ще го преизпълва с успех. Онези, които се противопоставят и търсят грешки, няма да намерят радост в своето противопоставяне. Онези, които критикуват и се стремят да унищожат влиянието на ръководителите на Църквата, ще понесат последиците на своята простъпка.⁶

Необходимо е в сърцата си да храним благодарност, че сме водени от свети мъже, които са вдъхновени от нашия Отец в Небесата да ни учат ден след ден.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Чрез Своите служители Господ ни учи как да вървим по пътя към щастието и безопасността.

От времето на татко Адам до днес Господ е поучавал хората чрез Своите служители. Той ги е вдъхновявал към по-добър живот, когато са Го слушали, и от век на век, когато Неговите чеда са го искали, е изпращал в света свети мъже, които да предават напътствия, водещи към щастие, вдъхновявал ги е да проповядват славните истини, които облагородяват и обогатяват човечеството.⁸

Не знам за нищо важно, станало на света, за което Господ чрез пророците Си да не е съветвал предварително хората, тъй че те не са били оставяни в неведение за онова, което е щяло да се случи, а могли да планират живота си, ако желаят, за своя полза. ...

Случаят с Ной е един такъв пример. Било му заповядано от Господ да построи един ковчег, в който праведните да могат да бъдат опазени от потопа, който щял да дойде. Ной построил ковчеза и проповядвал покаяние на своето поколение за един период от сто и двадесет години, като така напълно ги предупредил. Хората обаче били толкова нечестиви, че не съумели да се вслушат в предупреждението. Разполагайки със свобода на избор, те избрали нечестието вместо праведността. Дъждовете завалели, потопът дошъл и само Ной и семейството му, осем души, се спасили. Всички били напълно предупредени, но поради упорството си и отказа да се покаят те били издавени. (Вж. Моисей 8:13–30.)⁹

Господ желае ние да сме щастливи. Точно затова Той ни е дал Евангелието на Исус Христос. Затова ни е дал свещеничеството. Той желае ние да имаме радост. Точно затова Той е организирал тази Църква и е учредил в нея различните санове, и всички тези неща са подредени. ... Ако следвате ръководството на Господ и хората, които Господ подкрепя, вие няма да изпаднете в тъмнина, да загубите светлината, да престъпите Божиите закони и да изгубите привилегиите, на които Той така много желае да се радваме всички ние.¹⁰

За мен днес има само една пътека към безопасността и тя е да следваме хората, които Господ е назначил да водят. Може да имам собствени идеи и мнения, може да си изграждам собствени преценки за нещата, но знам, че когато моята преценка противоречи на ученията на хората, които Господ ни е дал да ни сочат пътя, следва да променя курса. Ако искам спасение, ще следвам ръководителите, които ни е дал нашият Небесен Отец, винаги когато Той ги подкрепя.¹¹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Хората, които са смирени и верни, подкрепят
и защитават Господните служители.**

Познавам хиляди хора на различни нива в йерархията на тази велика Църква, мъже и жени от разни народи, които смирено и вярно са приели Евангелието, за да се отъждествят с Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. ... (Те) са се молили за своите ръководители и са ги подкрепяли ... , и според моя опит в Църквата още не знам за човек, спазвал Господните заповеди, който да е надигнал глас против хората, призвани да председателстват над тази Църква. Това е наистина забележително. ...

Едно от най-ярките свидетелства за божествеността на това дело за мен е, че мнозинството от хората, ... имащи възможността по време на колова конференция ... чрез вота си да покажат дали подкрепят или отказват да подкрепят хората, които председателстват над тях (всеки упражнявайки свободата си на избор), продължават да подкрепят своите ръководители. Със сигурност Духът Господен подтиква верните, смирени хора да подкрепят Неговите избрани служители.¹²

Когато Моисей повел Израил извън Египет в пустинята към обетованата земя, Амалик ги нападнал край Рафидим. Моисей заповядал на Исус Навиев да подбере бойци, за да защити Израил. Моисей, Аарон и Ор се качили на един хълм над бойното поле. Докато Моисей държал над главата си Божия жезъл, Израил надделявал, но когато ръцете му се уморявали и ги отпуснал долу, надделявал Амалик. Подложили му камък да седне и Аарон и Ор поддържали ръцете му, така че Божията благословия

“Ние ... трябва да бъдем като Аарон и Ор от древността; ние трябва да поддържаме ръцете (на пророка)”.

да може да тече върху Израил и техните воители да надделяват, и така битката била спечелена. Силата Божия била върху Моисей и останала с него, докато той изпълнил делото си. (Вж. Изход 17:8–13.) Когато той получавал подкрепата на хората, те също били благословени, и така ставало с всеки Господен служител, който ръководел Израил. ...

... Докато (президентът) председателства над тази Църква, няма значение колко години, нашият Небесен Отец ще му дава сила, способност, мъдрост, преценка и вдъхновение да говори на Израил, когато те имат нужда от това. Ние, следвайки неговото ръководство, трябва да бъдем като Аарон и Ор от древността; ние трябва да поддържаме ръцете му, та чрез него Господ да остави небесните благословии да се спуснат върху нас и този народ.¹³

Аз знам, че тези мъже (висшите ръководители) са Господни служители и знам, че те се стремят да благословят човечеството.

Надявам се всеки от вас ... да успява да ги подкрепя, не само във вашите молитви и вяра, но ако бъдат представяни невярно, ако тяхното поведение е представяно погрешно, вие на драго сърце да ги защитите, ако се наложи, защото идва време, когато те ще се нуждаят от вашата защита. Противникът не ги е забравил, и едно от доказателствата за божественото призвание на тези хора е, че нечестивите хора говорят лошо за тях, а добрите мъже и жени говорят добро.¹⁴ (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Когато критикуваме своите ръководители
или не зачитаме съвета им, позволяваме на
противника да ни поведе по грешен път.**

Сред нас има хора ... които са били заслепени от философиите и безразсъдството на човеците. Има такива, които отхвърлят съвета на човека, поставен от Бог начело на тази Църква. ...

Хора, които не разполагат с достатъчно информация, внезапно се появяват с някаква блестяща идея и предлагат, “това е пътят” или “онова е пътят”, и макар това да противоречи на Господния съвет, някои склоняват да пробват. Господ е дал сигурен съвет и е назначил президента на Църквата, за да тълкува този съвет. Ако игнорираме онова, което той ни съветва като президент на Църквата, може да открием, че сме сторили сериозна грешка.¹⁵

Президентството на Църквата ... се състои от представителите на нашия Небесен Отец, не само за пред тези люде, те Го представляват пред всички хора на земята. Ще сторим добре, ако възвеличаваме и почитаме тези хора, които Той е поставил като наши ръководители. Те са мъже с човешки слабости, те ще допускат грешки, но ако сме тъй милосърдни към грешките, които правят те, колкото към собствените си провали и грешки, ще видим добродетелите им, както виждаме своите собствени.

Изправил съм се тук да ви помоля, мои братя и сестри, да не позволявате думи на критика или нелюбезност да се изплъзват от устата ви относно хората, които Господ е призвал да ни водят. Не се озовавайте в компанията на онези, които ги омаловажават или отслабват влиянието им сред чедата човешки. Ако го правите, ще ви кажа, че ще се озовете във властта на

противника. Ще бъдете повлиявани от него да се отдалечавате от пътя на истината във възможно най-голяма степен, и ако не се покаете, твърде късно може да установите, че сте загубили “скъпоценния бисер”. Поради вашия егоизъм и слепота ще бъдете отведени настрана и обичните ви хора ... от другата страна на завесата ще скърбят поради вашата слабост и глупост.¹⁶ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Противникът не спи. Той мами мнозина и ги води към грях. ... Има хора, които проповядват лъжливо учение; и такива, които се стремят да убедят мъже и жени да нарушават заповедите на нашия Небесен Отец. ... Ако членовете на тази Църква, които намират грешки на ръководителите и критикуват онези, които дават самия си живот за наша полза и благослов, просто спрат за достатъчно дълго време и да се запитат в молитва, “Кой от тези учители е по-сигурно да следвам?”, те без трудност ще открият своя правилен курс и ще подкрепят хората, които и Господ подкрепя.¹⁷

Когато подкрепяме своите ръководители, ние поемаме ангажимент да следваме съвета им и да увеличаваме собствените си призвания.

За президента на тази Църква трябва да е източник на сила да гледа лицата на хиляди честни мъже и жени и да ги наблюдава да вдигат ръка в завет с нашия Отец в Небесата, като го подкрепят в службата като президент на тази велика Църква, служба, за която е бил призван. Задължението, което поемаме, когато вдигаме ръка при такива обстоятелства, е най-свещено. Това не означава кротко да си вървим по пътя и да очакваме Господния пророк да направлява това дело – означава, ако правилно разбирам задължението, което поемам, когато вдигам ръката си, че ние ще стоим зад него, че ще се молим за него, ще защитаваме доброто му име и ще се стремим да осъществяваме в своя живот напътствията му, така както Господ го наставлява да ни ги дава, докато стои на този пост.¹⁸

Когато мисля за бремето, носено от президента на Църквата и неговите съветници, и осъзнавам отговорностите, легнали върху техните рамене, с цялото си сърце желая да им помагам,

Ние подкрепяме своите ръководители, когато носим своята част от товара и увеличаваме призованието си, реализиращо честта и славата Божии.

да мога не да съм в пречка, а да бъда на поста, на който съм бил призован, заедно с вас, мои братя и сестри, за да може всеки от нас да заеме мястото си и да носи своята част от товара, и да увеличава призованието си, реализиращо честта и славата Божии.¹⁹ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Бог е наредил ние, които сме били така изобилно благословени, да поддържаме ръцете на служителя Господен, който председателства над нас; да можем да му помагаме не само със своята вяра и молитви, но и с любяща доброта всеки път когато има възможност; да можем да крачим под знамето, което той издига високо, докато Бог продължава да го подкрепя като президент на Църквата и като Господен пророк в тези последни дни.²⁰

Нека подкрепяме тези мъже, които Бог е издигнал да председателстват над нас. Нека ги благославяме не само с устните си, но като им помагаме по всеки възможен начин да носят

бремето, което лежи с такава тежест върху раменете им. ... Молете се за тях, благославяйте ги и им помагайте.²¹

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете последния абзац от “Из живота на Джордж Албърт Смит”. Коя е “вашата част от работата”? Като изучавате тази глава, помислете за начини, по които можете да покажете с думи и действия, че подкрепяте ръководителите на Църквата.
2. Преговорете първата част от ученията, по-специално втория и четвъртия абзац. В какво Господният начин за избор на ръководители се различава от светския? Какви преживявания сте имали, които са укрепили вярата ви, че нашите ръководители са избрани от Господ?
3. Изучете частта, започваща на стр. 60 и прочетете Учение и Завети 21:4–7. Какъв конкретен съвет дава Господ чрез настоящия президент на Църквата? А чрез вашия президент на кол или окръг? А чрез вашия епископ или президент на клон? Какви благословии сте получили, като сте следвали този съвет?
4. Преговорете частта, започваща на стр. 62 и прочетете първите два цели абзаца на стр. 65. Какво означава за вас да подкрепяте ръководителите на Църквата? Как подкрепата на църковните ръководители укрепва нашите семейства и домове?
5. Прочетете последния цял абзац на стр. 64. Защо е опасно да критикуваме ръководителите на Църквата? Кой би бил подходящия начин да отговорите на човек, който посочи грешка на някой от местните ви ръководители?

Свързани с темата стихове: Амос 3:7; Ефесяните 4:11–14; Евреите 5:4; Учение и Завети 84:109–10; 107:22; 112:20

Помощ при преподаването: Един начин да насърчите усърдното изучаване е внимателно да слушате, когато някой задава въпрос или прави коментар. “Слушането е израз на обич. Често то изисква жертва. Когато наистина слушаме другите, ние често се отказваме от онова, което искаме да кажем, за да могат те да се изкажат” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 66).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 174–175.
2. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 153–154.
3. В Conference Report, апр. 1927 г., стр. 86–87.
4. В Conference Report, апр. 1931 г., стр. 31.
5. “The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 28 септ. 1946 г., Church section, стр. 6, 9.
6. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 29.
7. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 45.
8. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 40.
9. В Conference Report, апр. 1945 г., стр. 136.
10. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 192.
11. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 33.
12. В Conference Report, апр. 1931 г., стр. 32.
13. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 14.
14. В Conference Report, окт. 1933 г., стр. 29.
15. В Conference Report, окт. 1936 г., стр. 75.
16. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 34.
17. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 33.
18. В Conference Report, юни 1919 г., стр. 40.
19. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 24.
20. В Conference Report, апр. 1930 г., стр. 68–69.
21. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 69.

“Благодарен съм, че в тези последни дни ни е било открито и сторено ясно, че този живот не е краят, че той е само част от вечността”.

Безсмъртието на душата

Нашият живот е вечен и това знание ни помага да правим правилни избори и ни утешава в моменти на скръб.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит е благословен с непокатимо разбиране за целта на живота и това му позволява да насърчава другите хора, когато те се сблъскват с несгода. Той често напомня на светиите, че “ние живеем вечен живот” – вечността не започва след смъртта ни, но че земният живот е съдбовна част от вечността. “Понякога казвам на приятелите си, когато изглежда да са на кръстопът, несигурни в коя посока искат да поемат, “Днес е началото или на вечно щастие, или на вечно разочарование за вас”.¹

Президент Смит свидетелства за тези истини на погребалната служба на Хайръм Г. Смит, патриарх на Църквата, който почива относително млад и оставя след себе си жена и осем деца:

“От момента, в който бях помолен да говоря на това погребение, ми се струваше, че няма да мога да го сторя. Чувствата ми бяха объркани и се оказах неспособен да ги контролирам, но в момента, в който дойдох в тази сграда, в душата ми дойде едно хубаво, приятно усещане на мир ...

Наместо скръб изпитвам желание да благодаря на нашия Отец в Небесата за Евангелието на Неговия Възлюбен Син, което чрез откровение отново е открито в наши дни. ... Да знаеш, че животът е вечен е една прекрасна благословия – да знаеш, че през вечността благословиите, за които е живял този добър човек, ще бъдат негови. Земният му живот бе свършил, но това е само част от вечния живот. Той е положил дълбока и сигурна

основа, върху която е градил и ще продължава да гради през вечността. На радостта, която той е изпитвал тук, на земята, ще му се прибави. ...

Като мисля за преживяванията на хората в света при подобни случаи, се удивявам колко благословени сме ние. Имам точно толкова съмнение относно вечния живот и безсмъртието на душата, колкото бих имал относно факта, че слънцето греє по пладне. ... Тъжно е да се разделяме с хората, които обичаме, дори временно. Изпращаме ги на мисии или те отиват да живеят в други части на света и ни липсват. Когато ни сполети случай като този, те изглеждат дори още по-далеч, но това всъщност не е така, ако просто го проумеем. ... Вместо да отправяме съболезнованията, които понякога могат да достигнат до хората, загубили своя близък, аз съм по-склонен в този ден да се радвам, че знам, че това не е краят. ...

... Тъй че днес, докато стоя във вашето присъствие, когато вероятно трябва да се леят сълзи, душата ми е изпълнена с утеха и удовлетворение. Моля се тази утеха да се прояви в живота на всеки един от опечалените”.² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

**Ние сме живели като духове, преди да
дойдем на земята, и нашите духове ще
продължат да живеят, след като умрем.**

Разбирането ни за този живот е, че той е вечен – че ние живеем във вечността днес точно толкова, колкото винаги ще живеем в тази вечност. Ние вярваме, че сме живели преди да дойдем тук; че това, което е интелект, това, което е дух, няма своето начало в този живот. Ние вярваме, че сме получили духовна скиния преди да дойдем в този свят. Това духовно тяло е било пратено в този свят и тук е получило физическа скиния, тялото, което виждаме. Физическата част, която виждаме, е от земята, земна (вж. 1 Коринтяните 15:47), но частта, която напуска тялото, когато животът ни свърши, е духовната, и тя никога не умира. Физическата скиния ляга в гроба – тя е земната част и се връща обратно в майката земя, но разумът, който Бог е поставил в нея, който има

силата да разсъждава и мисли, който има силата да пее и говори, не познава смърт; той просто изчезва от тази сфера на вечен живот и изчаква очистването на физическата скиния до времето, когато ще бъде отново съединено с тази скиния, която ще бъде славна, тъкмо както е било изгъланено със слава тялото на нашия възкресен Господ – ако сме живели достойни за това.³

По думите на поета, “Животът е истински, животът е искрен” и “гробът не е неговата цел”. (Хенри Уодсуърт Лонгфелоу, “A Psalm of Life”.) Духът, който обитава скинията, е безсмъртен. Той живее отвъд гроба. Тялото изгява и се връща в земята, но духът продължава да живее.⁴

Благодарен съм, че в тези последни дни ни е било открито и сторено ясно, че този живот не е краят, че той е само част от вечността и че ако се възползваме от привилегиите си тук, това е стъпало за преминаване към едни по-висши и по-желателни условия.⁵ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Нашата цел тук на земята е да се подготвим
да живеем с нашия Небесен Отец.**

Някои хора вярват, че когато напускаме тази сфера на съществуване, това е краят. На мен това ми изглежда невероятно, когато се вгледаме в делата на природата, когато изследваме човешкия организъм, съвършенството на тялото му, пулсацията на сърцето му, съзряването и укрепването му от детството до зрялата възраст, после постепенното отпадане, докато животът свърши – че е възможно кое да е от децата на нашия Отец да повярва, че човешките същества се раждат в света само за да доживеят до зрял мъж или жена, да остареят и умрат, без животът им тук да има някаква цел.⁶

Този живот не ни е даден за развлечение. Има сериозна, важна цел в сътворението ни, в живота, който Бог ни е дал. Нека изучаваме каква е тази цел, та да можем да вървим напред и да получим вечен живот.⁷

В ума на един светия от последните дни няма съмнение относно целта на земния ни живот. Ние сме тук, за да се

подготвим и развием и да станем достойни да пребиваваме в присъствието на нашия Небесен Отец.⁸

Ние вярваме, че сме тук, защото сме опазили първото си състояние и сме спечелили привилегията да дойдем на тази земя. Вярваме, че самото ни съществуване е награда за верността ни преди да дойдем тук, също и в това, че на земята се радваме на плодовете от нашите усилия в света на духовете. Ние вярваме също, че днес засяваме реколта, която ще пожънем, когато си тръгнем оттук. Вечният живот за нас е сбор от доземното съществуване, сегашното съществуване и продължението на живота в безсмъртието, който ни предлага силата на безконечно развитие и растеж. С това чувство и подобна увереност, ние вярваме, че “Бог е бил някога като човека и човекът може да стане като Бог”. (Вж. Lorenzo Snow, “The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 20 юли 1901 г., стр. 22.) Бидейки създадени по Божия образ, ние вярваме, че за нас не е неуместно и несправедно да се надяваме, че може да ни бъде позволено да приемем от качествата на Божеството и ако сме верни, да станем подобни на Бог; защото като научаваме и се подчиняваме на естествените закони на нашия Отец, които управляват този живот, ние ставаме по-подобни Нему; и като се възползваме от възможностите, които са наше достояние, ние се подготвяме да получим по-големи възможности в този и в идния живот ...

Колко щастливи хора би следвало да бъдем със знанието, което имаме, че това изпитание е за да ни подготви не да умрем, а да живеем; че желанието на Отца за нас е да можем да избегнем всички грешки и да получим всяка истина, и като прилагаме истината в живота си, да станем по-подобни Нему и да станем достойни да пребиваваме в присъствието Му.⁹

Братя и сестри, това е сериозен въпрос. Ние следва да мислим по него сериозно. Ние следва да се вгледаме в живота си и да открием подготвени ли сме за този велик бъдещ живот, ако бъдем призовани там утре, дали сме готови да дадем сметка за своите земни дела; дали можем да почувстваме, че бихме получили от нашия Небесен Отец приветственото одобрение, “Хубаво, добри и верни слуго!”¹⁰ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**През този живот ние следва да търсим
нещата, които имат вечна стойност.**

В този живот могат да ни бъдат дадени някои неща, които да ни донесат мимолетно задоволство; но нещата, които са вечни, нещата, които си “струват”, са онези вечни неща, към които да протягаме ръка и да се готвим да получим, и да се хващаме здраво за тях чрез усилията, които всеки един от нас полага.¹¹

Не е необичайно, че това, за което светът се е борил от самото начало – богатство, власт, всички неща, които карат хората да се чувстват удобно, днес трябва да са в изобилие – повече и по-добро облекло от когато и да било преди, повече храна, която може да бъде консумирана, повече богатство от всякакъв вид, отколкото светът някога е имал. Домовете ни са по-удобни. Удобството на живота по един чудотворен начин се увеличи, откакто Евангелието е дошло на земята и днес ние имаме всичко, за което някога сме се борили. Образованието достигна до своя връх. Хората притежават повече знание за нещата на тази земя от когато и да било преди. Днес на земята имаме всичко, за което човечеството се е борило от началото на времената, и което е било считано за най-желателно; и въпреки това съществува съмнение и боязън какво крие бъдещето.

Каква е грижата ни? В това, че се стремим да създадем комфорт, да търсим почитта на човеците, стремим се към онези неща, които егоизмът поставя в сърцата ни. Гледаме на първо място себе си, своя интерес, предпочитаме себе си пред останалите чедра на нашия Отец.¹²

Нека не се приспиваме самодоволно, да не се мамим от изобилието на добри неща в този свят; понеже какво се ползува човек, като спечели целия свят, а изгуби душата си? (Вж. Марка 8:36.) Нека целта на нашето сътворение да не бъде пренебрегвана, а да се трудим за спасението на душите си.¹³

Едно от най-печалните неща в живота е да видиш мъж или жена, положени в майката земя, и да си дадеш сметка, че те са се отказали от най-голямата благословия, която нашият Отец им е предложил, и са се впуснали да гонят въздушния мехур, който

“Това, ... което е по-ценно от всичко друго, е възможността да придобиете вечен живот (с вашите) синове и дъщери, съпрузи и съпруги”.

вече е изчезнал. Когато мисля за милионите Божиите чеда по света и осъзнавам в колко малка степен се борят те за нещата, които наистина си струват, става ми тъжно.¹⁴

Помнете, че вечен е разумът, който придобивате, истината, която научавате и прилагате в живота си, знанието и опита, които придобивате и от които се ползвате – тези неща ще може да вземете със себе си, когато си тръгнете обратно към къщи.¹⁵

Съкровищата, които ще открием, когато тръгнем към отвъдната страна, ще бъдат онези, които сме заложили тук, служейки на останалите синове и дъщери на нашия Отец, с които сме общували тук. Той е сторил това възможно за всички нас, и по време на престоя ни тук да служим на своите близни ще ни направи по-щастливи, отколкото можем да станем по кой да е друг начин.¹⁶

Не е толкова важно колко можем да “струваме”, колко имущество можем да притежаваме или колко от човешките почести можем да придобием, и други подобни неща, които са така желателни в света. Това, което Бог ви е дал и което е по-ценно от всичко друго, е възможността да придобиете вечен живот в селестиалното царство и да имате там като спътници през вековете на вечността синове и дъщери, съпрузи и съпрузи, с които сте общували тук на земята.¹⁷ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Благодарение на Исус Христос ние ще бъдем възкресени.

Праведният живот на Спасителя е съвършен пример за всички, а Неговото възкресение било първото уверение към човечеството, че ние също ще излезем от гроба.¹⁸

Когато Исус бил вдигнат от мъртвите, Той станал първия плод на възкресението. Духът, породен от Отца (разумната част от Неговата душа), повторно се вселил в земната Му скиния, която била очистена, а Той станал славно селестиално същество и заел Своето място до дясната ръка на Отца като един от Божеството. Той имал силата да превъзмогне смъртта, защото се подчинявал на всичките закони на Своя Отец, които я управлявали; и след като покорил смъртта, Той превъртял ключа и осигурил възможност цялото човечество да бъде възкресено и всички да получат слава, като се подчиняват на Неговите учения, които са толкова прости, че всеки може да ги изпълнява, стига да иска.¹⁹

Исус Христос бил човек без грях. Поради Неговата чистота, праведност и добродетел Той бил в състояние да отключи вратите на затвора, да покори смъртта и гроба и да проправи пътя ... към онези небеса, където ние се надяваме да отидем.²⁰

Можем да се обърнем към раздел 88 на Учение и Завети и да видим какво казва Господ за нашето възкресение, не само за възкресението на Спасителя – Той ни казва какво може да стане с нас. ... В този раздел ние сме информирани, че нашите, а не нечий други тела ще бъдат вдигнати от гроба и че духовете, които са притежавали тези скинии, вече ще ги обитават, след като те са били очистени и обезсмъртени. (Вж. У. и З. 88:14–17, 28–33.)²¹

Сега твърде много хора в света не знаят що е това възкресение. Учите ли своите деца и колеги какво означава то? ... Възкресението (на Спасителя) е ясно за светиите от последните дни, които разбират Евангелието, но има много хора, които не разбират какви са неговите последици. ... Целта на Евангелието на Исус Христос е да подготви всеки мъж, жена и дете за времето, когато всички, които са починали, ще бъдат изведени от гроба и когато нашият Небесен Отец ще установи Своето царство на тази земя и праведните ще пребивават тук, и Исус Христос ще бъде наш Цар и наш Законодател.²² (Вж. предложение 5 по-долу.)

Знанието ни за безсмъртието на душата ни вдъхновява, насърчава и утешава.

В Иов ние четем, “Но има дух в човека; Вдъхновението на Всемогъщия го вразумява”. (Иов 32:8.) Онези, които не са получили това вдъхновение, няма да разберат смисъла на възкресението от мъртвите, а без това разбиране ми се струва, че тук би имало малко щастие за онези, които вече са възрастни на години, чакащи времето, когато духът ще напусне тялото, за да иде и те не знаят къде.²³

О, колко тъжни бихме били, ако мислехме, че смъртта прекратява съществуването ни. Когато житейският ни труд на земята завърши, ако нямаме възможност да продължим да се развиваме, малко неща биха ни вдъхновили да живеем така, както би следвало да живеем тук. Знанието, че всичко добро, което сме свършили тук, и цялото развитие, което сме постигнали, ще подсилва вечното ни щастие, ни насърчава да даваме най-доброто от себе си.²⁴

Всеки един от нас бързо се приближава към времето, когато ще бъде призван оттук. Ако не сме разбрали, че има живот в идното, ако не сме осъзнали, че има нещо повече от влиянието, което сме получили досега, ако в живота, който живеем, няма нищо друго освен суета и гонене на вятър, мнозина, струва ми се, биха се уморили от борбата, която е нужна за съществуването тук. Но в милостта на нашия Небесен Отец Той ни е дал най-прекрасните дарове, които са бивали давани на човешкия род.²⁵

“Неговото (на Спасителя) възкресение било първото уверение към човечеството, че ние също ще излезем от гроба”.

Господ ни е благословил с познанието, че Той е жив, че има тяло и че ние сме сътворени по Негов образ. Ние не вярваме, че Той е някакъв вид духовна субстанция или че е непознаваем. Ако сте получили свидетелството, което съм получил и аз, и знаете, както знам аз, че нашият Небесен Отец се е открил на чедата човешки, че Той е един Бог Личност, че ние сме създадени по Негов образ, че нашите духове са създадени от Него, че Той ни е дал възможност да пребиваваме на тази земя, за да получим физическо тяло, та да можем да се подготвим да се завърнем в Неговото присъствие и да живеем во веки с Него, казвам ви, ако сте получили това уверение, тогава вие имате основата, върху която да градите своята вяра. Ако това ви бъде отнето, знанието, че Бог наистина е жив, увереността, че Исус Христос е проявлението на Бог в плътта, ако ви бъде отнета увереността, че ще има буквално възкресяване от мъртвите, и вие ще се озовете в състоянието, в което са чедата на нашия Отец по целия свят – питам ви, каква утеха ви остава тогава? Това са едни фундаментални истини.²⁶

Измежду моите обични хора повече са от другата страна на завесата, отколкото тук, и не след дълго според естественото развитие на нещата аз също ще получа своето призвание да ида там. Не очаквам този момент с тревога и тъга, а с надежда и увереност, че промяната, когато тя настане, ще бъде за нарастващо щастие и преимущества, непознати за нас в смъртността.²⁷

Когато осъзнаем, че смъртта е само една от стъпките, които чедата Божии правят към вечността и че тя се случва в съгласие с Неговия план, това отнема жилото на смъртта и ни поставя лице в лице с реалността на вечния живот. Много семейства са били призвани временно да кажат довиждане на хората, които обичат. Когато се случи такава смърт, тя ни тревожи, ако ѝ позволим това, и носи голяма печал в живота ни. Но нашите духовни очи могат да се отворят и ние можем да видим, можем да бъдем утешени, сигурен съм, от онова, което ще съзрем. Господ не ни е оставил без надежда. Напротив, Той ни е дал всяко уверение за вечно щастие, ако приемем Неговия съвет и препоръка, докато сме тук, в земния живот.

Това не е празна мечта. Това са факти. За вас, които сте членове на Църквата на Исус Христос, този разказ е прост, но верен. Съществуват свещените томове на Писанията, които нашият Небесен Отец ни е дал да ни учат, че животът ни е вечен. ... Господ ни е дал тази информация с голяма яснота, и от дълбините на сърцето си аз Му благодаря за знанието, което ни е дал, така че онези, които скърбят, да могат да бъдат утешени и ние самите да можем да разберем целта, с която сме тук. Ако починалите можеха да ни говорят, те биха казали, “Продължавайте напред, продължавайте, заради целта, която ще ни донесе вечно щастие заедно”. Вършете нещата, които Господ желае да вършите и няма да изпуснете нищо, което си струва; напротив, вие непрекъснато ще си събирате съкровища на небето, гдето молец и ръжда не може да ги изяде, нито крадци да ги подкопаят и откраднат. (Вж. Матей 6:19–20.)

Оставям ви своето свидетелство, че знам, че ние живеем вечен живот и временното разделяне от смъртта ... е само една от стъпките по пътеката на вечния напредък и в крайна сметка ще завърши в щастие, ако бъдем верни.²⁸ (Вж. предложение 6 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Като четете “Из живота на Джордж Албърт Смит”, помислете за момент, в който сте се опитвали да утешите някой след смърт на обичан човек. Кое донесло утеха на президент Смит?
2. Президент Смит учи, че “този (живот) е само част от вечността” (стр. 73). Какво означава това за вас? Как разбирането ни на този принцип влияе на изборите, които правим?
3. Изучете частта, започваща на стр. 73. С какво ученията в тази част се различават от ученията на света за целта на живота? Какви преживявания имаме ние в земния живот, които могат да ни помогнат да “споделим качествата на божеството”?
4. Преговорете частта, започваща на стр. 75–77, по-специално последните четири абзаца. Защо стремежът към светски неща е подобен на “ловене на въздушен мехур, който вече е изчезнал”?
5. На стр. 78 президент Смит се позовава на информацията относно възкресението в Учение и Завети 88. Какво учат стихове 14–17 и 28–33 от тази част относно възкресението? Кои са някои от ефективните начини да научим децата относно възкресението?
6. Прочетете частта, започваща на стр. 78. Кои са някои от житейските изпитания, станали по-поносими благодарение на това, че имате свидетелство за принципите, преподавани в тази част?

Свързани с темата стихове: 1 Коринтяните 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Нефи 9:6–13; Алма 12:24; 28:12; Учение и Завети 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Авраам 3:24–26

Помощ при преподаването: “Помолете участниците да изберат една част, от която се интересуват и да я прочетат наум.

Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили” (от стр. vii на тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1944 г., стр. 94.
2. В *Deseret News*, 13 фев. 1932 г., Church section, стр. 5, 7.
3. “Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 27 юни 1908 г., Church section, стр. 2.
4. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 62.
5. В Conference Report, окт. 1923 г., стр. 70–71.
6. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 59.
7. В Conference Report, окт. 1906 г., стр. 48.
8. В Conference Report, окт. 1926 г., стр. 102.
9. “Mormon View of Life’s Mission”, стр. 2.
10. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 63.
11. В Conference Report, окт. 1909 г., стр. 78.
12. В Conference Report, апр. 1932 г., стр. 44.
13. В Conference Report, окт. 1906 г., стр. 50.
14. В Conference Report, окт. 1923 г., стр. 70.
15. “Mormon View of Life’s Mission”, стр. 2.
16. В *Deseret News*, 26 май 1945 г., Church section, стр. 6.
17. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 163.
18. “President Smith Sends Greetings”, *Deseret News*, 27 дек. 1950 г., Church section, стр. 3.
19. “Mormon View of Life’s Mission”, стр. 2.
20. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 60.
21. В Conference Report, апр. 1939 г., стр. 122–123.
22. В Conference Report, апр. 1950 г., стр. 187–188.
23. В Conference Report, апр. 1939 г., стр. 121.
24. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 41.
25. В Conference Report, окт. 1923 г., стр. 71.
26. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 39.
27. В *Deseret News*, 26 май 1945 г., Church section, стр. 4.
28. “Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, септ. 1945 г., стр. 501.

Храмове благословии за нас и нашите предци

Целта на храмовете е да ни предоставят място, където да се изпълняват свещените обреди за живите и за мъртвите.

Из живота на Джордж Албърт Смит

През 1905 г., като новопризован апостол, Джордж Албърт Смит обикаля няколко важни исторически за Църквата места с президент Джозеф Ф. Смит и други членове на Кворума на Дванадесетте. Едно от тях е Къртлънд, Охайо, където ранните светии построяват първия храм в тази диспенсация. “Когато градът се появи пред очите ни”, си спомня старейшина Смит, “първото нещо, което приветства погледа ни, бе красивият храм Къртлънд. ... Именно там Пророкът Джозеф Смит и (Оливър Каудъри) видели Спасителя при парапета на амвона. Именно там Моисей им предал ключовете за събирането на Израил, там Илияс и Илия дошли с властта и величието на своите високи призования и предали ключовете, които били оставени на тяхна грижа по време на служението им на земята”.

Докато групата се разхожда из храма, старейшина Смит мисли за отдадените светии, които го построили. “Когато си давахме сметка как сградата е строена от изключително бедни хора, как смелите мъже работели денем, за да положат основите и да издигнат стените на зданието, а вечер стояли и ги пазели с оръжие срещу онези, които се били заклели, че това здание никога няма да бъде завършено, можехме да разберем защо Господ е приел тяхното приношение и ги благословил с благословия, давана на малцина на земята.”¹

Вътрешността на храма Къртлънд, където древният пророк Илия се явил на Джозеф Смит и му предал силата за запечатване и ключовете за работата за мъртвите.

Години по-късно, след като е отделен като президент на Църквата, президент Смит освещава храма Айдахо Фолз Айдахо. В освещаващата молитва той отправя благодарности за спасителната работа, извършвана в храма за живите и за мъртвите:

“Благодарим, Ти, о, Боже, за това че си изпратил Илия, древния пророк, на когото са били дадени... ключовете на властта за обръщане на сърцата на бащите към децата, и сърцата на децата към бащите, та цялата земя да не може да бъде поразена с проклятие”. (У. и З. 27:9.) Благодарим Ти, че си изпратил служителя Си Джозеф Смит да предаде ключовете и властта за обреди за мъртвите и да открие, че планът на спасението обхваща целия човешки род, че Евангелието е всеобхватно и че Ти не гледаш на лице, като Си осигурил проповядването на Евангелието да става за спасението както на живите, така и на мъртвите. Ние сме Ти безкрайно благодарни, че спасението е осигурено за всички, които желаят да бъдат спасени в царството Ти.

Нека е приятно на людетe Ти да изследват родословието на своите предци, та да могат да станат избавители на хълма Сион, като служат в Твоите храмове за починалите си близки. Молим се също духът на Илия да може да почива със сила върху човеците навсякъде, та те да бъдат движени да съберат и сторят налично родословието на своите предци, и да могат твоите верни деца да използват светите храмове, в които да извършват за мъртвите всичките обреди, необходими за тяхното вечно възвисяване”.

В тази молитва президент Смит също така потвърждава, че храмът наистина е дом Господен и място, където може да бъде усетено Божието присъствие:

“Днес ние сме тук и сега посвещаваме храма на Теб, с всичко, което му принадлежи, та да може той да бъде свят в Твоите очи; за да може той да бъде дом на молитва, дом на възхвала и поклонение, славата Ти да почива върху него и Твоето свято присъствие да бъде постоянно там, и той да бъде приемливо обиталище за Твоя Многовъзлюбен Син Исус Христос, нашият Спасител; да може той да бъде едновременно осветен и посветен във всичките си части на Тебе, и се молим всички онези,

които прекречат прага на този Твой дом, да бъдат впечатлени и развълнувани от неговата святост. ...

“Позволи, наш Небесни Отче, Твоето присъствие да се усеща тук винаги, та всички, които се събират тук, да могат да осъзнават, че са Твои гости и че това е Твоят дом.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

В храма ние получаваме свещени обреди, включително обреди, които свързват семействата за вечността.

За да можем да бъдем подготвени за (селестиалното) царство, Господ в Своята милост в тези последни дни е възстановил Евангелието на Исус Христос и е вложил в него божествена власт, след което е дал на чедата Си разбиране, че определени обреди могат да бъдат получавани и извършвани. За тази цел са били построени храмове, и в тези храмове хората, които желаят място в селестиалното царство, имат възможността да отидат и да получат своите благословии, да обогатят живота си и да се подготвят за това царство.³

Ние сме единствените хора на света, които знаят за какво са храмовете.⁴

Всеки (храм) е бил построен с една велика и вечна цел: да служи като дом Господен, да осигури свещено и подходящо място за извършване на светите обреди, които обвързват на земята, както и в небесата – обреди за мъртвите и живите, които дават сигурност на хората, които са ги получили и са верни на заветите си, че ще общуват със семействата си, светове безкрай и ще получат възвисяване с тях в селестиалното царство на нашия Отец.⁵

Колко благодарни трябва да сме за даденото ни знание, че брачният завет е вечен. Ако се надяваме само в този живот, от всички човеци бихме били най-много за съжаление (вж. 1 Коринтяните 15:19). Сигурността, че отношенията ни като родители и деца, като съпрузи и съпруги ще продължат в небесата и че това е само началото на едно велико и славно царство, което

нашият Отец е предопределил да наследим отвъд, ни изпъва с радост и надежда.⁶

Ако аз трябваше да мисля, както правят мнозина, че скъпата ми съпруга и обичните ми родители са си отишли, завинаги са напуснали живота ми и че никога няма да ги видя отново, това би ми отнело една от най-големите радости в живота: очакването да ги срещна отново, да получа техните приветствия и обич, да им благодаря от дълбините на благодарното си сърце за всичко, което са направили за мен.

Но има много, много милиони чеда на Отца, които не знаят, че с приемането на определени обреди, предписани от нашия Небесен Отец съпрузите и съпругите могат да бъдат свързани за време и за вечността и завинаги да се радват на спътничеството на техните деца. Колко благодарни следва да бъдем за това знание.⁷

Има само няколко места по света, където можем да сключим брак за вечността, и това са Божиите храмове. ... Има също толкова много от нашите братя и сестри, все деца на нашия Небесен Отец, на които тази привилегия е отказана поради ... неизбежни причини. Но ако те живеят достойно и биха се възползвали от тази привилегия, ако имаха възможност да го сторят, няма да загубят нищо в тези временни неблагоприятни обстоятелства. Затова помислете колко по-голяма е отговорността на онези, които живеят там, където мъжете и жените могат да бъдат свързани за вечността и където те могат да отидат и да изпълнят работата за своите мъртви! Хората от света нямат тази благословия. Питам се дали я оценяваме. ...

Нека даваме напътствия на нашите младежи по тези въпроси от най-ранна младост, така че когато им дойде време за брак, в ума им да не възникват въпроси кога, къде или от кого да бъде изпълнен този свещен обред – и единственото място, в което той може да бъде изпълнен за време и за вечността, е в някой храм.⁸

Благодаря (на Господ) за всичките обреди на дома Господен, които съм получил, всеки един от които е бил предназначен не само и единствено за мен, а ми е било позволено да получа част

от онова, което е било предназначено за всички Негови деца, където и да биха се намирали те, ако желаят да получат онова, което Той им предлага, без пари и без плата.⁹

Всичките ... храмове, които са били построени или предстои да бъдат осветени, ще се окажат безмерна благословия за онези, които се възползват от привилегията да ги използват както за себе си, така и за своите починали роднини.¹⁰ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Чрез храмовата работа ние правим вечните благословии достъпни за нашите починали предци.

Обществото по генеалогия е прекарало години в събиране на информация (за семейна история), а други прекарват години в ходене до дома Господен, за да бъдат кръстени за мъртвите, та съпрузи, съпруги и деца да бъдат запечатани едни за други, да се обедини семейството, както нашият Небесен Отец ни е заповядал да направим. Добре би било всеки от нас да си зададе следния въпрос: Какво правя аз това да стане? Върша ли своята част? Нашият Небесен Отец е казал на хората чрез Джозеф Смит, че ако не извършим работата за своите мъртви, ще изгубим собствените си благословии и ще бъдем отхвърлени, а едно от последните неща, които Пророкът се опитал да направи, било да завърши храм, в който хората биха могли да ходят и да вършат работата за своите мъртви. Това е толкова важно за нас. И някой трябва да го свърши.¹¹

Тук си спомням разказа за двама братя, които живеели в един град в северна Юта. По-големият, Хенри, бил банкер и търговец и разполагал с много средства. Другият брат, Джордж, бил фермер и нямал кой знае колко повече от най-необходимото, но имал желание да извърши храмовата работа за техните мъртви. Той изследвал тяхното родословие, отишъл в храма и служил за онези, които били починали.

Един ден Джордж казал на Хенри, “Мисля, че трябва да дойдеш в храма и да помогнеш”.

Но Хенри казал, “Нямам време за такова нещо. Цялото ми време отива в грижи за моя бизнес.” ...

“Има само няколко места по света, където можем да сключим брак за вечността, и това са Божиите храмове”.

Около година по-късно Хенри посетил дома на Джордж и казал, “Джордж, сънувах сън и той ме разтревожи. Чудя се дали можеш да ми кажеш какво означава той?”

Джордж попитал, “Какъв беше сънят ти, Хенри?”

Хенри рекъл, “Сънувах, че ти и аз сме починали и сме от другата страна на завесата. Като си вървахме там, стигнахме до един красив град. На много места хората се събираха на групи, и на всяко място, където отидехме, те ти стискаха ръката, прегръщаха те и те благославяха, и казваха колко са ти благодарни да те видят, но”, продължил той, “на мен не обръщаха никакво внимание; и не бяха особено дружелюбни. Какво значи това?”

Джордж попитал, “Мислиш, че сме били от другата страна на завесата?”

“Да”.

*“Помислете за предаността и верността на онези,
които ден след ден отиват в тези храмове и отслужват
за хората, които са преминали отвъд”.*

“Е, точно за това ти говорех. Опитвах се да ти кажа да изпълниш работа за онези хора, което вече са отвъд. Свърших я за мнозина от тях, но работата за още много други предстои тепърва да се върши. ... По-добре е да се захващаш веднага, защото вече си добил известна идея какво можеш да очакваш там, ако не си изпълнил своята част от работата за тях”. (Вж. предложение 3 по-долу.)

Размишлявал съм над този разказ от живота на двама братя множество много пъти. Много хора не разбират сериозността и светостта на живота; те не разбират светостта на вечния брак. Сред нашите люде има такива, които не проявяват интерес към родословието. Те не се интересуват от предците си; поне така би си помислил човек, съдейки от поведението им. Те не ходят в храма, за да извършват там работа за своите мъртви. ...

... След като сме били в дома Господен за нашите собствени благословии, нека помислим за отговорността ни към нашите предци. Как ще бъдете приети вие, когато преминете отвъд? Дали към вас ще се протягат ръце и ще бъдат отправяни благословии през вековете на вечността, или ще бъдете като братът, който егоистично работел само над своите проблеми и лишил от помощ хората, които не могли да си помогнат сами?¹²

Вие знаете, че всички ние сме обвързани чрез великото дело, което се върши в храмовете на нашия Отец, където семейства, несвързани по-рано, отново са заедно чрез силата на светото свещеничество. Господ е предвидил всеки от Неговите синове и дъщери да има възможността да бъде благословен, не само тук на земята, но и да се радва на вечни благословии.

Помислете за предаността и верността на онези, които ден след ден отиват в тези храмове и отслужват за хората, които са преминали отвъд; и знайте, че онези, които са отвъд, също толкова се тревожат за нас. Те се молят за нас и за нашия успех. По свой собствен начин те се молят за своите потомци, за своите идни поколения, които живеят на земята.¹³

Господ ще ни помогне в издирването на нашите починали роднини.

Преди няколко години в Чикаго, по време на изложението “Едно столетие на прогрес”, един ден влязох в павилиона на Църквата и попитах кой отговаря за това голямо културно и научно изложение.

Те ми отговориха, че името на човека било Доус, и аз попитах, “Да не е братът на Чарлз Дж. Доус, който беше вицепрезидент на Съединените щати и посланик във Великобритания?”

Отговорът им беше, “Да”.

“Е, добре”, казах аз, “приятно ми беше да разбера това. Аз го познавам”.

Казах си, “Мисля да му позвъня по телефона. Това ще да е Хенри Доус”. Познавах Хенри Доус, тъй че отидохме до телефона и аз звъннах в офиса му. Секретарката му ... съобщи на г-н Доус,

че Джордж Албърт Смит от Солт Лейк Сити е тук и иска да се срещне с него, и той й каза да дойда. И така, вместо да се наредя на опашка от стотици хора, чакащи реда си, тя ме въведе през една странична врата, където пред мен се изправи висок мъж, когото никога преди това през живота си не бях виждал.

Той каза, “Аз съм г-н Доус”.

Беше много любезен, но можете да си представите колко объркан се почувствах. Той *беше* г-н Доус, и беше брат на посланик Доус, но се казваше Руфъс Доус. А аз изобщо не знаех, че на света живее човек на име Руфъс Доус.

“Е, добре”, рекох, “дойдох да ви кажа, че това е едно прекрасно изложение и да ви изразя признателността си за това, което сте направили за организирането и осъществяването му. Това е чудесно постижение и то е поучително за толкова много хора. Сега, знам, че сте зает човек, това беше всичко, което исках да дойда и да кажа, да ви поздравя и да ви благодаря”.

“Това е много мило”, рече той. “Влезте”.

“Не, това е всичко, което дойдох да кажа”, отвърнах аз.

Той каза, “Влезте, настоявам”.

Аз отговорих, “Не, има около сто човека, които чакат да се видят с вас”.

“Никой от тях няма да каже нещо толкова любезно, както вас”.

И така, влязох вътре без никакви идеи и почти без дъх. Той настоя да седна и следващото нещо, което казах, бе: “Впрочем, г-н Доус, откъде идват вашите роднини?”

“Имате предвид в Америка?”, попита той.

“Не, изобщо”.

Той отвърна, “Интересувате ли се от родословие?”

“Със сигурност”, отвърнах аз. “В Солт Лейк Сити имаме една от най-внушителните и хубави родословни библиотеки”.

Той каза, “Извинете ме за момент”, излезе от офиса си и се върна с кутия с размерите горе-долу на стара семейна Библия. Извади нож, отвори кутията и извади един пакет, увит в бяла фи-на книжна кърпичка. Той махна кърпичката и сложи на масата

една от най-красиво подвързаните книги, които бях виждал някога. Тя бе добре отпечатана и обилно илюстрирана, а корицата бе елегантно украсена със златен релеф.

Докато я вземах в ръце, аз казах, “Г-н Доус, това е едно красиво произведение на изкуството”.

“Така трябва да бъде. Струва ми двадесет и пет хиляди долара”.

“Е”, казах, “струва си”.

Той рече, “Дали това представлява някаква ценност за вас?”

Отвърнах, “Да, ако беше у мен”.

Той каза, “Добре, можете да я вземете!” – струващо 25 000 долара родословие бе в ръцете ми, дадено от човек, когото бях срещнал преди пет минути! Е, бях удивен. Първата ни среща продължи още съвсем малко. Казах му какво удоволствие бе за мен да го притежавам и че ще го предам на родословната библиотека в Солт Лейк Сити.

Преди да изляза от стаята, той каза, “Г-н Смит, това е родословието ми по майчина линия, на сем. Гейтс. Подготвяме също и родословието на баща ми – на сем. Доус. То ще изглежда по същия начин. Когато бъде завършено, бих искал да ви пратя екземпляр и от него”.

Родословия за 50 000 долара – просто защото се бях опитал да бъда любезен с някого. Не мисля, че това беше случайност. ...

Господ ни помага; чудесно е как пътят се открива пред нас и как други хора често биват подтикнати да подготвят собственото си родословие. Но понякога ние не успяваме да се възползваме от възможностите да подготвим родословията си, въпреки че Господ съвсем ясно казва, че ако не се погрижим за своята храмова работа, ще бъдем отхвърлени заедно с нашите мъртви (вж. У. и З. 124:32). Това е много сериозно нещо. Това е нещо, което не можем да променим, ако сме пропилили възможностите си, докато животът минава. ... Не можем да очакваме други да свършат това нещо вместо нас.

И така, Господ по един или друг начин ни насърчава, съветва и поучава да вършим своята работа. Някои семейства, които не могат да я свършат сами, канят други да работят усилено над тяхното храмово родословие и архиви.

Ако свършим своята част, нашите родословия ще бъдат разгърнати пред нас – понякога по един начин, понякога по друг. Така че аз ви предлагам, мои братя и сестри: нека свършим своята част.¹⁴ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

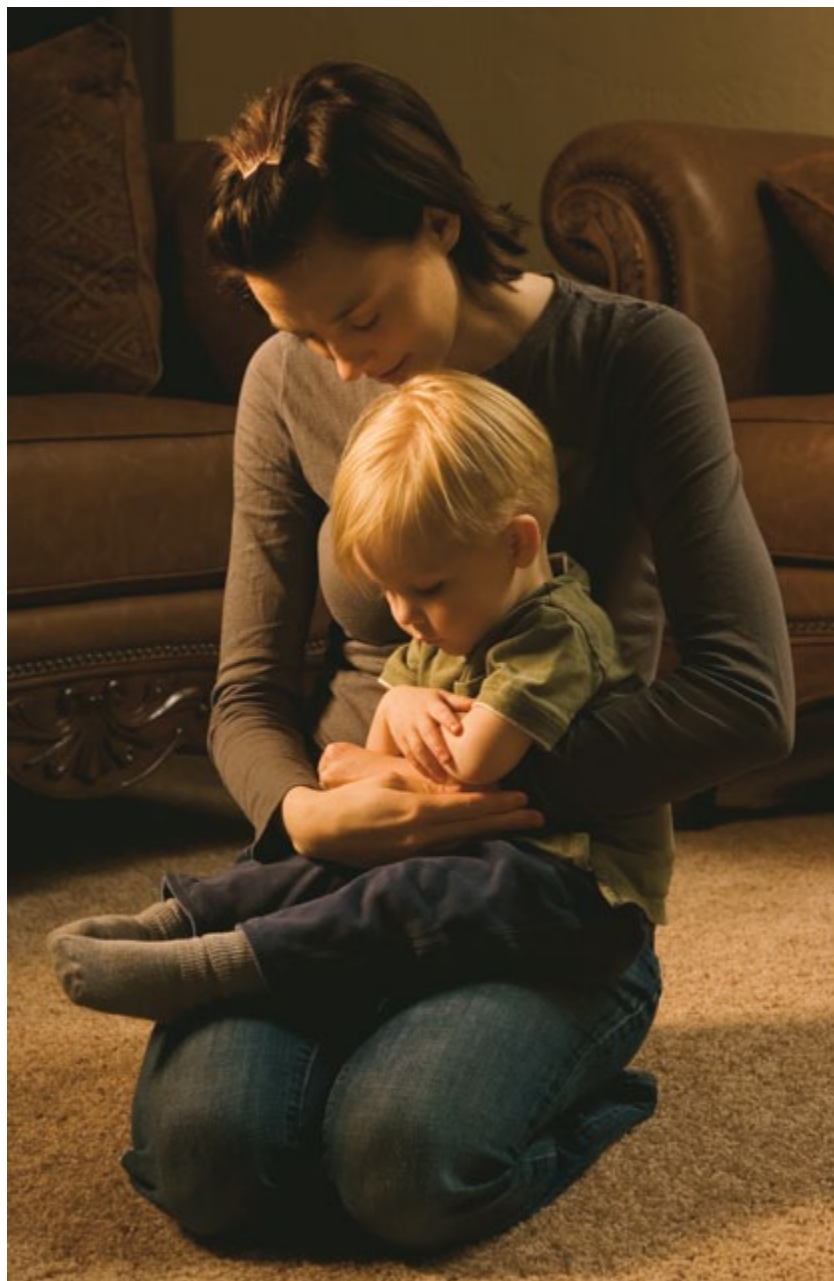
1. Прочетете откъсите от освещаващата молитва на храма Айдахо Фолз Айдахо и У. и З. 109:1–5, 10–13 (от освещаващата молитва на храма Къртлънд). Помислете над чувствата си, когато посещавате храма, и мислете за преживяванията, които са укрепили свидетелството ви, че храмът е дом Господен.
2. Какви причини сочи президент Смит за строежа на храмовете? Какво можем да направим ние, за да насърчим младите хора да се готвят да сключат брак в храма?
3. Прочетете разказа на стр. 88. Кои са някои от простите начини за човек с много други отговорности да участва в работата по семейна история? Какво могат да направят кворумите на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ, за да участват?
4. Преговорете частта, започваща на стр. 91. Как ви е помогнал Господ, когато сте се опитвали да намерите информация за вашите предци? Какви други благословии сте получили, докато сте участвали в работата по семейна история?

Свързани с темата стихове: Малахия 4:5–6; Учение и Завети 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Помощ при преподаването: Когато един от членовете на класа чете на глас ученията на президент Смит, поканете останалите да “внимават и търсят определени принципи или идеи. Ако даден пасаж съдържа необичайни или трудни думи или фрази, обяснете ги, преди той да бъде прочетен. Ако някой в групата има трудности с четенето, поканете доброволци, вместо да ги карате да се редуват да четат” (*Преподаването—няма по-велико призоваване*, стр. 56).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1906 г., стр. 57.
2. “Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple”, *Improvement Era*, окт. 1945 г., стр. 564–65.
3. В *Deseret News*, 13 фев. 1932 г., Church section, стр. 7.
4. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 159.
5. “The Tenth Temple”, *Improvement Era*, окт. 1945 г., стр. 561.
6. В Conference Report, окт. 1905 г., стр. 29.
7. “Priceless Prospects”, *Improvement Era*, юни 1950 г., стр. 469.
8. “The Tenth Temple”, стр. 561, 602.
9. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 25.
10. “The Tenth Temple”, стр. 602.
11. “The Tenth Temple”, стр. 602.
12. “The Tenth Temple”, стр. 561, 602.
13. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 34–35.
14. “On Searching for Family Records”, *Improvement Era*, авр. 1946 г., стр. 491, 540.

“Това е една удивителна благословия, на която се радваме, ... да почувстваме сигурността на божественото напътствие, да имаме абсолютна вяра в един Бог Личност, Който се интересува от нас, чува нашите молитви и им отговаря”.

Отворете сърцето си в молитва към Господ

*Чрез лична и семейна молитва можем
да почувстваме влиянието на Небесния
Отец в своя живот и дом.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Молитвата е важна част от дома, в който израства Джордж Албърт Смит. “Личните и семейните молитви биваха отправяни от всеки член на семейството”, казва той. “Доста отрано в живота научих, че Господ би отговорил на молитвата, защото Той отговаряше на моята и по много начини ми даваше доказателства за Своята внимателна, зорка грижа.”¹

Дори в напреднала възраст президент Смит си спомня с нежна обич как майка му, Сара Фар Смит го учела да се моли:

“Бях обучаван на коленете на една майка-светия от последните дни. Едно от първите неща, които си спомням, бе когато тя ме хвана за ръка и ме поведе по стълбите към горния етаж. В стаята там имаше две легла, това, на което спяха родителите ми, и малко легло на колела от другата страна. Помня го, сякаш беше вчера. Когато се качихме горе, тя седна на моето малко легло с колелата. Накара ме да коленича пред нея. Скръсти ми ръцете, взе ги в своите и ме научи на първата ми молитва. Никога няма да забравя това. Не искам да го забравям. Това е един от най-прекрасните спомени, които имам в живота си, една ангелска майка, седнала до леглото ми, за да ме учи как да се моля.

Беше такава простичка молитва, но ... тя ми разкри небесните отвори. Чрез тази молитва ръката на моя Отец в Небесата се простря до мен, защото тя ми бе обяснила смисъла на всичко това, така че да може да го разбере едно малко дете. От онзи ден

до днес, когато съм пропътувал над милион километра по света сред другите деца на нашия Отец, всеки ден и всяка нощ, където и да съм, когато си лягам в леглото и когато ставам от него, аз съм се чувствал близо до моя Небесен Отец. Той не е далече.”²

През целия си живот президент Смит разчита на молитвата не само като на средство да се приближава до Бог, но и да Го моли за помощ в моменти на нужда. Един ден, докато плува в Тихия океан край бреговете на Калифорния, той преживява следното:

“Считаха ме за добър плувец и аз напълно се наслаждавах на този спорт. Точно в този ден приливът бе особено висок и много бърз. Като напуснах брега и заплувах в океана, се гмурках през големите вълни на прибой, чиито гребени се захлупваха над мен и ме обливаха с пяна. Целта ми бяха големите спокойни вълни отвъд прибой, където можех да се излегна по гръб и да се люлея нагоре-надолу върху тях.

Докато се занимавах с този интересен спорт, една много голяма вълна оформи гребен и се пречупи, преди да съм успял да се измъкна от гмуркането си в предишната. Втората вълна ме сграбчи и ме повлече към дъното на океана. Усещах как ме влачи обратното течение. Точно в този момент множество вълни заприиждаха бързо една след друга и аз не можех да се освободя, гмуркайки се от едната в следващата. Осъзнах, че бързо губех сили, че трябваше да намеря някакъв начин да си помогна. Докато се издигах към гребена на една огромна вълна, видях стълбовете, които поддържаха близкия кей и си помислих, че със свръхчовешко усилие бих могъл да стигна до безопасността и спокойствието на тези стълбове и да спася живота си.

Мълчаливо помолих моя Небесен Отец да ми даде сила да достигна до целта си. Когато водата ме отнесе на една ръка разстояние от кея, се протегнах и обвих ръце около един от стълбовете. Той бе покрит с остри дребни тъмносини миди и докато увивах здраво ръцете и краката си около него, налязах гърдите, краката и бедрата си. Висях на него толкова дълго, колкото можех да понасям болката и чаках някоя голяма спокойна приятелска вълна, в която да се хвърля, та тя да ме отнесе до стълб, който е по-близо до брега. Всеки път с молитва

в сърцето си полагах усилия и се движех от стълб до стълб с помощта на големите търкалящи се вълни.

Бавно, но сигурно и с големи трудности се добрах до брега, където водата бе достатъчно плитка, за да мога да изляза на плажа. Когато се добрах до безопасността на топлия пясък, изтощен, паднах. Бях толкова слаб и полуудавен, че не можах да си тръгна за в къщи, докато малко не си починах. Лежейки на топлия и безопасен пясък, си мислех за мъчителното изпитание, което току-що бях претърпял, и сърцето ми се пълнеше с благодарност и смирение, че Господ ... бе пощадил живота ми.”³ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Молитвите ни позволяват да говорим с нашия Небесен Отец, сякаш Той присъства.

Това е една удивителна благословия, на която се радваме в тези времена на стрес и несигурност, за да почувстваме сигурността на божественото напътствие, да имаме абсолютна вяра в един Бог Личност, Който се интересува от нас, чува нашите молитви и им отговаря.⁴

Преди няколко години ... чух за (едно) 9-годишно момче, сираче, което спешно било пратено в болницата, а изследванията там показали, че незабавно трябва да бъде оперирано. То живеело при приятели, които му били дали подслон. Баща му и майка му (когато били живи) го били научили да се моли; така че когато дошло в болницата, то искало единствено Господ да му помогне.

Лекарите решили да проведат консилиум. Когато детето било вкарано в операционната, то се огледало и видяло лекарите и сестрите да се съветват относно неговия случай. То знаело, че нещата са сериозни, и казало на един от тях, който се готвел да му даде упойка: “Докторе, преди да започнете да оперирате, ще се помолите ли за мен, моля ви?”

Лекарят с видимо смущение се извинил и казал, “Не мога да се моля за теб”. Тогава момчето попитало другите лекари, със същия резултат.

Накрая станало нещо забележително; този малък приятел рекъл, “Ако вие не можете да се молите за мен, ще почакаете ли, докато аз сам се помоля за себе си?”

Те отметнали чаршафа и то коленичило на операционната маса, навело глава и рекло, “Небесни Отче, аз съм само едно сираче. Ужасно съм болен. Моля Те, ще ме излекуваш ли? Благослови тези хора, които се готвят да оперират, та да могат да го направят правилно. Ако ме излекуваш, ще се опитам да порасна и да бъда добър човек. Благодаря Ти, Небесни Отче, за изцелението”.

Като свършило с молитвата, то легнало долу. Очите на лекарите и сестрите били пълни със сълзи. После то казало, “Готов съм”.

Операцията била извършена. Малкото момче било върнато в стаята му и след няколко дни го изписали от болницата, с прогноза за пълно оздравяване.

Няколко дни по-късно един човек, който чул за случая, дошъл в офиса на един от лекарите и казал, “Разкажете ми за операцията, която направихте преди няколко дни – операцията на малкото момче”.

Хирургът отвърнал, “Операирах няколко малки момчета”.

Мъжът добавил, “Онова малко момче, което искало някой да се помоли за него”.

Докторът казал много сериозно, “Имаше такъв случай, но не знам, беше нещо твърде свято, за да говоря за него”.

Човекът казал, “Докторе, ако ми разкажете, ще се отнеса с уважение; бих искал да го чуя”.

Тогава лекарят разказал случката почти така, както аз я пре-разказвам тук, и добавил: “Оперирал съм стотици хора, мъже и жени, които смятаха, че имат вяра за изцеление; но докато не се надвесих над онова малко момче, никога не съм чувствал присъствието Божие така, както го почувствах тогава. Онова момче разкри небесните отвори и говори със своя Небесен Отец така, както човек би говорил с друг човек очи в очи. Искам да ви кажа, че станах по-добър човек, откакто имах онова пре-живяване – да стоя и да слушам как едно малко момче говори

“Следва да живеем толкова близо до нашия Небесен Отец, че когато склоним глава пред Него, да знаем, че онова, за което молим, ще Му бъде угодно”.

на своя Отец в Небесата, сякаш Той присъстваше там.”⁵ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Нека живеем така, че когато всяка вечер коленичим в молитва и всяка сутрин, когато скланяме глава пред Господ в благодарност, да имаме у себе си силата да отваряме небесата, така че Бог да чува молитвите ни и да им отговаря, та да знаем, че сме одобрени от Него.⁶

Ако живеем близо до нашия Небесен Отец, ще бъдем вдъхновени да узнаем за какво да се молим.

Моят баща като млад мъж (почти) загубил живота си в река Прово. ... Неговият баща, който бил в Солт Лейк Сити, почувствал подтик да отиде в стаята, отделена за молитви. Той ... коленичил ... и казал, “Небесни Отче, чувствам, че с моето семейство

в Прово става някаква сериозна беда. Ти знаеш, че не мога да бъда и двете места едновременно. Небесни Отче, би ли ги пазил и защитавал. ...”

Докато той се молел, доколкото е било възможно да се установи чрез проверка на времето, моят баща бил паднал във водата. Било по време на пълноводието. От каньона надолу се носели дървета и камъни и той бил безпомощен. Хората, които били наблизко, видели опасното му положение, но не могли да стигнат до него. Водата била толкова бурна, че никой не можел да оживее в нея. Те просто стояли наоколо ужасени. Татко правел всичко възможно да държи главата си над водата, но бил подхвърлян нагоре и надолу и блъскан в камъните и трупите. Внезапно една вълна го вдигнала целия от водата и го изхвърлила на брега. Това бил директен отговор на ... молитвата.⁷

Ние следва съвсем сериозно да се молим насаме. Следва да живеем толкова близо до нашия Небесен Отец, че когато склоним глава пред Него, да знаем, че онова, за което молим, ще Му бъде угодно, и ако не ни бъде дадено по начина, по който сме молили, да знаем, че благословията, на която имаме право, ще дойде, и че тя наистина ще бъде благословия.⁸ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Молитвата има могъщо влияние в личния ни живот, в нашите домове и общности.

Господ ... ни е обяснил как можем да получим благословии чрез молитва. По света има много хора, които не осъзнават истинските ползи на молитвата. Молитвата е сила. Тя притежава въздействие, което сякаш сравнително малко хора разбират. ...

... Колцина са хората в тази Църква, които не знаят, че имат правото, абсолютното право, да се молят на своя Отец в Небесата и да Го умоляват да вдигне от тях тяхната неволя и да ги поведе към удовлетворение и щастие?⁹

Странно е как някой член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни следва да бъде каран да казва молитвите си, и при това има хора, които не се молят нито насаме, нито със семействата си. При все това, ако не се молим, ние

*“Пазете семействата си по всеки възможен начин.
Обединявайте ги под влиянието на молитвата”.*

губим защитата, която молитвата предлага.¹⁰ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Бих желал да наблегна на следното: надявам се светиите от последните дни да не пропускат своите молитви, както личните, така и семейните. Деца, които са отгледани в дом, където няма семейни и лични молитви, губят много, и се боя, че сред светската бъркотия, забързаност и суетня домовете много пъти са оставяни без молитва и без Господните благословии; тези домове не могат да продължат да са щастливи. Живеем във време, когато се нуждаем от нашия Небесен Отец толкова, колкото хората са се нуждаели от Него по всяко друго време.¹¹

Не позволявайте Божията сила да ви напусне. Запазете в домовете си влиянието на молитвата и отдаването на благодарност, и нека благодарността да струи към Онзи, Който е Твореца на нашата същност и Който дава всичко добро.¹²

Нека домовете ни бъдат постоянно място на молитва и отправяне на благодарност. ... Нека се молим за великите мъже и жени на света, които имат нужда от Господ, но не разбират Неговия интерес към тях. Да се молим ... за нашите губернатори, кметове на градове, влиятелните политически мъже в общностите ни, за да могат те да вършат нещата, които са по-добри за всички нас и ще ни направят по-щастливи, и са удобни на нашия Небесен Отец. Това е наша привилегия. Казвам ви, че силата на молитвата е нещо, което не може да бъде измерено.¹³

Семейната молитва носи единство в семействата.

Ние (като членове на семейство) не винаги виждаме нещата еднакво; мъжете не винаги разсъждават като своите съпруги и обратното, но ако се молите заедно, с истинско желание да бъдете задружни, мога да ви кажа, че ще постигате съгласие по всички важни въпроси.

Видях ... на едно табло за обяви: "Семейството, което заедно се моли, остава заедно." Не знам кой го беше поставил там, но искам да кажа, че ако поразмислите над това за миг, ще видите, че е вярно. Увещавам ви да се молите заедно на Господ и нямам предвид просто да казвате молитви, нямам предвид ... да повтаряте едно нещо отново и отново, а да разтворите душите си пред Господ като съпрузи и бащи у дома ви и вашите съпруги и деца да се присъединят към вас. Нека те участват. Така в дома ви ще дойде едно влияние, което ще можете да усещате, когато влизате в него.¹⁴

Като един от хората, които Господ е помолил да проповядват и учат, умолявам ви да сложите домовете си в ред. Не приемайте твърде много неща за даденост. Не се подвеждайте по безразсъдствата и слабостите на света. Пазете семействата си по всеки възможен начин. Обединявайте ги под влиянието на молитвата. ... Каква сила има молитвата, която да ни държи на пътеката към вечния живот и да ни води към селестииалното царство!¹⁵ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. В “Из живота на Джордж Албърт Смит” отбележете как ранните преживявания на президент Смит, свързани с молитвата, му повлияли за цял живот. Кой са някои от ефективните начини да научим децата относно силата на молитвата?
2. Преговорете разказа за 9-годишното момче. Защо става така, че понякога молитвите ни не са като разговор очи в очи с Небесния Отец? Обмислете какво можете да направите в личните си молитви, за да усещате Неговото присъствие по-често.
3. Като размишлявате над ученията на президент Смит, помислете за някой момент, когато сте имали подтик да помолите за нещо в молитва. Какво бихте казали на човек, който счита, че неговите/нейните молитви остават без отговор?
4. Обмислете заявлението на президент Смит, “ако не се молим, губим защитата, която предлага молитвата”. По какви начини сте почувствали силата и защитата на молитвата? Помислете как да споделите свидетелството си за силата на молитвата с хората, които посещавате като домашни или посещаващи учители.
5. Президент Смит учи, че молитвата “ни държи на пътеката към вечния живот”. Защо мислите, че това е така? Какво могат да направят семействата, за да са сигурни, че редовно ще се молят заедно? Помислете какво можете да направите, за да превърнете личната молитва в по-съдържателна част от живота ви?

Свързани с темата стихове: Матей 6:7–13; 7:7–11; 2 Нефи 4:35; Алма 34:18–27; 37:37; 3 Нефи 18:20–21; Учение и Завети 88:63–64

Помощ при преподаването: “Ученикът е този, който трябва да бъде активен. Когато учителят привлече вниманието, превърне се в звездата на шоуто, говори през цялото време или, с други думи, изема цялото действие, почти сигурно е, че той пречи на обучението на членовете на класа” (Азаел Д. Уудръф, в *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 61).

Бележки

1. “Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders’ Journal*, 2 фев. 1915 г., стр. 501.
2. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 150–151.
3. “How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 121, scrapbook 1, стр. 45–46.
4. В Conference Report, апр. 1933, стр. 31.
5. “A Story of Two Boys”, *Improvement Era*, юни 1949 г., стр. 365.
6. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 17.
7. “Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 16 фев. 1946 г., Church section, стр. 1.
8. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 51.
9. “Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 ноем. 1932 г., Church section, стр. 5.
10. В Conference Report, апр. 1941 г., стр. 25.
11. Събрание на свещеничеството, 4 окт. 1947 г., Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
12. “Pres. Smith’s Leadership Address”, стр. 6.
13. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 163–164.
14. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 190.
15. В Conference Report, апр. 1933 г., стр. 72.

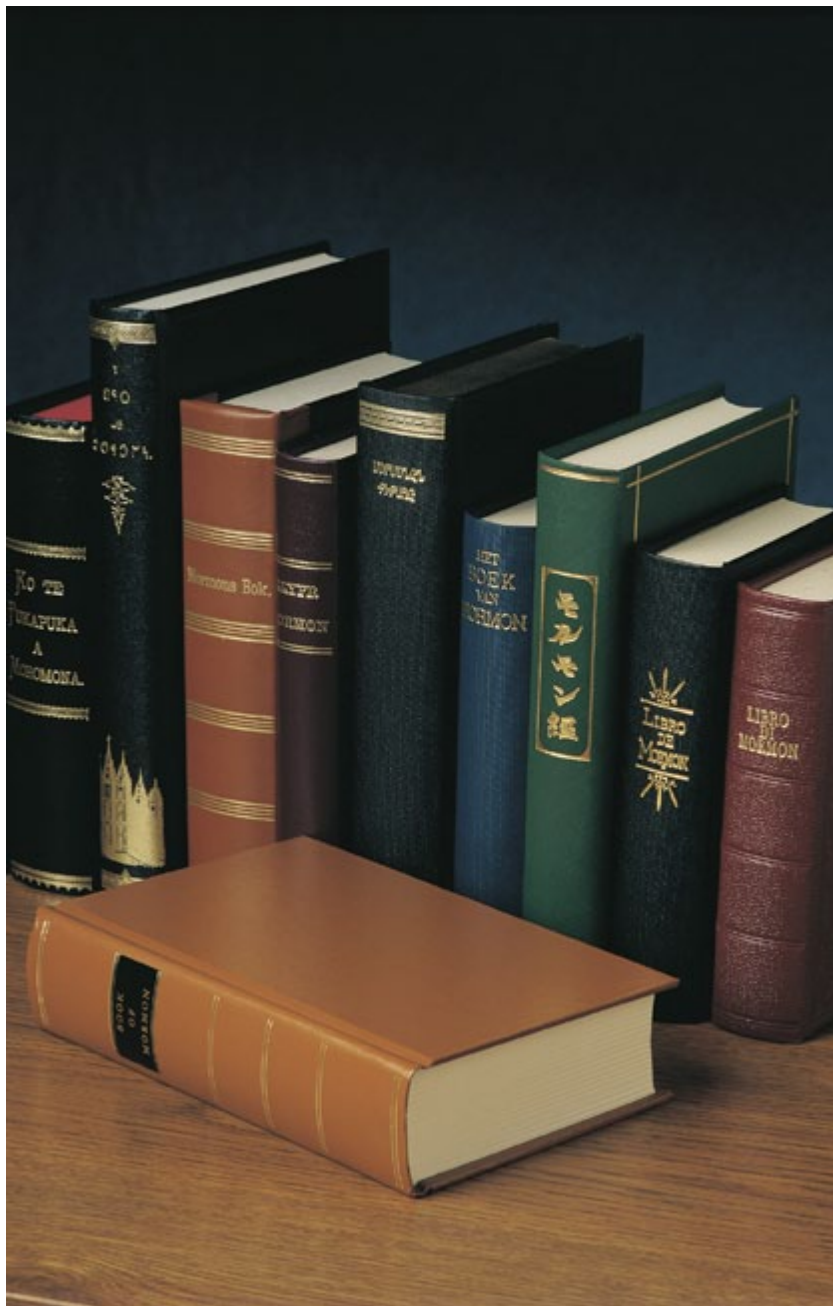
Писанията, най-ценната библиотека на света

Бог ни е дал Светите писания, за да помогне на нас и семействата ни да се подготвим за вечния живот.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Към края на живота си президент Джордж Албърт Смит си припомня едно преживяване от младостта, когато един пасаж от Писанията упражнява дълготрайно влияние върху него: “Когато бях на около 14 години, прочетох глава 40 на Алма в Книгата на Мормон на урок на нашето Неделно училище. Тя произведе в ума ми едно впечатление, което ми е било от помощ, когато смъртта отнема любимите ни хора. ... Това е едно място от Писанията, което ни казва къде отиват духовете ни, когато напускат това тяло (вж. ст. 11–14), и оттогава винаги съм искал да отида на онова място, наречено рай.”¹ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Президент Смит се надява другите хора също да се радват на свои собствени съдържателни преживявания, четейки Писанията. В своите публични беседи и лично общуване с другите хора той насърчава всеки да изучава Писанията като начин за изграждане на собствено свидетелство за Евангелието. Веднъж, докато пътува с влак, той започва разговор с мъж, който израсъл в семейство на светии от последните дни, но вече не участвал в Църквата. “Както разговаряхме”, разказва по-късно той, “го заговорих за Евангелието на Исус Христос. ... И докато разисквахме евангелските принципи, той каза, “Тези неща ме интересуват”. Говорихме доста дълго време и когато свършихме, този добър човек, вярвам, че беше добър човек, ми каза, “Бих дал всичко, което имам, за да получа увереността, която имате вие. ...”

“Писанията съдържат) онова, което вашият и моят Отец смята за достатъчно важно да запази и даде на човешките чедя, като да го направи достъпно на много езици по света”.

Отговорих му, “Братко, не е необходимо да давате всичко, което притежавате, за такава увереност. Всичко, което трябва да правите, е да четете Писанията с молитва. Обърнете се към някой, който може да ви ги разтълкува. Търсете истината, и красотата на истината ще ви призове и ... вие ще можете да узнаете, както знам аз, че Бог е жив, че Исус е Христос, че Джоузеф Смит е пророк на живия Бог.”²

Учения на Джордж Албърт Смит

Истините, съдържащи се в Писанията, са далеч по-ценни от човешката философия.

Библията, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер не съдържат единствено мъдростта на хората, но на Бог. Макар да не са достигнали до домовете на мнозина, те съдържат Господното слово. Какво значение има, че сме опознали Омир, Шекспир и Милтън, и мога да изредя всички велики писатели на света, ако не сме успели да прочетем Писанията, като така сме пропуснали най-добрата част от литературата на този свят.

Мои братя и сестри, всичката истина, ... нужна за спасението ни, се съдържа между кориците на книгите, които вече изброих. Възможно е да не притежаваме библиотека от две или три хиляди тома, но можем на ниска цена да имаме една безценна библиотека, платена с най-добрата кръв, съществувала някога на този свят.³

Не съм загрижен дали имате книгите на големите библиотеки на света у дома си или не, при положение че имате тези книги. Помислете за милионите томове, които са в библиотеката на Конгреса във Вашингтон, в Британската библиотека и в библиотеките на други страни, милиони томове – и все пак всичко, което Бог е открил и публикувал за чедата човешки, необходимо да ги подготви за място в селестиялното царство, се съдържа между кориците на тези свещени книги. Колко от нас знаят какво съдържат те? Често ходя в домове, където виждам всички най-последни списания. Откривам по лавиците книги, рекламирани като бестселъри. Ако се наложи да ги изхвърлите и да запазите само тези Свети писания, няма да загубите онова,

което Господ е сторил да бъде записано и на разположение, така че всички да можем го ползваме. Затова, братя и сестри, сред останалите ни благословии нека не забравяме, че Господ е сторил възможно за нас да имаме, да се радваме и да разбираме Писанията и да разполагаме със словото Му, давано през вековете за спасението на Неговите чеда.⁴

Като чета Писанията, ... се удивявам колко добър е Господ да благославя онези, които приемат ученията Му, защото в тези свещени летописи намираме повече утеха, отколкото във всичките философски учения на вековете, дадени ни чрез човешката мъдрост.⁵

Говорим за човешките философски учения и понякога им се възхищаваме като на красива картина, но когато са в противоречие с ученията на нашия Небесен Отец, съдържащи се в Светите писания, те нямат никаква стойност. Те няма да отведат никого до вечно щастие, нито ще му помогнат да намери място в царството на нашия Небесен Отец.⁶

Понякога изпитвам чувство, че не оценявам Светата Библия и онова, което тя съдържа, както и останалите Писания – Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер, които бяха наречени ... писма от нашия Небесен Отец. Те могат да бъдат получени като такива и най-малкото са Неговия съвет и мнение към всички човешки чеда, дадени им, за да могат те да знаят как да се възползват от възможностите си, така че животът им да не бъде похабен напразно.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Господ ни е дал Писанията, за да ни
помогне да преодолеем нашите изпитания
и да се подготвим за възвисяване.**

Това е време да докажем себе си, време на изпитания. Това е време, когато сърцата на човеците ще примират от страх. Време, когато множествата от света ще се питат какъв ще бъде краят (на света). Малцина вдъхновени мъже знаят какъв ще бъде краят. В (Писанията) Господ ни е казал какво ще се случи, това е една чудесна библиотека, която държи в ръката си. Той ни е дал нужната информация, за да нагодим живота си и да се подготвим,

така че каквото и да се случи, да бъдем от Господната страна на линията.⁸

Позволете ми да прочета какво казва Господ за тези последни дни в раздел 1 на Учение и Завети: ...

“Затова Аз, Господ, познавайки бедствието, което ще сполети жителите на земята, призовах служителя Си Джозеф Смит-младши и му говорих от небесата, и му дадох заповеди. ...

Изследвайте тези заповеди, защото те са истинни и верни, и пророчествата и обещанията, които са в тях, ще бъдат изпълнени всичките.

Това, което Аз, Господ, съм изрекъл, изрекъл съм го и не се оправдавам; и въпреки че небесата и земята преминават, словото Ми няма да премине, но ще бъде изпълнено всичкото, дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно.

Защото ето, вижте, Господ е Бог и Духът свидетелства, и свидетелството е истинно, и истината остава во веки веков. Амин”. (У. и З. 1:17, 37–39.)

Това предисловие заслужава вашето най-добросъвестно обмисляне. То е съвет и предупреждение от Отца до всички нас. Това е любящия съвет на един нежен родител, Който знае от какво имаме нужда ние, както е казал в току-що прочетения раздел; знаейки какво предстои да се случи на обитателите на земята, Той дава тези заповеди.⁹

Понякога ние забравяме, че Господ е говорил и не успяваме да се информираме за Неговите заповеди. ...

Десетки пасажии от Писанията могат да бъдат цитирани като доказателство, че нашият Небесен Отец с милост и доброта говори на чедата човешки през всички векове, като не само им казва какво ще се случи, но ги умолява да се отвърнат от греха в постъпките си, та да не ги сполети унищожение. ...

Нашият Небесен Отец, чрез Своите верни представители, ни е казал важни неща, които ще се случат и за които можем да прочетем в Неговите Свети писания. Ако наистина желаем да бъдем спасени и възвисени в Неговото селестиялно царство, Той ни е казал как да постъпим.¹⁰

(Писанията) са най-важната библиотека, която може да бъде намерена на света. Какво съдържа тя? Съдържа онова, което вашият и моят Отец смята за достатъчно важно да запази и даде на човешките чедата, като го направи достъпно на много езици по света. Тези Писания са все важни и следва да бъдат разбирани от светиите от последните дни. Няма да ви карам да вдигате ръка, за да се види колко от събраните тук някога са чели тези книги, но искам да привлека вниманието ви към факта, че това са ценни истини и те съдържат даденото чрез откровение Господно слово, отпечатано и публикувано на света с цел да подготви чедата Му за място в селестиалното царство. Точно затова казвам, че те са толкова ценни. ... Колко благодарни трябва да бъдем, че живеем във време, когато можем да прочетем този съвет и препоръка и нещата, които иначе може би биха ни били неясни и неопределени, да ни бъдат обяснени.¹¹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Ние вдъхновяваме вяра в семействата
си, като четем Писанията с тях.**

Бих искал да се запитате колцина от вас от време на време са прочитали нещо от тези книги на семействата си, събирали са ги заедно, за да ги учат на нещата, които те трябва да знаят. Боя се, че мнозина от нас биха казали, че са твърде заети.¹²

Вече сме чували за много от благословиите, които Господ ни е дал, в свещените летописи, които са били опазени до днес и които съдържат съвета и препоръката всемъдрия Отец. Изглежда странно толкова много от нашите люде, при предлаганите възможности, да не са запознати със съдържанието на тези свещени летописи.¹³

Дали нашият Отец ще ни счете за невинни, когато се завърнем у дома, ако не сме успели да научим своите деца колко важни са тези свещени летописи? Мисля, че не. ... Допускате ли, че след като Господ ни е ... предоставил прекрасните учения, съдържащи се в тези Свети писания, Той ще се отнесе одобрително към нас, ако ние не ги преподадем на своите семейства и не ги представим на хората, с които общуваме?

“Събирайте семействата ви около вас и вдъхвайте у тях вяра в живия Бог, като четете онези неща, които са били дадени чрез откровение”.

Братя и сестри, желая отново да изтъкна поучението на Учителя: “изследвайте Писанията”; четете ги с молитва и вяра, преподавайте ги в домовете си; събирайте семействата ви около вас и вдъхвайте у тях вяра в живия Бог, като четете онези неща, които са били дадени чрез откровение. Те са по-скъпоценни от всичките библиотеки на целия свят.¹⁴

Сложете тази библиотека там, където можете да я намерите, и където вашите деца ще я намерят, след което поддържайте достатъчно интерес у тези момчета и момичета, които са в дома ви, към вечното спасение, и ще намерите пътища и способности да ги заинтересувате от съдържанието на тези книги, та те да узнаят колко скъпоценни са в очите на своя Небесен Отец.¹⁵

Какво прекрасно нещо бе за мен, когато бях дете, баща ми и майка ми да седнат край камината и да четат Библията, докато ние, децата, седяхме на пода. ...

Сега, искам да кажа, мои братя и сестри, че съветът на Исус Христос още е в сила за нас, когато Той казва, “(Вие) изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” (Йоана 5:39.) Не пренебрегвайте старата семейна Библия; не я оставяйте настрана на лавицата и не я забравяйте. Научете, ако още не знаете, какво казва тя, и ако сте я прочели преди, четете я отново и често на своите деца и на децата на своите деца. Четете им не само Библията, но и другите книги с Писания, които Господ ни е дал, за наше възвисяване, утеха и благослов.¹⁶

Аз ви насърчавам, о, Израил, изследвайте Писанията; четете ги у дома си; учете семействата си на онова, което е казал Господ, и нека прекарваме по-малко от времето си в четене на маловажна и често вредна съвременна литература и да отидем при извора на истина и да четем словото Господно.¹⁷ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Като четете първия абзац на стр. 107, спомнете си за момент, когато стих от Писанията ви е вдъхновил по подобен начин. Как сте узнали, че Писанията са истинни? Какви преживявания сте имали наскоро, които са укрепили това свидетелство?
2. Прочетете частта, започваща на стр. 109 и помислете какво място имат Писанията в личната ви библиотека (сред другите неща, които четете, гледате и слушате). Какво можете да направите, за да дадете на Писанията по-видно място в дома и живота си?
3. Преговорете частта, започваща на стр. 110. Как Писанията са ви помогнали да се изправите пред бедствията на последните дни? Обмислете как можете да използвате Писанията, за да помогнете на някой, който е изправен пред трудно изпитание.

4. Помислете над съвета на президент Смит към семействата на стр. 112–114. Какви благословии получават семействата, които изучават заедно Писанията? Кои са някои от ефективните методи да внушим интерес към Писанията у своите деца (или внуци)? Обмислете с молитва какво може да направите, за да сте по-усърдни в изучаването на Писанията с вашето семейство.

Свързани с темата стихове: Второзаконие 6:6–7; Исус Навиев 1:8; Римляните 15:4; 2 Тимотея 3:15–17; 2 Нефи 4:15; Еламан 3:29–30; Учение и Завети 33:16

Помощ при преподаването: “Можете да помогнете на тези, на които преподавате, да се почувстват по-уверени относно способността си да участват в дискусиата, ако отвърнете положително на всеки искрено направен коментар. Например, можете да кажете, “Благодаря ти за отговора. Това беше много задълбочено” ... или “Това беше добър пример” или “Оценявам високо всичко, което казахте днес” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 83–84.	10. В Conference Report, окт. 1940 г., стр. 107–109.
2. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 165–166.	11. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 164.
3. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 43.	12. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 179.
4. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 164–165.	13. В Conference Report, апр. 1929 г., стр. 30.
5. В Conference Report, окт. 1931 г., стр. 120.	14. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 43–44.
6. В Conference Report, апр. 1946 г., стр. 125.	15. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 165.
7. В Conference Report, окт. 1923 г., стр. 70.	16. “Pres. Smith’s Leadership Address”, <i>Deseret News</i> , 16 фев. 1946 г., Church section, стр. 6.
8. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 14.	17. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 41.
9. В Conference Report, окт. 1917 г., стр. 42–43.	

Джордж Албърт Смит и съпругата му Луси. Президент Смит използва едно преживяване, което имал в самолет, за да преподаде колко важно е откровението.

Откровение от Бог към Неговите деца

*Нашият Небесен Отец ни ръководи
поотделно и като Църква чрез Светия Дух.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

За да покаже колко е важно откровението при ръководене на Църквата, Джордж Албърт Смит разказва за едно преживяване, което имал при самолетен полет от Лос Анджелис, Калифорния, до Солт Лейк Сити, Юта:

“Близо до Милфорд, Юта, внезапно навлязохме в една от най-гъстите мъгли, които някога съм виждал. Опитвах се да погледна през прозореца на самолета, но не виждах нищо от мъглата. Нищо не се виждаше в никоя посока извън самолета.

Знаех, че приближаваме планините с около 5 километра в минута и че трябва да минем над тях, за да влезем в долината Солт Лейк. Бях разтревожен и се питах, “Как пилотът може да намери пътя, когато не вижда нищо?” Той има компас, но самолетът може да се отклони от курса си. Той има уреди, сочещи височината ни над морското равнище, но няма начин да разбере на какво разстояние от земята се намираме. Помислих си, че той може да се издигне достатъчно високо, за да прелети над планините между нас и долината Солт Лейк, и да се опита да открие пистата за кацане по мигането на маяците, ако сме достатъчно близо, но изтръпвах при мисълта за опасността да изгубим пътя си и да пропуснем тези маяци и летището.

В тревогата си отидох в помещението, заемано от пилота и помощника му, за да видя как те съумяват да разберат къде отиваме. Не можех да кажа дали сме на 100, на 300 или на 3 000 м над земята и не знаех дали те могат да кажат, освен приблизително.

Забелязах, че пилотът има на ухото си малко устройство, подобно на операторите в телефонните централи. Попитах помощник-пилотът как могат да кажат дали летим в правилната посока или да знаят дали не сме се отклонили от курса. Той отвърна, “Когато не можем да виждаме, сме водени от радио лъч”.

“Какво е това?”, попитах аз. Той обясни, че лъчът е нещо като електрическа магистрала между две точки и в нашия случай това са Милфорд и Солт Лейк Сити. Той каза, че уредът на ухото на пилота действа така, че когато самолетът се движи в лъча, се чува продължителен мъркащ тих звук, но ако се отклони вляво или вдясно, звукът се променя и пилотът бива предупреден от прищракане като от телеграфен ключ. Ако той ... се върне обратно в лъча, или магистралата, безопасния път, щракането престава и мъркането отново се възобновява. Ако ние продължаваме по лъча, ще пристигнем безопасно на своето местоназначение.

Върнах се на мястото си успокоен да знам, че независимо от обгръщащата ни мъгла и мрак, независимо че не можехме да видим къде сме, пилотът постоянно получаваше информация, че сме на магистралата и знаеше, ще скоро ще стигнем до местоназначението си. Няколко минути по-късно усетих как самолетът се снижава. Бяхме прелетели над планинските върхове и приближавахме летището. Когато стигнахме съвсем ниско, можехме да видим силните светлини на летището, сочещи къде да кацнем, и самолетът със скъпоценния си товар внимателно докосна земята като чайка, която каца във водата, бавно спря и ние излязохме от него на земята, щастливи отново да сме у дома. ...

Много пъти съм мислил над урока, който научих в самолета и съм го прилагал в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. ...

Господ не само ни дава съвета, вече записан в Писанията, за да ни води, но също е поставил начело на тази Църква ръководител, един от Своите синове, който е бил избран, отделен и ръкоположен да бъде президент. Той е нашия пилот и ще бъде направляван от един глас, който ще му позволи да ни отведе там, където следва да идем. Ако сме разумни, няма да позволим на собствената си преценка да е в конфликт с него, а ще сме

щастливи да го почитаме на мястото му толкова дълго, колкото Господ го подкрепя”.

Президент Смит също така използва преживяването си в самолета, за да учи, че всеки от нас може да получава откровение, което да направлява живота ни, ако сме достойни:

“Ако живеем така, както знаем, че трябва, получаваме право на нашепванията на тихия мек глас, който предупреждава за опасност, като ни казва, това е безопасния път, крачете в него. ... Ако сме сгрешили в поведението си, гласът ще ни прошепне, “Върни се обратно, ти сгреши; пренебрегна съвета на твоя Небесен Отец”. Отвърнете се от грешния път, докато още има време, защото ако се отклоните твърде много от правилния път, вие няма да чувате гласа и ще бъдете безнадеждно изгубени. ...

Съветът ми към вас е да имате Духа Божий и да го задържите, а единственият начин, по който можем да го задържим, е да живеем близо до него, спазвайки заповедите му. ... Слушайте тихия мек глас, който винаги ще ви напътства, ако сте достойни за него, по една пътека, която води към вечно щастие.”¹ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Бог се явява на Своите деца в наше време точно така, както го е правил в миналото.

Каква привилегия е за нас да живеем в една епоха на света, когато знаем, че Бог е жив, че Исус Христос е Спасителят на света и наш Изкупител, когато знаем, че Господ продължава да се явява на онези от децата Си, които са готови да получат Неговите благословии! Тази сутрин гледам лицата на една голяма аудитория (на сесия на общата конференция), повечето от които се радват на вдъхновение от Всемогъщия, и когато те се молят, се молят на своя Отец в Небесата, знаейки, че на молитвите им ще бъде отговорено с благословии върху главите им. ... Ние знаем, че има Бог в небесата, че Той е нашия Отец, че Се грижи за нашите дела, и че Той е вършил това винаги от както свят светува, когато Неговите първи деца били поставени на земята.²

Разликата между тази велика Църква и всички други църкви още от началото е била тази, че ние вярваме в божественото откровение; ние вярваме, че нашият Отец говори на човека днес така, както го е правил от времето на Адам. Ние вярваме и знаем – което е нещо повече от проста вяра, че нашият Отец е прострял ръката Си над този свят за спасението на чедата човешки.³

Ние сме считани за особени хора не само защото вярваме в тези книги (Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер), но и защото вярваме с пълна увереност, че нашият Отец в Небесата говори в този ден и епоха. Всъщност ние знаем, че съществува общуване с небесата. Знаем, че Иехова изпитва същите чувства към нас, има същото влияние над нас, каквото е имал към чедата Си, живели на този свят в минали времена.

За невярващия човек членовете на Църквата на Исус Христос във всички времена са били особени хора. Когато Господ е говорил чрез служителите Си, е имало различни периоди от време, в които мнозина по земята са си казвали, “Аз не вярвам в откровението”. Тази епоха не е изключение от правилото. Хиляди са, да, милиони са чедата на нашия Отец, които живеят на земята и само повтарят историята от миналото, като отричат, че Бог отново е открил волята Си на човешките чедата и казват, че те нямат нужда от никакво допълнително откровение.⁴

Ние не вярваме, че небесата са запечатани над главите ни, а че същият този Отец, Който обичал и бдял над децата на Израил, ни обича и бди над нас. Ние вярваме, че се нуждаем от помощта на нашия Небесен Отец, която да напътства живота ни точно толкова, колкото и те. Знаем, че в деня и епохата, в която живеем, печатът е бил счупен и Бог отново говори от небесата.⁵ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Господ води Своите люде чрез откровение до президента на Църквата.

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е била организирана по пряка заповед на нашия Небесен Отец. Тази Църква е основана върху скалата на откровението и е била ръководена чрез откровение.⁶

Изключително е в тези дни човек да принадлежи към църква, където членовете вярват, че Господ говори чрез техните ръководители. Когато биваме напътствани от президента на тази Църква, ние вярваме, че той ни казва онова, което Господ желае ние да вършим. За нас това е нещо повече от обикновен съвет, даден от човек. Ние вярваме, и биваме подтикнати да подновяваме решимостта си да бъдем онова, което Бог желае да бъдем, и това ни кара да изследваме душите си.⁷

Имали сме в Църквата заблудени души, които в своето невежество са се противопоставяли на съвета на (президента на Църквата), без да усетят, че всъщност са се противопоставяли на Господ, и са изпаднали в мрак и печал, и освен ако не се покаят, няма да намерят място в селестиялното царство.

Нека да помним, че президентът на тази Църква е бил официално назначен да бъде като пилот на Църквата тук в земния живот, да представлява Господаря на небето и земята.⁸

Когато видите хора, които, за да постигнат успех в едно или друго начинание, идват при някой човек или хора и казват, “Имах такъв сън, и това е нещото, което Господ желае да вършим”, можете да разберете, че те не са откъм Господната страна на линията. Сънищата, виденията и откровенията от Бог към човешките чеда винаги идват чрез Неговият надлежно назначен служител. Можете да имате сънища и проявления за своя собствена утеха или за своя удовлетворение, но не можете да ги имате за Църквата. ... Не бива да се мамим относно това.⁹

Душата днес ми е изпълнена с благодарност да знам, че като продължаваме членството си в Църквата, ние имаме един водач, който знае пътя и ако следваме неговото напътствие ... няма да се натъкнем на духовните катастрофи, на които се натъква светът, а ще обикаляме да вършим добро, да благославяме човечеството и да се радваме на спътничеството на хората, които обичаме.¹⁰ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Всеки един от нас има право на лично вдъхновение от Светия Дух, ако се подчиняваме на заповедите.

Вярвам във вас, мои братя и сестри. ... Вие имате право на същото познание като човека, който председателства над Църквата. Имате право на същото вдъхновение, което струи към онези, които Бог е сторил да бъдат ръкоположени като Негови ръководители. Имате право на вдъхновение от Духа и знанието, че Той е ваш Отец, и когато казвам “вие”, говоря за всички онези, които са се подчинявали на заповедите на нашия Отец и са вкусили от сладкото влияние на Духа Господен в Църквата на Христос. ... Всеки от нас има право на вдъхновение от Господ, съответно на това доколко водим праведен живот.¹¹

Където и да идете, няма да намерите събрана друга подобна група, всеки от която да вярва в Бог; и ако трябва да попитаме всеки от вас колцина имат свидетелство, не само убеждение, поради думите на някой друг, а вътрешната сигурност, че това е Божие дело, че Исус е Христос, че ние живеем вечен живот, че Джозеф Смит е бил пророк на живия Бог, вие бихте отговорили, че имате такова свидетелство, което ви подкрепя и насърчава, укрепява ви и ви дава удовлетворение, докато продължавате да вървите напред в света. ...

... Когато бях момче, научих, че това е Господното дело. Научих, че на земята има живи пророци. Научих, че вдъхновението от Всемогъщия влияе върху онези, които живеят така, че да са достойни да му се радват, тъй че ние не зависим от един, двама или половин дузина хора. Има хиляди членове на тази Църква, които знаят – това изобщо не е въпрос на въображение – те знаят, че Бог е жив и че Исус е Христос, и че ние сме Божии деца.¹²

Вие не зависите само от историята, нито от ученията на кой да е човек, за да узнаете, че това е Господното дело, защото то е врязано и запечатано в душите ви чрез дара на Светия Дух. В душите ви няма да има съмнение относно вашия произход, нито относно мястото, където ще отидете след края на този живот, ако сте верни на оказаното ви доверие.¹³

Едно свидетелство не може да ни бъде дадено от някой друг. Вътрешната убеденост се дава от нашия Небесен Отец.¹⁴

“... Всеки от нас има право на вдъхновение от Господ, съответно на това доколко водим праведен живот”.

Застанал съм днес тук изключително благодарен за знанието, което съм получил. Благодарен съм, че не съм зависим от никоя личност за свидетелството, което имам. Разбира се, благодарен съм за насърчението, което съм получавал от хора, имащи светлина и истина, и които дават насърчение чрез праведен живот, но аз не завися от никой от тях за знанието, че Бог е жив, че Исус Христос е Изкупителят на човечеството и че Джозеф Смит е пророк Господен. Тези неща ги знам сам за себе си.

... Радвам се да свидетелствам, че знам, че Евангелието е истинно и с цялата си душа благодаря на моя Небесен Отец, че ми е открил това.¹⁵

От всичките благословии, които съм получил през живота си, най-скъпо ми е знанието, че Бог е жив и че това е Неговото дело, защото това обхваща всички други благословии, да се радвам на които мога да се надявам в този или в идния живот.¹⁶ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Светият Дух е сигурен водач по пътеката на земния живот.

Спътничеството на Духа (Божий) ... е един сигурен водач по пътеката на земния живот и сигурна подготовка за място в Неговото селестиаално царство.¹⁷

В Иов ние четем, че в човека има дух и вдъхновението от Всемогъщия го вразумява (вж. Иов 32:8). Ако спазваме Божиите заповеди, имаме право на това вдъхновение; и ако живеем както трябва да живеят Божиите синове, ще имаме това вдъхновение и никой не може да попречи на това; и резултатът ще бъде нашето собствено физическо, умствено и морално развитие в земния живот и продължаващо развитие през вековете на вечността.¹⁸

Спътничеството на Духа Господен е противоотрова на умората и изтощението, ... на страха и всички онези неща, които понякога ни обземат в живота.¹⁹

Когато учениците на Спасителя живеят с Него, те Му се възхищават, без да знаят колко велик е Той в действителност, но едва след като силата на Светия Дух идва върху тях, едва когато са кръстени с огън, те са в състояние да се изправят лице в лице с проблемите и да устояват на гоненията, които правели живота почти непоносим. Когато вдъхновението на Всемогъщия ги вразумява, те узнават, че живеят вечен живот и ако докажат, че са верни, ще узнаят, че когато положат телата си при смъртта, ще бъдат вдигнати от гроба в слава и безсмъртие.

Това идва в резултат на вдъхновението на Духа Божий, Който идва върху тях, от вдъхновението на Всемогъщия, което ги вразумява. ...

Моля се този Дух, Който ни държи на пътеката на истината и праведността, да може да обитава и пребъдва с нас, като се моля онова желание, което произлиза от вдъхновението на нашия Небесен Отец, да може да ни води по пътеката на живота.²⁰

Когато житейските ни дела бъдат изпълнени, нека открием, че сме се вслушвали в нашепванията на онзи тих мек глас, който винаги ни е водел по пътеката на праведността, и да знаем, че

за нас това е означавало да отворим вратата на селестиялното царство, за себе си и любимите ни хора, за да продължим напред през вековете, ... щастливи във вечността.²¹ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Като четете “Из живота на Джордж Албърт Смит”, обмислете как аналогията на президент Смит се отнася до пътуването ни през земния живот. Какво биха могли да представляват мъглата, радио лъчът и щракащият звук? Как Господ ви е предупреждавал за опасност и ви е помагал да останете на пътеката към вечен живот?
2. На стр. 120 президент Смит заявява, че откровението е също така необходимо днес, както и в библейските времена. Как бихте отговорили на човек, който казва, че откровенията в Писанията са достатъчни за нашето време? Какви преживявания са ви научили, че Небесният Отец “се грижи за нашите дела”?
3. Преговорете частта, започваща на стр. 120. По какъв начин сте узнали, че съветът на пророците идва от Господ и е “нещо повече от обикновен съвет на човек”? Как личното откровение може да ви помогне да приемате и прилагате откровението, давано чрез пророка?
4. Като изучавате частта, започваща на стр. 122, спомнете си как сте получили свидетелство за Евангелието. Как свидетелствата на други хора са ви помогнали? Как сте научили истината за себе си?
5. В последната част на ученията потърсете думи и изрази, които описват как Светият Дух може да ни помага. Помислете какво можете да направите, за да сте по-често достойни за спътничеството на Светия Дух в живота ви.

Свързани с темата стихове: Иоана 15:26; 1 Нефи 10:17–19; 2 Нефи 32:5; Мороний 10:3–5; Учение и Завети 1:38; 42:61; 76:5–10; Символът на вярата 1:9

Помощ при преподаването: “Не бъдете утрижени, ако учениците мълчат в продължение на няколко секунди, след като сте задали въпроса си. Не отговаряйте на собствените си въпроси; дайте време на учениците да помислят за отговорите си. Обаче продължителната пауза може да е знак, че те не разбират въпроса и че вие трябва да го перифразирате.” (*Преподаването – няма по-велико призоваване*, стр. 69).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1937 г., стр. 50–53.
2. В Conference Report, апр. 1946 г., стр. 4.
3. В Conference Report, апр. 1917 г., стр. 37.
4. “Some Points of Peculiarity”, *Improvement Era*, март 1949 г., стр. 137.
5. В *Proceedings at the dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, стр. 55
6. “Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*; ноем. 1946 г., стр. 501.
7. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 66.
8. В Conference Report, окт. 1937 г., стр. 52–53.
9. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 118–119.
10. В Conference Report, окт. 1937 г., стр. 53.
11. В Conference Report, окт. 1911 г., стр. 44.
12. В Conference Report, апр. 1946 г., стр. 124–125.
13. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 62.
14. “Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, септ. 1949 г., стр. 557.
15. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 42.
16. В Conference Report, апр. 1927 г., стр. 82.
17. “To the Latter-day Saints Everywhere”, *Improvement Era*, дек. 1947 г., стр. 797.
18. В Conference Report, апр. 1944 г., стр. 31.
19. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 115–116.
20. В Conference Report, апр. 1939 г., стр. 124–125.
21. В Conference Report, апр. 1941 г., стр. 28.

Силно желание да споделяме Евангелието

Нашите братя и сестри по света се нуждаят от посланието на възстановеното Евангелие и ние имаме привилегията да го споделяме с тях.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Един близък приятел на Джордж Албърт Смит пише: “Президент Джордж Албърт Смит е роден мисионер. Още от младини той има горещото желание да споделя евангелските учения със своите близки, да направи знайни на “синовете и дъщерите Божии”, които той всички счита за свои братя и сестри, истините, които били открити на Пророка Джозеф Смит.

В няколко случая съм имал привилегията да пътувам с влак заедно с президент Смит. Всеки път съм наблюдавал как след потеглянето на влака той взема няколко евангелски брошури от чантата си, пъха ги в джоба си и тръгва сред пътниците. По присъщия му приятелски и мил начин скоро той се запознаваше с някой пътник и не след дълго го чувах как разказва за основаването на Църквата от Пророка Джозеф Смит или за напускането на Наву от светиите и техните изпитания и трудности в прекосяването на равнините към Юта, или пък да обяснява някой от евангелските принципи на своя новооткрит приятел. Следваха разговор след разговор с редица пътници, докато пътуването свършеше. През цялото ни познанство с президент Смит, което продължи повече от четиридесет години, научих, че където и да се намираме, той на първо място и преди всичко е мисионер на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.”¹

За президент Смит е написано и следното: “Той би разговарял за религия и с коминочистача, който работи в дома му.

“Това, което носим, е тъкмо Евангелието на Исус Христос. Тъкмо желанието да спасяваме душите на чедата човешки гори в сърцата ни”.

Рядко би пропуснал възможност да обясни “вечните истини на възстановеното Евангелие” и на приятел, и на непознат. От негова гледна точка това бе най-доброто нещо, което можеше да направи за някого, защото посланието на Христа бе най-важния дар, който би могъл да поднесе.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Понеже споделянето на Евангелието било тема, към която президент Смит често се обръщал в своите учения, това ще бъде първата от трите глави в тази книга, посветени на тази тема. Тази глава се фокусира над причините, поради които споделяме Евангелието; гл. 13 представя няколко начина, по които можем да участваме в тази важна работа; а гл. 14 описва как можем да бъдем най-ефективни в усилията си.

Учения на Джордж Албърт Смит

Светът се нуждае от това, което имаме – Евангелието на Исус Христос, възстановено в неговата пълнота.

Светът е в беда, в тежки мъки, от единия до другия си край. Мъже и жени се озъртат насам-натам, търсейки къде да идат и кои неща да правят, за да получат мир. ... Евангелието на Исус Христос е било възстановено. Истината, дадена чрез откровение от небесата, е тук и именно тази истина, това Евангелие, само ако светът знае за него, ще бъде панацея за всички техни болки. Това е единственото нещо, което ще им донесе мир, докато те са на земята.³

Хората от този свят се нуждаят да се върнат по стъпките си обратно до основата, положена от Господаря на небето и земята, основата от вяра, покаяние и кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете, и приемането на Светия Дух от ръцете на хората, притежаващи божествена власт. Това е нещото, от което светът се нуждае. Благодарен съм наистина, че мнозина гледат в тази посока. Те са крачели сяпало по пътеката, довела ги до печал и нещастие, но е бил даден лек за всички болки – Евангелието на Исус Христос. Там за всички е била дадена карта, очертаваща пътеката, макар и тясна и трудна за следване, която води към Отца на всички ни; и няма друга пътека, водеща натам.⁴

Църквите по света се опитват, по свой начин, да дадат мир в сърцата на хората. Те притежават много добродетели и много истини и постигат много добро, но не са овластени от небесата. Нито една от тях няма свещеници, упълномощени от небесата.⁵

Светиите от последните дни са единствените, които имат власт от нашия Небесен Отец да отслужват евангелските обреди. Светът се нуждае от нас.⁶

В света цари истински глад за словата Господни и много честни души искрено търсят да узнаят какво желае от тях нашият Небесен Отец. Срещал съм се с известен брой църковни ръководители по света и сред тях съм откривал благородни хора, отдадени да вършат добро, но рядко съм откривал сред призованите да служат в различни църковни организации хора с разбиране на целите на своето съществуване или такива, които осъзнават защо сме тук на света. Хората не могат да проповядват онова, което сами не знаят. Тези добри мъже, без да разбират Евангелието и необходимостта от обредите му, ограничават проповедите си главно до морални уроци и четене на псалми на своите конгрегации. От Писанията биват избирани отделни пасажки като текстове за обръщения относно добродетелта, честността и прочее, всички от тях помагачи и възвисяващи, но малко проповеди обясняват какви изисквания са поставени пред всяка душа преди да можем да влезем в небесното царство. Тъкмо от тази информация светът се нуждае най-много. Малцина свещенослужители имат за своите конгрегации послания, които вдъхновяват у тях вярата в божествеността на Исус Христос и необходимостта от участие в евангелските обреди, предписани от Него.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Има много хора, които биха прегърнали истината, ако им бъде дадена възможност.

Чедата на нашия Отец навсякъде са жадни да узнаят какво следва да правят, но поради нечестивите влияния, които са обхванали земята, те биват заблуждавани; почтени хора по света са заслепени за истината. ... Противникът не бездейства, а единствената сила, която може да неутрализира влиянието му, е Евангелието на Исус Христос.⁸

Хората са мнителни едни към други. Те не вярват в онова, което са чули, и не желаят да направят като Филип, един от учениците на Спасителя, препоръчан на Натанаил, който разговарял с него. Филип му казал, че Господ бил дошъл.

Той го описал, а Натанаил попитал, “Откъде идва Той?”

Филип отговорил, че от Назарет. А после добрият човек казал, “От Назарет може ли да произлезе нещо добро?” Филип му казал, “Дойди и виж” (вж. Иоана 1:43–46).

Натанаил бил учен да вярва, че нищо добро не може да произлезе от Назарет, и все пак той бил човекът, когото Спасителят описва като израилтянин без лукавщина – човек добър, но заблуден от разказите, които бил слушал.

Но веднъж научил, приел веднъж поканата на учениците, “Дойди и виж”, той дошъл да види.

Под влиянието на Неговия Дух ние сме получавали голяма радост. Бихме искали всеки да се радва на тази благословия, и така, когато те попитали, “Що за хора са тези тука?”, нашият отговор би бил, “Дойди и виж.”⁹

Моят Небесен Отец ... ме е призовавал да ходя до много части на света и откакто бях призован в това служение, съм пропътувал над един милион километра. Пътувах из много земи с различен климат и където и да бях, намирах добри хора, синове и дъщери на живия Бог, които очакваха Евангелието на Исус Христос, като има хиляди, стотици хиляди, милиони, които биха приели истината, стига да научат онова, което знаем ние.¹⁰

Има голям брой църковни организации по света, много отдадени мъже и жени, живеещи според волята на нашия Небесен Отец, така, както те я разбират. ...

На всички хора, живеещи според светлината, която Господ им предлага и търсеци Го в искрена молитва, сърцата им ще бъдат докоснати, умът им повлиян, и пред тях ще се открият възможности да узнаят, че Бог отново е говорил.¹¹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Ние силно желяем да споделяме Евангелието,
защото обичаме своите ближни.**

На един страничен наблюдател е възможно да изглежда, че сред светиите от последните дни цари необикновен ентузиазъм. Както наскоро каза един човек: “Странно ми е колко радостни са вашите хора от това да придвижват напред вашето дело. Без значение дали говоря на младеж или на зрял мъж, на градинар или полицай от вашите люде, те всички са щастливи, доволни и уверени, че притежават Евангелието на Исус Христос.” ...

... Чудно ли е, че съществува ентузиазъм в нашето поклонение, че сме склонни с желание да споделяме тези славни истини с нашите ближни? Чудно ли е, че когато дойде времето нашите синове да бъдат призовани на мисионерското поле или ние бъдем помолени да оставим настрана своите задължения и да заминем като служители на живия Бог, надарени със сила свише, притежаващи власт, дадена в тези последни дни, за да можем да споделяме с всички хора тази чудесна истина, която прави живота ни тъй богат, ... ние да откликваме с желание и радост?¹²

Това, което носим, е тъкмо Евангелието на Исус Христос. Тъкмо желанието да спасяваме душите на чедата човешки гори в сърцата ни. Целта не е да можем усилено да се подготвим и да станем могъщ народ във финансов смисъл; нито да можем да прославим имената си за своите постижения на земята; целта е именно синовете и дъщерите Божии, където и да се намират, да могат да чуят това Евангелие, което е силата Божия за спасение на всички онези, които повярват и се подчиняват на неговите наставления. И онези, които вярват, ще последват примера, даден от Спасителя, Който казва на учениците Си, “Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.” (Марка 16:16.)¹³

Помислете за отговорността, която лежи върху нас, при положение, че изживеем живота си в безгрижие или равнодушие, без да се стремим да споделяме истината с онези, които Господ обича точно толкова, колкото обича и нас, и които са скъпоценни в очите Му. Струва ми се, че сред някои от членовете на

“... онези, които вярват, ще последват примера, даден от Спасителя, Който казва на учениците Си, “Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден.””

тази Църква следва да се осъществи едно пробуждане. Мисля, че следва да бъде положено едно по-голямо усилие да споделяме с чедата на Отца ни цялата истина, дадена на тази Църква.¹⁴

Когато даден човек е болен, ако той е наш ближен, ние с радост му служим; ако в семейството му има смъртен случай, ние се опитваме да го утешим. Но година след година ние му позволяваме да крачи по пътеки, които ще унищожат възможността му да има вечен живот; подминаваме го, сякаш е едно нищо.¹⁵

Даваме ли си сметка, че всеки мъж е създаден по образа Божий и е син на Бог, и че всяка жена е Божия дъщеря? Без значение къде се намират, те са Негови деца и Той ги обича и желае тяхното спасение. Със сигурност като членове на тази Църква не можем да седим бездейни. Не можем да получим благоразположението на нашия Небесен Отец, с което биваме надарявани,

което е знанието за вечния живот, и егоистично да го държим за себе си, мислейки, че така можем да бъдем благословени. Не онова, което получаваме, обогатява живота ни, а това, което даваме.¹⁶

Нека бъдем достатъчно заинтересувани от спасението на хората, та да проявяваме свещено усърдие за тяхното обръщане във вратата: да можем да се радваме на тяхната вечна благодарност и любов и на високата оценка на нашия Небесен Отец, благодарение на нашата безкористна загриженост за Неговите чеда.¹⁷

Нашата мисия по отношение на чедата на Отца ни ... е мисия на мир и добра воля към всички хора. Тя е едно прочувствено и силно желание да споделяме с всички чеда на Отца ни благите вести, които Той толкова щедро ни е дал; и е също надежда те да могат да разберат, че ние, всеки ден, ден след ден, коленичим и се молим техните сърца да могат да бъдат докоснати, Духът Божий да може да дойде в душите им, та те да могат да узнаят истината, така както тя им се дава.¹⁸

О, да може тази велика Църква, със дадената ѝ от Бог сила, да е в състояние по-бързо да разпространява истината и да спаси народите от унищожение. Ние се разрастваме бързо като организация, но аз се радвам не толкова на увеличаването като цифри, колкото на убедеността, че влиянието, което излъчваме, има положителни резултати и че децата на нашия Отец на север и юг, на изток и запад чуват посланието за живота и спасението, без което те не могат да пребивават в присъствието на Изкупителя на човечеството.¹⁹ (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Господ ще ни държи отговорни за нашите
усилия да споделяме дара на Евангелието.**

Ние сме получили един прекрасен дар, но с него идва една голяма отговорност. Ние сме били благословени от Господ с повече знание от нашите ближни, и с това знание идва изискването да го споделяме с Неговите деца, където и да се намират те.²⁰

Сега, моето разбиране е, че ние не служим на Бог с цялата си мощ, ако изоставяме Неговите деца или прекарваме тъй много от времето си за собствени егоистични цели, в трупане на неща от този живот и оставяме в мрака Неговите деца, когато бихме могли да ги изведем в светлината. Моето разбиране е, че най-важната мисия, която имам в този живот, е следната: първо, да спазвам Божиите заповеди, така както са ми били преподавани; и второ, да ги преподавам на чедата на Отца, които не ги разбират.²¹

Няма друго спасително Евангелие и ние, братя мои, носители на свящото свещеничество, имаме отговорността не само да отнесем това послание на народите по света, но и чрез своя живот да бъдем един пример за него и да го преподаваме на онези свои ближни, които не са от нашата вяра. Днес ви предупреждавам, че Господ ни държи отговорни да призовем децата Му към покаяние и да оповестяваме Неговата истина. Ако не успеем да се възползваме от възможностите си да учим на това Евангелие Божиите синове и дъщери, които не са от нашата вяра и живеят сред нас, Той ще ни държи отговорни за това от другата страна на завесата.²²

След известно време ние ще трябва да се изправим пред записаното за живота ни и да бъдем съдени според него, и ако сме били верни, съм сигурен, че Отца на всички ни в целия свят ще ни благодари и благослови за това, че сме довели толкова много от Неговите синове и дъщери до разбиране на целите на живота и за това как да се радват на този живот под влиянието на Неговия Дух.²³

Когато евангелският дух е с нас, желанието ни е да можем да преподаваме на възможно най-много деца на Отца ни тези славни истини, които са нужни за тяхното възвисяване; след което, когато дойде времето да се изправим в присъствието на Изкупителя на човечеството, да можем да Му кажем: “Със силата, която Ти си ми дал, с тази мъдрост и познание, които Ти си ми дал, търсих с благод и любов нелицемерна, и с доброта да доведа толкова от Твоите чеда в познание на Евангелието, колкото ми беше възможно.”²⁴ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Ако споделяме Евангелието с Божиите деца, ще получим за награда голяма радост в селестиалното царство с тях.

Ние, мнозина от нас, прекарваме повечето си време в търсене на нещата от този живот, които ще бъдем принудени да оставим, когато си тръгнем оттук, докато в същото време около нас има безсмъртни души, които бихме могли да научим, ако желаем, и да ги вдъхновим да изследват истината, и да посадим в сърцата им знание, че Бог е жив. Кое богатство на целия свят би било по-ценно за нас от това да се радваме на благодарността им тук и вечната им признателност в идния свят? Това е най-важната ни мисия.²⁵

Помислете какво би станало, ако вместо да се опитваме егоистично да спасим само нашето малко семейство, можехме да изброим с дузини и със стотици мъжете и жените, на които сме повлияли да приемат Евангелието на нашия Господ. Тогава наистина бихме се почувствали благословени и бихме се радвали вечно на тяхната обич и признателност.²⁶

Каква радост би било да намерим от другата страна на завесата онези добри мъже и жени, които са живели според дадената им светлина, опитвайки се да изпълняват дълга си към Бога, и поради нашия контакт, желание и готовност да споделим с тях са получили допълнително знание за Евангелието на нашия Господ и са приели обредите на Неговия свят дом, и са готови за членство в селестиалното царство. Колко щастливи ще ви направи това – когато дойде времето и се изправите в присъствието на великия Съдия да дадете сметка за онези малко години живот, прекарани в смъртността – ако тези чеда на нашия Отец, които Той обича толкова, колкото и нас, застанат до нас и кажат, “Небесни Отче, този мъж или тази жена пръв ми даде знание за Твоята славна истина, което събуди у мен желание да Те търся още по-ревностно от преди. Тъкмо този мъж или жена стори това благословено нещо за мен”. И това не е всичко.

Когато дойде този момент, когато преминете през вековете на вечността, това дълго време, ще имате с вас любовта и благодарността на всеки мъж, жена и дете, за които сте били оръдие

“Когато евангелският дух е с нас, желанието ни е да можем да преподаваме на възможно най-много деца на Отца ни”.

за получаване на вечно щастие. Не си ли струва усилието? Можем да прекараме живота си тук и да спечелим няколко стотици или хиляди долара, можем да имаме стада, черди, къщи и земи, но не можем да вземем тези неща със себе си от другата страна. Те не са необходими за вечния живот, те са ни необходими само тук; но ако сме спечелили благодарността и обичта на други Божии чедра, това ще ни следва завинаги. Помислете какво ще значи това! Когато дойде времето този свят да бъде пречистен с огън и да стане селестиялно царство, цялата нечистота и всичко, което не е желателно, да бъде премахнато, колко приятно ще бъде да открием, че имаме спътничеството на онези хора, на които сме служили в земния живот, дадено ни е наследство и завинаги сме водени от Исус Христос, нашия Господ – не си ли струва усилието? Не е ли това една радостна възможност?²⁷ (Вж. предложение 6 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Преговорете “Из живота на Джордж Албърт Смит”. Защо мислите, че президент Смит бил толкова ентузиазизиран относно мисионерската работа? Какво значи за вас да бъдете “на първо място и преди всичко мисионер на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни”?
2. Какво предлага на света възстановеното Евангелие, в допълнение на “моралните уроци”, предлагани от повечето религии? (За някои примери вж. стр. 129–130.)
3. Прочетете частта, започваща на стр. 130 (вж. и У. и З. 123:12). Какви примери на хора, преодолели грешните схващания относно Църквата чрез приемане на поканата “Дойди и виж”, сте видели? Кои са някои от ефективните начини да отправим такава покана?
4. Прочетете третия цял абзац на стр. 133. Защо мислите, че понякога ние сме неохотни да споделяме Евангелието с нашите ближни? Като изучавате стр. 132–134, помислете какво можем да направим, за да преодолеем тази неохота.
5. Като четете частта, започваща на стр. 134, помислете дали вършите това, което Господ очаква от вас, за да споделяте Евангелието. Обмислете с молитва как можете по-пълно да спазвате тази заповед.
6. Преговорете последната част от ученията и си спомнете за човека, който пръв е запознал вас или семейството ви с възстановеното Евангелие на Исус Христос. Какво можете да направите, за да покажете или изразите благодарността си към този човек?

Свързани с темата стихове: Амос 8:11–12; Мосия 28:1–3; Алма 26:28–30; Учение и Завети 4:4; 18:10–16

Помощ при преподаването: “По-добре е просто да имате няколко добри идеи и да почнете добро обсъждане – и добро научаване, вместо да бързате в старанието си да преподадете всяка дума от наръчника. ... Спокойната, релаксирана атмосфера е съвършено необходима, ако искате да имате Духа Господен да присъства във вашия клас” (Джефри Р. Холанд, “Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, юни 2007 г., стр. 91).

Бележки

1. Preston Nibley, “Sharing the Gospel with Others”, *Improvement Era*, април 1950 г., стр. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom*, 1981 г., стр. 240.
3. B Conference Report, юни 1919 г., стр. 43.
4. B Conference Report, април 1922 г., стр. 54–55.
5. B Conference Report, април 1922 г., стр. 53.
6. B Conference Report, април 1916 г., стр. 47.
7. B Conference Report, октомври 1921 г., стр. 38.
8. B Conference Report, април 1922 г., стр. 53.
9. B Conference Report, октомври 1949 г., стр. 5.
10. B Conference Report, октомври 1945 г., стр. 120.
11. B Conference Report, април 1935 г., стр. 43–44.
12. B Conference Report, октомври 1927 г., стр. 46–47.
13. B *Proceedings at the dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, стр. 55
14. B Conference Report, април 1934 г., стр. 28.
15. B Conference Report, октомври 1916 г., стр. 50.
16. B Conference Report, април 1935 г., стр. 46.
17. “Greeting”, *Millennial Star*, 10 юли 1919 г., стр. 441.
18. B Conference Report, октомври 1927 г., стр. 49.
19. B Conference Report, октомври 1922 г., стр. 98.
20. B Conference Report, април 1922 г., стр. 53.
21. B Conference Report, октомври 1916 г., стр. 50.
22. B Conference Report, април 1916 г., стр. 48.
23. B Conference Report, октомври 1948 г., стр. 7–8.
24. B *Deseret News*, 20 август 1921 г., Church section, стр. 7.
25. B Conference Report, октомври 1916 г., стр. 50.
26. B Conference Report, октомври 1941 г., стр. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, избр. Preston Nibley (1948), стр. 214–216; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.

*Джордж Албърт Смит служи като президент
на Европейска мисия от 1919 до 1921 г.*

Да вършим нашата част в споделянето на Евангелието

Има много начини да участваме във великото дело по споделяне на възстановеното Евангелие на Исус Христос.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Освен близо 48 години служба като висш ръководител, Джордж Албърт Смит отслужва три пълновременни мисии за Църквата, включително две години като президент на Европейска мисия. Той насърчава членовете на Църквата да се подготвят духовно за пълновременна мисионерска служба и да приемат призованията за това, когато последните бъдат отправяни. Но ги учи също и че не е нужно те да получат официално призование за мисия, за да проповядват Евангелието. Джордж Албърт Смит е мисионер през целия си живот и често напомня на членовете на Църквата за многото възможности да споделят Евангелието със своите близки и приятели и ги насърчава да дават добър пример като ученици на Христос.

Службата на президент Смит в Европейска мисия започва скоро след края на Първата световна война. Заради войната броят на мисионерите в мисиите е драстично съкратен и усилията този брой да се увеличи биват възпрепятствани поради отказите да им се издават визи. В добавка враговете на Църквата разпространяват лъжливи истории за светиите от последните дни, създавайки трудни за преодоляване предразсъдъци. Въпреки тези ограничения президент Смит е уверен, че делото ще продължи да се движи напред благодарение на примера на верните светии. Той отбелязва, че докато Църквата става по-известна, “нейните членове биват оценявани според добродетелите им”,

а критиците “бързо губят неоснователните си предразсъдъци, когато във всекидневния си живот влязат в пряк контакт със светиите от последните дни. ... Тогава те ни преценяват по нашите плодове, по лично наблюдение, и информацията, която предават, може да има само един ефект, и той е изключително положителен за нас.”¹

Скоро след като започва да служи като президент на мисията, той пише на членовете на Църквата в Европа, напомняйки им за техните отговорности да споделят Евангелието и да помагат за напредъка на делото:

“С пълна увереност, че Господ ще предразположи сърцата на всички достойни хора към Евангелието, когато те го разберат, нека се възползваме от възможността да работим, докато все още има време. Нека разпространяваме ученията на Учителя за спасението, духовно и материално, на добрите хора на Великобритания и другите страни на Европейска мисия.”²

Няколко месеца по-късно той пише: “Всеки член на Църквата следва да намира радост в преподаването на истината. Ние, всеки от нас, следва всеки ден да правим по нещо, за да носим светлина на нашите ближни. Всички са скъпоценни в очите на нашия Небесен Отец и Той ще ни възнагради подобаващо за това, че сме ги просветлили. Нашата отговорност не може да бъде прехвърлена на други плещи.”³

След като се завръща от Европа през 1921 г., Джордж Албърт Смит докладва пред общата конференция, “Предразсъдъците, които в миналото се ширеха по наш адрес, до голяма степен бяха разпръснати и стотици, хиляди мъже и жени научиха за делото, което изпълняваме”. След това той увещава светиите постоянно да търсят начини да споделят Евангелието с другите: “Задачата ни е да намираме начини да представяме на всички хора Евангелието на нашия Господ. Това е наша задача и с небесната помощ ще намерим начин да я изпълним. От нас се изисква да установим дали няма някакви начини да сме в състояние да можем да свършим повече, отколкото вече сме направили, ако така ще задоволим изискванията на нашия Небесен Отец.”⁴ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Всеки член на Църквата има отговорността да споделя Евангелието.

Чувствам се така благодарен за привилегиите ми в Църквата на Исус Христос, за спътничеството на мъже и жени от тази Църква и други църкви. Благодарен съм да имам множество приятели от различни църкви по земята, пръснати на различни места. Благодарен съм за тези приятелства, но няма да бъда доволен, докато не споделя с тях част от нещата, които те още не са получили.⁵

Ние изпращаме мисионери на народите по земята да оповестят Евангелието, както е открито в тези последни дни. Но това не е целият ни дълг. Право пред вратите ни се намират стотици и хиляди избрани синове и дъщери на нашия Небесен Отец. Те живеят сред нас, сприятеляваме се с тях, но не успяваме да ги учим в необходимата степен за Евангелието, което знаем, че е силата Божия за спасение. Президентството на Църквата правят всичко по силите си; те посвещават времето си през деня и често до късните часове на нощта в полза на Църквата. Братята, работещи с тях, щедро отделят от времето си, пътувайки и преподавайки на светиите от последните дни и отнасяйки Евангелието на децата на Отца ни. Президентите на кол, висшите съветници, епископите на район и техните помощници работят безспир за благослов на хората и тяхната награда е сигурна. Но правим ли всичко, което следва да правим, така че когато застанем пред съдийския престол на нашия Небесен Отец, Той да ни каже, че добре сме изпълнили дълга си спрямо нашите близни, Неговите чедата?⁶

Едно от най-първите откровения ... в Учение и Завети гласи следното:

“Сега ето, чудно дело е на път да се появи сред чедата човешки; ...

Ето защо, ако имате желание да служите Богу, вие сте призвани за делото”. (У. и З. 4:1, 3.)

Не е необходимо да сте призвани да отидете на мисионерското поле, за да оповестявате истината. Започнете с човека,

който живее до вас, като му внушите доверие и любов към вас поради вашата праведност, и вашата мисионерска работа вече е започнала,

“Защото ето, нивата е вече бяла за жътва”. (У. и З. 4:4.)⁷

Разпространяването на истината не е отговорност на някой друг, а ваша и моя – да се погрижим Евангелието на Исус Христос в неговата пълнота да се преподава на чедата човешки. Нима това не ви кара да се чувствате благодарни?⁸

Съществува голяма възможност за всеки от нас. Бих искал да наблегна на индивидуалната мисионерска работа на всеки от нас сред нашите близни. Ако даваме най-доброто от себе си, ще се изненадаме колко много от тях ще се заинтересуват и не само ще бъдат благодарни, че сме им дали истината и сме отворили очите им за славата и благословиите, които нашият Небесен Отец е подготвил, но и ще ни обичат и ще са ни благодарни през вековете на вечността.

Има толкова много неща, дадени ни от Господ, които другите хора все още не са получили. Със сигурност няма да бъдем егоисти. В сърцата ни следва да има желание да споделяме с всяка друга душа, доколкото това е възможно, радостните истини от Евангелието на Исус Христос.⁹

И така, като продължаваме напред, всеки от нас имайки влияние върху нашите близни и приятели, нека не бъдем стеснителни и плахи. Не е нужно да предизвикваме раздразнение у хората, но нека ги накараме да усетят и разберат, че ние сме заинтересувани не да ги направим членове на Църквата заради членството, а да ги доведем в Църквата, за да могат да се радват на същите благословии, на които се радваме и ние.¹⁰ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Ако водим примерен живот, нашето влияние може да насърчи околните да научат за Евангелието.

Помнете, всички ние имаме отговорности. Може да не сме призовани за някоя служба, но във всяка общност има възможност всеки от нас да излъчва един дух на мир, любов и щастие,

“Във всяка общност има възможност всеки от нас да излъчва един дух на мир, любов и щастие.”

така че хората да могат да разберат Евангелието и да бъдат събрани в паството.¹¹

Само преди няколко години една от нашите сестри, посещаваща източните САЩ, в разговор с един образован мъж чула следното, “Не мога да вярвам като вас, но бих искал. Това е хубаво”. Така е с много от чедата на Отца, които, наблюдавайки естеството на това дело, постъпките на мъжете и жените, които са прегърнали истината, биват изпълнени с удивление от постигнатото и от мира и щастието, които следват искрено вярващия, и желаят също да бъдат част от това нещо; и те биха могли, ако имат вяра.¹²

Често съм наблюдавал – и мисля, че повечето от вас, които имат мисионерски опит, ще потвърдят – че няма добър мъж или жена, които да попаднат под влиянието на верни членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и да спестят похвалите си за онова, което виждат, докато са с

нас. Когато ни напуснат, нещата се променят, но докато са под онова влияние, което иде от Господ, упражнявано от Неговите служители, които Му служат, те обикновено с удоволствие хвалят и препоръчват видяното и почувстваното.¹³

Противникът полага най-големи усилия, за да предотврати разпространяването на евангелските истини. И ваш и мой дълг е с такт, братска обич и вяра да преодолеем предразсъдъците, които противникът е посял в сърцата на чедата на Отца ни, да разбием лъжливите впечатления, съществуващи при някои случаи дори в умовете и сърцата на добри мъже и жени, и да ги учим на Евангелието на нашия Господ, че то е силата Божия за спасение на всички онези, които вярват в него и му се подчиняват.¹⁴

Мисля, че тази велика организация, към която принадлежим, трябва да бъде в състояние да дава такъв пример, че хората в нашите общности, които не са членове на Църквата, виждайки добрите ни дела, да бъдат мотивирани да прославят името на нашия Небесен Отец. Така се чувствам и аз по отношение на тези неща. Всичко, което ни е нужно, е да даваме пример, да бъдем добри мъже и жени, и те ще го забележат. После вероятно ще ни дадат възможност да им преподадем нещата, които не знаят.¹⁵

Ако ние като членове на Църквата спазваме заповедите Божии, ако отдаваме на истината онова, което тя заслужава, ако животът ни следва красотите на Неговото учение, така че нашите близни, наблюдавайки поведението ни, да бъдат мотивирани да търсят истината, ние ще вършим блестяща мисионерска работа.¹⁶ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Ние участваме в мисионерската работа, като помагаме в подготовката на бъдещи мисионери и като ги подкрепяме финансово.

Нашата мисия е не само да преподаваме Евангелието на Исус Христос и да живеем според него, но и да изпращаме своите синове и дъщери в света, когато те понякога бъдат призовавани да се трудят като служители на Църквата. Когато тръгват, те следва да бъдат така подготвени, че да не се поддават на изкушенията на противника; те следва да бъдат чисти, добродетелни и праведни в живота си в най-висша степен, и тогава

влиянието на самото им присъствие ще се усеща от хората, с които общуват. Духът Божий няма да пребивава в нечисти скинии; но Неговият Дух ще пребивава с онези, които се пазят чисти.

Ето защо, нека (отглеждаме) своите момчета и момичета под влиянието на Духа Божий.¹⁷

Не оставяйте децата си да растат без да ги учите на принципите на Евангелието на Исус Христос. Не чакайте да ги пратите на мисия, за да научат какво е Евангелието. Помня, че когато бях в южните щати (като мисионер) преди петдесет и пет или шестдесет години, един човек, който бе от много голямо семейство, каза, “Не знам какво да кажа. Не знам какво да говоря на тези хора”.

“Е”, каза един от братята, “преподавай им Библията. Иди, вземи своята Библия и прочети Битие”. Той отвърна, “Не знам къде е Битие в Библията”, при това той идваше от ... семейство на светии от последните дни, за да занесе посланието на живота и спасението на онези южняци. Обаче не след дълго неговият начин на мислене се промени. Той получи свидетелство за истината чрез учение и молитва, научи какво е Евангелието и бе в състояние да се изправи на крака и свободно да даде свидетелство, че Евангелието на Исус Христос е истинно.¹⁸

Впечатлен съм от това колко е важно да се подготвим за делото. Не е достатъчно едно момче да изрази желанието си, благодарение увереността на родителите му, да върши онова, което те биха искали да върши, за да може да отиде в света и да проповядва Евангелието; не е достатъчно той да откликне на призованието, което нашият Небесен Отец чрез своите служители отправя за мисионерска работа; но е нужно също той да отговаря на изискванията за работата, да изследва Писанията и да учи онова, което Господ желае той да знае. Важно е нашите синове и дъщери да бъдат непоклатими в своята вяра и да знаят, както и родители им, че това е делото на техния Отец. ...

Дузина мъже, отговарящи на изискванията за работата, струват на мисионерското поле повече от сто, които са невежи по отношение на истината и самите те следва да бъдат обучавани, преди да бъдат в състояние да я обясняват на другите.

Това е делото на Отца ни и с него не можем да се отнасяме лекомислено. То е от върховна важност за нас. Нека ... се стремим да установим у децата си вяра, та те да имат желание да откликват на всяко призование и от дълбините на душите си да казват, "Готов съм да отида там, където моят Небесен Отец желае да отида."¹⁹ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Помолени сме ... да изпращаме синовете и дъщерите си на мисионерското поле. ... За мен е радост да виждам как мъже и жени пестят и планират, за да могат децата им да отидат в света. Преди няколко седмици ... един млад мъж замина за мисионерското поле, а двете му сестри ... му изпращат част от малките си заплати, за да може той да се радва на благословията на мисията. Той е първият от едно многодетно семейство, който отива на мисионерското поле да разпространява истината. ... Зная радостта, която ще дойде в сърцата на тези две прекрасни жени, имащи вяра да дават своите средства на брат си, за да може той да служи на Господ на мисионерското поле. Те ще получат благословиите, идещи от проповядването на Евангелието, доколкото това е възможно без лично служение.²⁰

Мисля ... за нашите представители на мисионерското поле, пръснати в различни части на тази страна и в някои чужди земи. Молете се за тях, братя и сестри. Те се нуждаят от Господната помощ и от нашата вяра и молитви. Пишете им и ги насърчавайте, та когато получат писмо от дома, да знаят, че си спомняме за тях през цялото време.²¹

Ние участваме в мисионерската работа, като сами се готвим да отслужим мисии.

Не след дълго ще има нужда от способни мъже и жени в тази Църква, които да проповядват истината в части на земята, където досега не сме били допускани: и ако искаме да имаме вечна радост в царството на Отца ни с онези, с които Той ни е благословил тук, нека бъдем безкористни в живота си: нека се готвим за делото, да отиваме в света и да оповестяваме истината, когато имаме тази възможност, и да бъдем оръдията в ръцете на Отца ни, за да доведем обратно Неговите чеда при Него, като ги учим на прекрасните неща от Неговото Евангелие.²²

“В тази Църква има хиляди мъже и жени, способни да преподават Евангелието, които могат да станат още по-способни, когато изпълняват дълга си на мисионерското поле.”

Само преди няколко години много от приятелите ми бяха заможни, имаха най-необходимите и много от луксозните неща на живота и когато им се намекваше, че могат да отидат на мисионерското поле, някои от тях казваха: “Не мога да оставя бизнеса си, не мога да успея, ако трябва да тръгна и да оставя всичко, което имам.” Но техният бизнес пропадна, той ги изостави. Нещата, без които мислеха, че не биха могли да живеят, се изплъзнаха от контрола им и мнозина от същите тези мъже днес биха били щастливи, ако можеха да се върнат десет години назад, и ако бъдат призовани да отидат да служат на Господ, биха казали: “Ще подредя всичките си работи, щастлив съм от възможността, която ми се предлага, да бъда служител на живота и спасението”.

... Помислете за нашите възможности и привилегии – да можем да седим в домовете на почтените мъже от света и да ги

учим на Евангелието на Исус Христос; помислете какво би било да седите с хора, които не притежават божествена власт и да ги учите на плана на спасението, и да им обяснявате начина, по който могат също да се радват на благословиите от божествената власт, на които се радвате вие.

Чувствам, че някои от нас са себични. Ние толкова се радваме на своите благословии, толкова сме щастливи да бъдем заобико-лени от удобствата на живота и да общуваме с най-добрите мъже и жени, които може да бъдат открити на света, че забравяме дъл-га си към останалите. Колко щастливи бихме могли да бъдем, ако се стремяхме да влияем повече за добро в света, като служим на онези, които още не са разбрали Евангелието на нашия Господ.

Мнозина от нас са преполовили живота си, мнозина завърш-ват своето дело. Църквата се нуждае от мисионери на полето. Мъже, които разбират Евангелието и охотно биха дали живота си за него, ако е потребно; и като казвам, че имаме нужда от мисионери, имам предвид, че светът има нужда от тях.²³

Нашето мисионерско поле е пред нас. Синовете и дъщерите на Отца ни се нуждаят от нас. ... В тази Църква има хиляди мъже и жени, способни да преподават Евангелието, които мо-гат да станат още по-способни, когато изпълняват дълга си на мисионерското поле. Те ще бъдат благословени със средства, които да им позволят да изпълнят работата, която Господ желае ние да изпълним.²⁴

Сега, когато е близко времето, когато преградите ще паднат и бариерите, поставени да спъват разпространяването на Еван-гелието, ще бъдат съборени, когато звукът от гласа Господен ще дойде до вас чрез Неговите служители, “Пригответе се да идете в света и да проповядвате Евангелието”, не правете като Иона, не се опитвайте да се скриете или да избягате от дълга си; не се извинявайте, че нямате нужните средства; не поста-вяйте пред погледа си глупави неща, които да ви попречат да видите вечния живот в присъствието на нашия Небесен Отец, който може да настъпи само чрез вяра и отдаденост на Него-вата кауза. Нека всеки сложи дома си в ред; нека всеки мъж, носител на свещеничеството, сложи себе си в ред и когато от служителите Господни дойде призование, казващо му да отиде

в света да проповядва истината, да предупреждава чедата човешки, както изисква нашият Отец, нека никой не се крие зад неразумни неща, да не бъде погълнат, не от някоя голяма риба, а от неразумните неща на света. (Вж. Иона 1:1–17.)²⁵

Това не е лека задача; вероятно не е нещо приятно да бъдеш призован в света, да напуснеш скъпите си хора, но аз ви казвам, че на верните, които изгълнят тази задача, когато бъдат помолени, това ще спечели мир и щастие, които не се поддават на описание, и в определеното време, когато житейските им трудове вече са изгълнени, ще ги подготви да се изправят в присъствието на своя Творец, приети от Него поради онова, което са извършили.²⁶

Моля се Неговият Дух да бъде из цялата (Църква), любовта на чедата на Отца ни да бъде в нашите сърца, да чувстваме колко важна е нашата мисия в света, докато се опитваме да постигнем неща, които не са наши, които само са ни заети като на настойници; да можем да не забравяме безценния дар, безценната привилегия, която ни е дадена, да преподаваме Евангелието и да спасяваме душите на човешките чеда.²⁷ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете над думите на президент Смит в “Из живота на Джордж Албърт Смит”. Защо мислите, че той бил толкова оптимистично настроен относно мисионерската работа в Европа въпреки противопоставянето, с което се сблъскавал? Как неговият пример може да ви помогне, ако ваши роднини или приятели откажат поканата ви да научат за Евангелието?
2. Преговорете първата част от ученията. Кои методи смятате за най-ефикасни в усилията ви да споделяте Евангелието с приятели и съседи?

3. Като четете частта, започваща на стр. 144, спомнете си случка, когато примерът на член на Църквата е накарал някого да научи повече за Църквата. Кои са някои от останалите причини животът според стандартите на Църквата да е толкова важен в мисионерската работа?
4. На стр. 146–148 потърсете неща, които бъдещите мисионери трябва да правят, за да се подготвят духовно за своята мисия (вж. и У. и З. 4). Какво могат да направят родителите, за да помогнат на своите синове и дъщери да се подготвят? Как могат да помогнат кворумите на свещеничеството и сестрите от Обществото за взаимопомощ?
5. Преговорете последната част от ученията. Кои са някои от “неразумните неща”, които могат да ни попречат да отслужим мисия? Кои са някои от благословиите, които произлизат от службата на възрастните мисионери? Помислете какво трябва да направите да се подготвите за мисионерска служба.

Свързани с темата стихове: Матей 5:14–16; Марка 16:15–16; 1 Тимотея 4:12; Алма 17:2–3; Учение и Завети 31:1–8; 38:40–41

Помощ при преподаването: “Когато използвате разнообразни образователни дейности, учениците имат склонността да разбират по-добре евангелските принципи и да запомнят повече. Внимателно подбраният метод може да направи дадения принцип по-ясен, по-интересен и по-запомнящ се” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 89).

Бележки

1. “New Year’s Greeting”, <i>Millennial Star</i> , 6 ян. 1921 г., стр. 2.	7. В Conference Report, окт. 1916 г., стр. 50–51.
2. “Greeting”, <i>Millennial Star</i> , 10 юли 1919 г., стр. 441.	8. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 23.
3. “New Year’s Greeting”, <i>Millennial Star</i> , 1 ян. 1920 г., стр. 2.	9. В <i>Deseret News</i> , 25 юни 1950 г., Church section, стр. 2.
4. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 37–38.	10. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 162.
5. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 159.	11. В Conference Report, апр. 1950 г., стр. 170.
6. В Conference Report, апр. 1916 г., стр. 46.	12. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 103.

13. B Conference Report, апр. 1922 г., стр. 49.
14. "The Importance of Preparing", *Improvement Era*, март 1948 г., стр. 139.
15. B Conference Report, апр. 1941 г., стр. 26.
16. B Conference Report, окт. 1916 г., стр. 49.
17. B Conference Report, окт. 1932 г., стр. 25.
18. B Conference Report, окт. 1948 г., стр. 166.
19. "The Importance of Preparing", стр. 139.
20. B Conference Report, апр. 1935 г., стр. 45.
21. B Conference Report, окт. 1941 г., стр. 98.
22. B Conference Report, окт. 1916 г., стр. 51.
23. B Conference Report, окт. 1933 г., стр. 27–28.
24. B Conference Report, апр. 1946 г., стр. 125.
25. B Conference Report, юни 1919 г., стр. 44.
26. B Conference Report, апр. 1922 г., стр. 53.
27. B Conference Report, окт. 1916 г., стр. 51.

Как ефективно да споделяме Евангелието

Усилията ни да споделяме Евангелието са най-ефективни, ако обичаме нашите братя и сестри и имаме спътничеството на Светия Дух.

Из живота на Джордж Албърт Смит

В неуморните си усилия да споделя Евангелието с другите Джордж Албърт Смит се придържа към следното заявление от личното си верую: “Няма да се стремя да принуждавам хората да живеят според моите идеали, а ще ги подтиквам с любов да вършат правилното.”¹ Той чувства, че най-ефективният начин да сподели Евангелието е да търси добродетелите у хората с различна вяра и после смело, но с доброта, да сподели допълнителни истини от възстановеното Евангелие на Исус Христос. Той разказва следното преживяване, докато председателства над Европейска мисия:

“Един ден пътувах с влака. Спътник в купето ми беше един презвитериански свещеник, много приятен и мил господин, и когато той ми даде възможността, аз му казах, че съм член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Той беше учуден и ме погледна с изумление. Каза, “Не се ли срамувате от себе си да принадлежите към подобна група?”

Усмихнах му се и казах, “Братко, бих се срамувал от себе си да не принадлежа към тази група, знаейки това, което знам”. След това получих желаната възможност да му говоря и да му обясня някои от нещата, в които вярваме. ...

Това беше един добър човек, който нямаше представа какво се опитваме да правим. Не сме тук, за да му причиняваме печал, нито нещастие; опитваме се да му помогнем. И докато обсъждахме

“Ние желаем да правим добро на всички и да помагаме всички да разберат плана на живота и спасението, който Господ е открил в тези последни дни”.

ситуацията, аз му казах: “Имате погрешна представа за целите на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в тази страна. Аз съм един от нейните представители и ако желаете, нека просто ви кажа няколко неща, след което мисля, че ще изпитате по-добри чувства към нас”. Казах, “Преди всичко ние молим всички вас, добри хора тук, да запазите всичките добри неща, които сте придобили във вашите църкви, които сте попили от Писанията – запазете всичко това, запазете цялото изкусно обучение, което сте получили в своите образователни институции, цялото знание и истина, които сте придобили от всякакви източници, запазете ... всичко, което е добро във вашия характер и е дошло у вас от прекрасния ви дом; запазете цялата любов и красота, които са в сърцето ви поради това, че сте живели в такава красива, чудесна страна. ... Това всичко е част от Евангелието на Исус Христос. После нека седнем и споделим с вас някои от истините, които още не са част от живота ви, които са обогатили нашия живот и са ни направили щастливи. Предлагаме ви това

без пари и без плата. Всичко, което ви молим, е да чуете какво имаме да ви кажем, и ако то ви хареса, приемете го свободно. ...

Това е позицията на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Мисионерската работа е най-ефективна, когато я вършим с любов и доброта, без принуда или критика.

Нашият Небесен Отец ... е изпратил в света нас, Неговите представители, не да принуждаваме и насилваме, а да каним. “Дойди и Ме следвай”, това е казал Спасителят, “и аз ще ти дам мир”. На това учи Евангелието, това е нашето служение.³

Целта на тази Църква не е да прави заявления, които биха наранили чувствата на хората, които не разбират нещата. Ролята на тази Църква не е да критикува и намира грешки у другите, но в дух на любяща доброта и с желание да бъде в помощ, нейните представители да носят евангелското послание на народите по света.⁴

Във всички ... църкви има добри мъже и жени. Именно доброто е онова, което ги държи заедно във всичките тези вероизповедания. Имал съм привилегията да бъда с хора в много части на света и да бъда в домовете на много хора от различни вероизповедания, християнски и юдейски. Бил съм с (мюсюлмани); бил съм с конфуцианци; мога да спомена и още много други. Открих прекрасни хора във всичките тези организации и всеки път, когато отида сред тях, имам огромната отговорност да не ги обиждам, да не наранявам чувствата им, да не ги критикувам, защото те не разбират истината.

Като представители на Църквата имаме отговорността да ходим сред тях с обич, като Господни служители, като представители на Господаря на небесата и земята. Те може да не оценяват тези действия напълно, може да гледат на тях като егоистични и пристрастни; но това няма да промени отношението ми. Няма да ги правя нещастни, ако мога. Бих искал да ги направя щастливи, особено когато знам за чудесните възможности, които съм получил благодарение на членството си в тази благословена Църква.⁵

Нашето служение е служение на обич и търпение и ние желаем да правим добро на всички и да помагаме на всички да разберат плана на живота и спасението, който Господ е открил в тези последни дни.⁶

Не можем да вкараме насила тези млади хора, нашите съседи и приятели, в царството небесно, като ги хокаме и им намираме недостатъци, но искам да ви кажа, че можем с любов да ги подтикваме да вървят към нашия Отец в Небесата и в края на краищата може би ще ги отведем там.

Това е наша привилегия. Любовта е голямата сила за влияние в този свят.⁷

Нека ние, които знаем, които имаме свидетелство, да вървим напред ден след ден и с любов и доброта нелицемерна да идем сред тези мъже и жени, били те от Църквата или извън нея, и да намерим начин да докоснем сърцата им и да ги поведем по пътеката, която ще им осигури знание за истината.⁸

Така се моля ние като служители на Господ да изпитваме милосърдие към човечеството, да бъдем търпеливи към онези, които грешат, и с доброта и обич да продължаваме да проповядваме простите принципи на Евангелието на нашия Господ за благослов на всяка душа, с която се срещнем.⁹ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Не трябва да се срамуваме да споделяме
това, което знаем, че е истинно.**

Струва ми се, че понякога не чувстваме в достатъчна степен колко важно е (Евангелието), та да го преподаваме със сериозността, която то изисква.¹⁰

Това Евангелие на Исус Христос е силата Божия за спасение, както заявява апостол Павел (вж. Римляните 1:16). Това е делото на Изкупителя. То е единственият път, по който можем да достигнем най-висшето възвисяване, на което Спасителят на човечеството е планирал да се радват Неговите следовници. Не казвам това егоистично, казвам го с милосърдие към децата на Отца ни, които принадлежат към други църкви. Казвам го с обич към Неговите синове и дъщери, които не разбират, но Той ни е заповядал да казваме тези неща. Неговата воля е тези хора да знаят.¹¹

Знам, че Бог е жив. Знам, че Исус е Христос. Знам, че Джозеф Смит бил Господен пророк. Никога не съм бил някъде, където да се срамувам да свидетелствам за тези истини. Не знам защо някой човек следва да се срамува от това, че знае истината, понеже някой друг не я знае, особено когато тя се отнася до Евангелието, което е силата Божия за спасение.¹²

Не следва да се счита за самохвалство да се изразяваме по такъв начин, ако знаем истината. Не следва да се счита за егоистично, по наше мнение, ако можем да кажем на останалите чеда на Отца ни: “Знам това, и вие също можете да го узнаете, ако желаете”.

Това е красотата на Евангелието на Исус Христос. То не е за малцина, а следва да бъде опознато от всяка душа, родена в света. ... Днес тук са онези, които знаят, че Бог е жив и има стотици други, които могат да узнаят същото, ако поискат това. ... Тези хора не зависят от нас, за да узнаят, но от нас зависи да ги научим как могат да узнаят.¹³

Знам, че нашият Небесен Отец в този ден и епоха говори на света, че това Евангелие е на земята, и макар да не мога да принудя нито една душа да го приеме, се моля да имаме енергията, силата и мъдростта да протегнем ръка на своите близни, които не разбират истината. Нека изпълним дълга си, като ги доведем в стадото на Учителя, та те заедно с нас да знаят, че Той е жив.¹⁴ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Ние се стремим да добавим към щастието и добротата, които Божиите чеда вече притежават.

Когато (хората) ме питат, “Какво ви мотивира така в организацията, към която принадлежите? За какво сте толкова загрижени, че изпращате мисионери по целия свят?”, аз понякога отговарям, “Искаме всички вие да сте щастливи. Искаме да се радвате така, както се радваме ние.”¹⁵

Хиляди и хиляди мисионери ... са отивали в света и с любов и доброта са ходили от врата на врата, казвайки на другите чеда на Отца ни:

“Нека поразсъждаваме с вас; нека ви обясним нещо, за което сме сигурни, че ще ви направи щастливи, така както е направило щастливи нас!”

Това е историята на мисионерската работа на Църквата, с която се идентифицираме ние.¹⁶

Спомням си как веднъж един човек, след като говорихме известно време, ми каза, “Е, добре, от всичко, което можах да науча, вашата църква е точно толкова добра, колкото и всяка друга.” Предполагам, той смяташе, че ни прави голям комплимент, но аз му казах: “Ако Църквата, която представлявам тук, е не по-важна за чедата човешки от коя да е друга църква, тогава съм сгрешил с идването си тук. Не сме дошли да отнемем от вас истината и добродетелта, които имате. Не сме дошли да дирим вина у вас, нито да ви критикуваме. ... Запазете всичко добро, което имате, и ни позволете да ви донесем още добро, за да сте по-щастливи и да можете да сте подготвени да влезете в присъствието на нашия Небесен Отец”. (Вж. предложение 4 по-долу.)

... По времето, когато Спасителят бил на земята, в средата на времето, имало други църкви; имало многобройни деноминации и секти, и те вярвали, че служат на Господ. Големите синагоги на Юдея били пълни с хора, които вярвали, че имат властта на свещеничеството. Те си мислели, че следват ученията на Авраам и Моисей. Те продължавали да оповестяват идването на Спасителя на света. Насърчавали мъже и жени към делата на праведността. Построили храм и домове за поклонение. Били издигнали паметници на пророците, които дали свидетелство за съществуването на Бог, някои от които били убити и запечатали свидетелството си с кръвта на своя живот. Такива били хората, на които се явил Спасителят. ... В тях имало много добро. Сред тях имало много добри мъже и жени. Сред тези хора имало много праведност. Спасителят не дошъл, за да отнеме кое да е от тези добри неща от тях. Когато Той се явил сред тях, било не за да ги осъжда, а за да ги призове към покаяние, да ги призове да се откажат от греховете си и да ги насърчи да запазят цялата истина, която притежавали.

... Когато оповестяваме на човешкото семейство, както и правим, че човек е отстъпил от Евангелието, ние не правим нещо,

което по-рано не се е случвало на света. Когато казваме, че добри мъже и жени биват водени да правят и вярват в неща, които не са правилни, не казваме това с осъждане, не говорим с желание да нараним, а говорим с желание хората да могат да поспрат достатъчно дълго, за да изследват себе си, да видят какво вършат и каква ще бъде крайната им съдба.¹⁷

О, да можехме да дадем на човечеството разбиране на нашите чувства, та те да могат да осъзнаят, че не желаем да намаляваме и ограничаваме възможностите им, а да успеят да почувстват, че сърцата ни са изпълнени с обич и доброта към тях, без никакво желание да нараняваме. Мисията ни на света е да спасяваме души, да ги благославяме и да ги привеждаме в състояние те да могат да се върнат обратно в присъствието на нашия Отец, увенчани със слава, безсмъртие и вечен живот.¹⁸

Ако ние проповядваме със Светия Дух, Той ще дава свидетелство за истината на онези, които учим.

Мисионери са били изпращани по четирите краища на земята от тази Църква и те са оповестявали Евангелието на Исус Христос. Мнозина не са били подготвени от големите университети на света. Образованието им до голяма степен се ограничавало до практическия житейски опит, но те са разполагали с нещо по-силно и убедително за вдъхновяване на човешкото семейство – спътничеството на Светия Дух.¹⁹

Когато пътувам из мисионерското поле, виждам развитието на тези прекрасни млади мъже и жени, които служат безкористно, и си давам сметка, че те не само научават езика на страните, в които работят, но и знаят, че имат дар от Господ да разпространяват истината, която хората не могат да получат по друг начин.²⁰

Много от вас или от предците ви са чули Евангелието, както е било проповядвано от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. ... Може сте го чули на улицата от устата на смирен мисионер, преподавал онова, което Господ го е призовал да преподава.

Нещо е развълнувало сърцата на слушащите. Имал съм такива преживявания на мисионерското поле. Виждал съм групи хора

“Нека се трудим ден след ден, та нашият Отец да ни благослови. Ако имаме Неговия Свят Дух, хората, с които общуваме, ще почувстват това”.

да стоят и да слушат някой смирен мисионер, който обяснява целта на живота, говори на хората и ги насърчава да се покаят за греховете си, и понякога съм чувал хората да казват, “Никога преди не съм усещал подобно влияние, както докато слушах да говори този човек.”²¹

Без значение колко надарени сме или колко красноречив е езикът ни, Духът на нашия Отец е Онзи, Който достига сърцето и убеждава относно божествеността на това дело.²²

Това е Господното дело. Хората не биха могли да го придвижат напред така успешно с простите средства, които използваме ние. Обикновен човек не би могъл да внесе в душите ви знанието, което имате. Нито пък ние, като човеци, можем да вдъхнем у хората от света увереността, че Бог е жив и че това е Неговата Църква; но ако вършим своята част, нашият Небесен Отец ще благослови усилията ни.²³

Нека се трудим ден след ден, та нашият Отец да ни благослови. Ако имаме Неговия Свят Дух, хората, с които общуваме, ще почувстват това, защото Той ще насити атмосферата, в която живеем, и те ще могат да Го вкусят и отпият.²⁴

Относително малцина са онези, които са приели Евангелието, така както то е било открито в последните дни; но милиони са чедата на нашия Отец, които желаят да узнаят Неговата воля; и когато истината им бъде донесена и убеждаващото влияние на Духа им даде свидетелство за тази истина, те ще се възрадват да я приемат.²⁵ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Изучете последните два абзаца от “Из живота на Джордж Албърт Смит”. Помислете за човек, когото познавате и който не е член на Църквата. На кои качества у този човек се възхищавате? В кои евангелски истини той вече вярва? Кои евангелски истини биха били особено полезни за него? Как подобен размисъл за хората може да повлияе на начина, по който споделяме с тях Евангелието?
2. Като четете първата част от ученията, спомнете си за момент, когато сте били повлияни за добро от обичта, която някой е проявил към вас. Защо е толкова важно да избягваме да критикуваме онези, които имат различни от нашите вярвания?
3. Прочетете частта, започваща на стр. 157. Какво значи да споделяме Евангелието със “сериозност”? Как можем да споделяме своите свидетелства за възстановеното Евангелие, без да звучим самохвално или егоистично?
4. Какво мислите че има предвид президент Смит, когато казва, “Ако Църквата, която представлявам тук, е не толкова важна за чедата човешки от коя да е друга църква, тогава съм сгрешил идването си тук”? Какво предлага Църквата на Исус Христос, което може да прибави към нечие щастие?

5. Като четете последната част от ученията, помислете за ваше преживяване, при което сте споделили Евангелието с някой. Какво е направило преживяването успешно? Какво можете да направите, за да се усъвършенствате в усилията си да споделяте Евангелието?

Свързани с темата стихове: Иоана 13:34–35; 2 Тимотея 1:7–8; 2 Нефи 33:1; Алма 20:26–27; Учение и Завети 50:13–22

Помощ при преподаването: Бихте могли да разделите членовете на класа на малки групи по 3–4 души. Определете ръководител на всяка група. Възложете на всяка група различна част. Помолете ги да прочетат като група своята част и да обсъдят съответните въпроси в края на главата. После нека членовете на класа споделят с всички какво са научили в своите групи. (Вж. *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 161.)

Бележки

1. "President George Albert Smith's Creed," *Improvement Era*, апр. 1950 г., стр. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, избр. Preston Nibley (1948), стр. 199–201; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.
3. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 67–68.
4. В Conference Report, окт. 1931 г., стр. 120.
5. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 168.
6. В Conference Report, окт. 1927 г., стр. 47.
7. В Conference Report, апр. 1950 г., стр. 187.
8. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 30.
9. В Conference Report, окт. 1928 г., стр. 94.
10. В Conference Report, апр. 1916 г., стр. 47.
11. В Conference Report, окт. 1927 г., стр. 48.
12. "At This Season", *Improvement Era*, дек. 1949 г., стр. 801, 831.
13. "Opportunities for Leadership", *Improvement Era*, септ. 1949 г., стр. 557, 603–604.
14. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 69.
15. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 7.
16. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 5.
17. В *Deseret News*, 20 авг. 1921 г., Church section, стр. 7.
18. В Conference Report, окт. 1904 г., стр. 66.
19. В Conference Report, апр. 1940 г., стр. 85.
20. В Conference Report, апр. 1935 г., стр. 45.
21. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 7.
22. В Conference Report, окт. 1904 г., стр. 66.
23. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 25.
24. В Conference Report, окт. 1906 г., стр. 50–51.
25. В *Deseret News*, 12 ян. 1907 г., стр. 31.

Президент Смит вярва, че технологиите “наистина могат да се превърнат в благословии, ако ги използваме в праведност за разпространение на истината и придвижване напред на Господното дело сред хората”.

Да придвижваме напред Господното дело

*Бог ръководи това дело и Той призовава
всеки член на Църквата да участва в
неговото придвижване напред.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Когато Джордж Албърт Смит е призван в Кворума на дванадесетте апостоли през 1903 г., членовете на Църквата са малко над 300 000. Към края на службата му като президент на Църквата броят им надминава 1 милион. Президент Смит се радва на подобен растеж, защото това означава, че посланието на спасението достига до все повече и повече хора. “Колко щастливи би следвало да бъдем”, казва той пред общата конференция през 1950 г., “не просто да растем числено в организацията, към която принадлежим, а все повече от чедата на нашия Отец, все повече от Неговите синове и дъщери да стигат до познание за истината и да идват в Неговата организация, която Той е подготвил да ни учи на този начин на живот и да ни води по пътеката на вечното щастие.”¹

Между 1903 г. и смъртта на президент Смит през 1951 г. Църквата се сблъсква с много предизвикателства в хода на развитието ѝ по света. Събития като Първата и Втората световни войни и Голямата депресия (всеобхватна икономическа криза) сериозно ограничават броя на мисионерите, които могат да бъдат пратени зад граница. Въпреки трудностите Джордж Албърт Смит остава уверен в това, че Църквата ще продължава да расте и ще осъществи съдбата си да “изпълни цялата земя” (Даниил 2:35). През 1917 г., в разгара на Първата световна война, той казва на светиите: “Не съм обезкуражен поради това, че тази истина

не намира пътя си по-бързо. Напротив, виждам в събитията на днешния ден личната намеса на един всевъдър Отец, подготвящ пътя за разпространение на Евангелието, което Той е възстановил на земята в наше време.”²

Макар първата половина на ХХ в. да е изпълнена със значителни предизвикателства, тя също дава и нови технологии, за които президент Смит вярва, че ще придвижат напред Господното дело. Той е горещ привърженик на развитието на авиацията и гледа на нея като средство по-ефективно да изпълнява задълженията си на висш ръководител, при които се налага да пътува. Той подкрепя и използването на радиото и телевизията в Църквата, за да може словото Господно да се отпрати към по-широка аудитория. “Ние трябва да гледаме на тези (изобретения) като на благословии от Господ”, казва той. “Те значително разширяват възможностите ни. Те наистина могат да се превърнат в благословии, ако ги използваме в праведност за разпространение на истината и придвижване напред на Господното дело сред хората. Голямото предизвикателство пред света днес се крие в това как използваме много от тези изобретения. Можем да ги използваме за унищожение, както понякога сме правили в миналото, или да ги използваме за просвещаване и благослов на човечеството, както нашият Небесен Отец би желал да правим.”³

В обръщение на общата конференция през 1946 г. президент Смит пророкува за използването на тези технологии: “Не след дълго от този амвон и други места, които ще бъдат осигурени, служителите на Господ ще могат да отправят послания към изолирани групи, които са толкова далеч, че не могат да бъдат достигнати. По този и други начини Евангелието на Исус Христос, нашият Господ, единствената сила Божия за спасение в подготовка за селестиялното царство, ще бъде чуто по всички части на света и много от вас, присъстващите, ще доживеят да видят този ден.”⁴ (Вж. предложения 1 и 4 по-долу.)

Президент Смит разбира, че делото на Църквата жъне успехи, защото е Господното дело, и учи светиите, че възможността да участват в това дело е благословия, която Господ предлага на всеки член на Своята Църква. По време на първата обща конференция, след като е отделен като президент на Църквата, той

казва: “Осъзнавам огромната отговорност, която ляга на плещите ми. Знам, че без помощта на нашия Небесен Отец организацията, с която се отъждествяваме, не може да преуспява. Никой човек или група хора не могат да я направят да успява; но ако членовете на тази Църква продължат да спазват заповедите на Бог, да живеят съгласно своята религия, да дават пример на света (и) да обичат ближния си както себе си, ние ще вървим напред и върху нас ще се лее нарастващо щастие.”⁵

Учения на Джордж Албърт Смит

Има достатъчно възможности всеки член да участва в Господното дело.

Отговорността за осъществяването на това дело не пада единствено върху (президента на Църквата), нито върху съветниците му, нито върху кворума на апостолите; тя пада върху всеки мъж и всяка жена, които са били кръстени от служителите на Бог и са станали членове на Църквата на Исус Христос на светите дни от последните дни. ... Не можем да прехвърлим на друго тази отговорност, ако поискаме; нашият Отец я е поставил върху плещите ни и ние трябва да ги превием и да помогнем тя да бъде победоносно понесена.⁶

Вярвам във вас, мои братя и сестри. Вярвам във вашата вяра и почтеност. ... Всеки от нас (е) толкова отговорен пред (Господ) за осъществяването на това дело, колкото и онези, които председателстват над вас. Не мога да кажа, “Пазач ли съм аз на брата си?” Не мога да прехвърля отговорността ... , но бидейки в редиците на чедата на нашия Отец, аз трябва да нося своята част, да нося онази част от товара, която Господ е сложил върху мен, и ако се измъкна и избягам, се лишavam от благословията, която ще дойде при мен чрез подчинение на заповедите на нашия Отец.⁷

Колко желание следва да имаме да обикаляме да правим благодеяния! Ленив е онзи слуга, който очаква разпореждане за всяко нещо. (Вж. У. и З. 58:26–27.) Нашият Небесен Отец очаква да увеличаваме призованията си, без значение какви са те, без значение колко скромни може да е нашият жребий в живота.⁸

Не е нужно човек да е член на Кворума на Дванадесетте или на президентството на Църквата, за да получи най-големите благословии в царството на нашия Небесен Отец. Това са само санове, изисквани в Църквата, и има много верни и отдадени мъже, достойни да заемат тези санове, чието време и таланти са нужни навсякъде в Църквата. ... Помнете, че сред членовете и навсякъде в Църквата има достатъчно възможности за всеки мъж и всяка жена да направи нещо за благослов на техните близки и за напредъка на Господното дело.⁹

Наблюдава се предразположение сред част от носителите на свещеничеството и някои от заемащите санове в Църквата да пренебрегват събранията за причастието и други важни задължения и да ограничават труда си до някакво конкретно призвание. Това може да са служители и учители в Неделното училище, и когато те изпълнят работата си в училището в Господния ден, считат това за достатъчно; или пък може да са служители в (Младите мъже или Младите жени), в Неделното училище за деца, по родословията или благосъстоянието, или да имат някакво друго подобно назначение, и ако те изпълняват задълженията си в това отношение, смятат, че са изпълнили дълга си изцяло.

Макар да обичаме и благославяме всички тези хора за голямата служба, която вършат, ние сме длъжни да помним, че от всички нас се изисква да живеем чрез всяко слово, отправено от устата на нашия Отец в Небесата (вж. У. и З. 84:44). Най-общо казано, специфичните задачи не ни освобождават от останалите ни задължения; и специализираните събрания обикновено не заместват, нито ни дават право да пренебрегнем, общите събрания на Църквата. А съвсем извън нашите специфични задължения и задачи от нас се очаква да се държим ден след ден като светии от последните дни в най-широк смисъл на думата, та ако видим нещастие или нужда, или потребност от съвет при кой да е случай, следва незабавно да постъпим на дело като Господни служители.

Освен това има и такива хора, които приемат формалното членство в Църквата, но сякаш се чувстват освободени от задължението да извършат каквато и да е служба. Но те рано или късно откриват неловкост в сърцата си и съмнение в мислите си, както се случва с всички ни, когато не вършим онова, което

знаем, че е наш дълг. Човек, който живее според Евангелието на Исус Христос, никога не съмнява в своя успех; но човек, който пренебрегва дълга си, който не спазва неговите заповеди, губи Духа Господен, след което започва да се пита какво ще стане със Сион. ...

Винаги когато изпълнявате дълга си, вие ще знаете, така както знаете, че сте живи, че това е делото на Отца ни и че Той победоносно ще го изпълни докрай.¹⁰

Можете ли сега да видите как това чудно дело и изумление върви напред? Можете ли да видите как ние като отделни личности даваме само своята лепта, но Църквата като цяло се сплотява и словото Господно се разпространява сред чедата човешки; не по един войнстващ начин, а с доброта и обич, с желание за благослов на цялото човечество?¹¹ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Противопоставянето няма да спре напредъка на Църквата, защото това дело е Божие, а не човешко.

Църквата започва само с шестима члена. Тя расте ден след ден въпреки противопоставянето на противника. Без могъщата ръка на праведността, без грижата на Небесния Отец тази Църква щеше да е смазана като черупка много отдавна. Господ обаче казва, че Той ще ни защитава и ни е обещал закрила, ако Го почитаме и спазваме Неговите заповеди.¹²

Растежът на тази Църква се осъществява не защото тя е популярна. Има растеж, въпреки противопоставянето на мъдрите мъже на света; има растеж, въпреки опозицията на религиозните учители, и той продължава, за да събере тук или там избрани духове, които са живели по такъв начин, че биха могли да разберат истината.¹³

Чел съм дневника на моя дядо, Джордж А. Смит. ... Чел съм личните му преживявания, някои крайно мъчителни, други чудотворни. В младостта си той бил изпратен да проповядва Евангелието на нашия Господ. Това било и преживяването на други мъже, призовани да служат. Хора с нечестив ум отправяли лъжливи обвинения срещу него и спътниците му, но той продължавал с вяра и Господ ги защитил и възвел в очите

“... навсякъде в Църквата има достатъчно възможности за всеки мъж и всяка жена да направи нещо за благослов на техните близни и за напредъка на Господното дело”.

на хората, и им дал свидетелство за божествеността на това дело, което било толкова положително, че за тях никоя задача в разпространяването на истината не била прекалено трудна, за да се захванат с нея.

Дядо бил сред първата група, изпратена да проповядва в Англия през 1839 г. Там противникът се стремял да ги обезсърчи по всякакъв начин. Дневниците им, писани по онова време, разкриват факта, че те били клеветени от зли хора и нападани от зли духове, но Господ ги опазил и те извършили велико дело. Осем души от Кворума на Дванадесетте били там по онова време. Сред призованите да вървят в Англия имало мъже без средства да платят пътя си, но те напуснали домовете си пеша. Поради продължителна болест един от тези мъже бил твърде немощен да извърви трите километра, за да се качи на дилижанса, но един приятел му помагал. Те имали вяра в Бог; те знаели, че това е

Неговата Църква и така вървели по пътя си, и приятели нечленове на Църквата се появявали да им дадат пари и да платят пътя им през океана, където те отнесли своето послание, и много верни хора приели истината в резултат на тяхното служение.¹⁴

Това е Божие дело. Това не е дело на някой човек. Никой човек или група хора не би могла да го поддържат и доведат до успех пред лицето на противопоставянето на света. Много пъти те (противниците на делото) смятали, че краят на Църквата е дошъл, и всеки път чрез величието на Силата Си Господ я вдигал и тя продължава напред от град на град, от село на село, от нация на нация.¹⁵

Знам, че има много проблеми, и ще има още по-големи проблеми с течение на времето, но същият Отец в Небесата, Който водил чедата на Израил, Който спасил Даниил и трите юдейски деца от унищожение, същият Небесен Отец, Който опазил предците ни, дошли в (долината Солт Лейк) и ги установил там, благословил ги и сторил възможно при бедността на хората да имаме този величествен храм (Солт Лейк) и други прекрасни храмове, ... същият този Отец, вашият и моят Отец, е готов да излее Своите благословии върху нас днес.¹⁶

Няма причина за обезсърчаване. Евангелието на Исус Христос продължава да се търкаля напред. Имаме обещанието от нашия Небесен Отец, че то ще продължи да се търкаля напред. Никоя друга диспенсация не е имала обещанието, дадено на нас. През изминалите диспенсации Евангелието е било взето от земята. Когато в наше време то било възстановено, това станало с обещанието, че то никога повече няма да бъде вземано от земята или давано на други хора. Така че аз умолявам вас, които сте турили ръка на ралото, не се обръщайте назад. Служете на Бог и спазвайте заповедите Му.¹⁷

Не бива да се тревожим за напредъка на Сион, защото добрият стар кораб гордо плува напред и онези, които са верни и предани, ще акостират безопасно в Божието пристанище, увенчани със слава, безсмъртие и вечен живот. Не изпитвам страх за тези възрастни мъже и жени, които са опазили вярата. Не изпитвам страх за момчетата и момичетата, които крачат в подчинение на Господните заповеди. ... Но светиите от последните

дни, които знаят каква е волята на Отца ни и не я вършат, онези, които чуват ученията на Господ от време на време и им обръщат гръб – страхувам се, че те няма да стигнат до целта, освен ако не се обърнат и не се покаят от все сърце.¹⁸

Неговото дело върви постоянно напред, ние трябва да бъдем активни, ако искаме да сме в крак с него. С всяка година, изминала от основаването на Църквата, ние го виждаме да израства по-силно от предишната. Днес изгледът за невъзпрепятстван успех е по-добър от когато и да било преди. Все повече хора узнават истината за нас и за нашето отношение към тях. Предразсъдъците, дължащи се на невежество, биват преодолявани, докато светлината бива разпръсквана сред масите. ...

За всички следва да бъде очевидно – и един ден това ще стане – че противопоставянето на това дело би трябвало много отдавна да го е победило, ако то не беше божествено. Нека целият свят знае, че то не може да бъде победено, “понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва”. (Вж. Римляните 1:16.)¹⁹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Бог нагласява условията в света така, че Неговото дело да може да се разпространява по земята.

(Бог) е определил посланието, оповестявано от служителите Му в минали времена, обновено и проповядвано от служителите Му в последните дни, да бъде чуто и чрез силата на Своята мощ Той ще нагласи условията в този свят и ще смири човешките чедра, докато те се покаят и имат желанието да слушат. Истините, които проповядваме ние, ще рече истините, които Бог изисква ние да проповядваме на света, си проправят пътя.²⁰

Господ е открил на един от пророците Си, че с появата на книгата на Мормон Той ще започне делото Си сред народите за възстановяване на Своя народ. (Вж. 2 Нефи 30:3–8; 3 Нефи 21:1–14; 29:1–2.) Когато осъзнаем с каква скорост може да бъде разпространявано Евангелието на Исус Христос сега, сравнено с 1830 г., можем да видим, че Господ е прострял ръката Си и на хората е предложена възможността да узнаят. Не след дълго Евангелието ще може да бъде чуто във всяка част на този свят

чрез Господните служители, които го оповестяват със сила. Нашият Небесен Отец ще нагласи условията в този свят така, че Евангелието да може да бъде проповядвано.²¹

Спасителят казва, че това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цял свят за свидетелство на всичките народи, след което ще дойде свършекът! (Вж. Joseph Smith–Matthew 1:31.) Господ не би изискал нещо невъзможно. Той премахва пречките и Евангелието “ще бъде проповядвано.”²²

Сион ще бъде изкупен и светът, който сега погрешно разбира делото на “мормонизма”, ще доживее да види, че това е силата Божия за спасение на онези, които спазват заповедите на нашия Отец. Свидетелството ми е, че делото расте бързо и чедата човешки приемат “мормонизма” в сърцата си; че това е делото на нашия Отец. Можем самите ние да сме хилави и слаби, но ако в живота си сме добродетелни и чисти, ако вършим това, което знаем че е правилно, ще се появят мъже и жени, които да продължат Господното дело, докато то бъде изпълнено по начина, по който Той желае. Онези, които сега ни разбират погрешно, ще ни опознаят по-добре. Онези, които вярват, че имаме егоистични мотиви, ще излязат от заблудата, а нашите братя и сестри от света, които искат истината и желаят да узнаят какво иска от тях Господ, ще бъдат ужилени в сърцата и ще приемат Евангелието. Сион ще се въздигне и ще засияе, и ще се превърне в славата на цялата земя, Господ Бог на Израил е повелил това.²³ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Президент Смит пророкува, че “Евангелието на Исус Христос, нашият Господ ... ще бъде чуто по всички части на света”. Какви технологии помагат това да стане възможно? По какви други начини новите технологии или научни успехи допринасят за Господното дело?

2. Като четете първата част от ученията, помислете за сегашното си призвание или задача в Църквата. Как изпълнението на вашето призвание ви позволява да участвате в “напредъка на Господното дело”? Как усилията ви като домашен учител или посещаваща учителка спомагат за това дело? По какъв начин всички ние можем да участваме извън официалните си призвания и задачи?
3. Президент Смит дава своето свидетелство, че Господ ръководи делото на Неговата Църква. Какви преживявания, показващи, че това е истина, сте имали? Как проповядването на Евангелието и животът според него в дома ни демонстрират нашата вяра в Господното дело?
4. Потърсете нещата, които президент Смит казва относно това, че Господ ще подготви начин Неговото Евангелие да бъде проповядвано. Какви доказателства виждате, че тези неща са ставали или стават днес по света?

Свързани с темата стихове: Даниил 2:44–45; Иоил 2:27–28; Мосия 27:13; Учение и Завети 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Моисей 1:39

Помощ при преподаването: “Възможно е да настъпи момент, когато не знаете отговора на даден въпрос. Ако това се случи, просто кажете, че не знаете. Можете и да кажете, че ще се опитате да намерите отговора. Или да приканите учениците да намерят отговор, като им предоставите време от друг урок, за да съобщят какво са научили” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1950 г., стр. 6.
2. В Conference Report, апр. 1917 г., стр. 37.
3. В *Deseret News*, 10 май 1947 г., Church section, стр. 10.
4. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 6.
5. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 173.
6. В Conference Report, апр. 1904 г., стр. 64.
7. В Conference Report, окт. 1911 г., стр. 44.
8. В Conference Report, апр. 1934 г., стр. 30.
9. В Conference Report, юни 1919 г., стр. 42–43.
10. “Our Full Duty”, *Improvement Era*, март 1946 г., стр. 141.
11. В Conference Report, апр. 1930 г., стр. 68.

12. B Conference Report, окт. 1945 г., стр. 170–171.
13. B Conference Report, окт. 1916 г., стр. 47.
14. B Conference Report, апр. 1931 г., стр. 32–33.
15. B Conference Report, окт. 1931 г., стр. 122–123.
16. B Conference Report, окт. 1945 г., стр. 174.
17. B *Deseret News*, 20 авг. 1921 г., Church section, стр. 7.
18. B Conference Report, окт. 1906 г., стр. 49.
19. “New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1 ян. 1920 г., стр. 3.
20. B Conference Report, апр. 1917 г., стр. 37.
21. B Conference Report, апр. 1927 г., стр. 82–83.
22. “New Year’s Greeting”, стр. 2.
23. B Conference Report, апр. 1906 г., стр. 58.

“Почитайте Господния ден и го пазете свят, светии от последните дни, и това ще ви донесе голяма радост”.

“Принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден”

*Спазването на Господния ден свят и
достойното вземане от причастието
ни дава допълнителна духовна сила.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Като дете Джордж Албърт Смит научава колко важно е да се почита Господния ден. Често в неделите след неделното училище у дома му идва група съседски деца да го поканят да играе на топка. “Бях като всяко момче”, казва той. “Мислех си, че би било чудесно да поиграя на топка и на всякакви други игри. Но имах прекрасна майка. Тя не казваше, “Не можеш да правиш това”, а “Синко, ще бъдеш по-щастлив, ако не правиш това. ...” Искам да кажа на всички ви, че съм благодарен за това обучение у дома.”¹ Влиянието на поученията на майка му може да се види в честите напомняния на президент Смит към светиите, че спазването светостта на Господния ден дава големи благословии.

Като висш ръководител Джордж Албърт Смит има възможността да присъства на неделните служби на Църквата в много места. Като наблюдава светиите да се покланят заедно в Господния ден, той е доволен от благоговейното им отношение към причастието: “Чувствам, че за членовете на Църквата е важно да осъзнават светостта на причастието на Господната вечеря. ... Радвам се, когато виждам нашите братя и сестри да идват на олтара и да вземат от тези символи ... с достойнство.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Божията заповед да пазим свят Господния ден не е бремене, а благословия.

(Господ) ни учи, че трябва да съблюдаваме Господния ден и да го пазим свят. Един от седемте дни Той е отделил като Свой и като помислим за всичките Негови благословии, дадени ни през останалите дни, струва ми се, че трябва да намираме радост, вършейки нещата, които Той иска от нас в този свят ден, и вярвам, че ако не ги вършим, няма да намерим щастие. ... Той иска да бъдем щастливи и ни е казал как можем да заслужим това щастие.³

Ние следва да мислим за целта на (Господния) ден и да вкусваме от влиянието на поклонението. Какво би могъл да направи Той за света, ако всичките чеда на нашия Небесен Отец – а ние всички сме Неговите чеда – уважаваха Неговата воля Господният ден да бъде ден на поклонение. Няма начин да оценим каква благотворна промяна може да бъде постигната не само в собствената ни нация, но и във всички нации по света, ако почитаме Господния ден и го пазим свят.⁴

Господният ден се превърна в ден за игри ... денят, отделян от хиляди хора за нарушаване заповедта, дадена от Бог много, много отдавна, и аз съм убеден, че много от печалта и нещастията, които засягат и ще продължават да засягат човечеството, водят началото си от факта, че те са пренебрегвали Неговия съвет да пазят свят Господния ден.⁵ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Една от първите проповеди, изнесени в тази долина (Солт Лейк), била на президент Бригъм Йънг, като той предупредил хората да почитат Господния ден и да го пазят свят; и без значение колко трудни са обстоятелствата им, те не трябвало да излизат и да вършат физическа работа в Господния ден. ... Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни насърчава своите хора да помнят Господния ден и да го пазят свят, защото да правим това е угодно на нашия Небесен Отец.⁶

Нека учим тези момчета и момичета (от Църквата) когато пораснат, да вършат нещата, които Господ желае те да вършат в Господния ден, и влиянието, което те ще могат да имат

в общностите, където живеят, ще бъде удивително. Освен ако светът не се покае за своята небрежност и безразличие, ако ние, светиите от последните дни, не се покаем за в много случаи безразличното си отношение към светия ден на нашия Небесен Отец, няма да получим всичката радост и щастие, на които желаем да се наслаждаваме тук, и тя няма да бъде с нас във вечността.⁷

Някои хора като че ли мислят, че ако са посетили религиозно събрание или са извършили някаква част от службата, изискваща се от тях в неделя, след това са свободни да се отдадат на удоволствия и дейности, несъвместими с духа на Господния ден, и все пак да продължат да се радват на благоволенieto на Отца. Казвам ви, че ако членовете на Църквата, които ясно знаят какво да правят, продължават да оскверняват Господния ден в гонитба на светски удоволствия, ще загубят своята вяра; а Духът на нашия Небесен Отец ще се оттегли от тях.⁸

Да се нарушава Господния ден не е нещо маловажно. Искам да кажа, че губите всеки път, когато нарушавате Господния ден, губите повече, отколкото можете да спечелите, без значение че можете да мислите, че ще спечелите.⁹

Да забравим, че (неделя) е Господния ден, както сякаш правят някои от нас, е неблагоприятно. Той е отделил един ден от седемте не за да го превърне в бреме, а за да внесе радост в живота ни, да превърне домовете ни в място за събиране на семействата ни, та родители и деца да могат да се съберат около домашното огнище, като така увеличаваме любовта си един към друг. ...

Почитайте Господния ден и го пазете свят, светиите от последните дни, и това ще ви донесе голяма радост, а нашият Небесен Отец ще ви дари с благословии, произтичащи от подчинението на Неговия съвет и препоръка.¹⁰

**Да ходим на църква е важна част от
спазването на Господния ден свят.**

Ако вършим онова, което нашият Небесен Отец би желал да вършим, ние ще отиваме в Неговия свят дом в Господния ден

и там ще вземаме причастието във възпоменание на жертвата, направена за нас от Изкупителя на човечеството.¹¹

(Неделя) е Господния свят ден; това е денят, който Той е отделил, за да можем да Му се покланяме, и в тези последни дни Той е дал допълнителна заповед да отиваме в дома на молитва и пост в Неговия свят ден и там да признаваме греховете си и да даваме своите свидетелства в присъствието един на друг (вж. У. и З. 59:9–12). ...

В тази чудесна епоха, когато хората могат да седят удобно у дома си и да слушат музиката на света, публични речи и проповеди, те ще останат около собственото си огнище и вероятно ще смятат, че получават всичко, което могат да получат, ако отидат в мястото, определено за религиозни служби.

Светиите от последните дни не бива да се заблуждават по този въпрос. Не само словото, което чуваме, е полезно, а най-вече от съществено значение е влиянието, обхващащо нашите домове за поклонение и идещо от нашия Небесен Отец. Можем у дома си да имаме радиоприемник, но няма да имаме от него духовна полза в такава степен, както ако отидем в дома Господен в Неговия свят ден, където ни е позволено да вземем от причастието, където се молим и призоваваме благословиите на нашия Небесен Отец, и получаваме свидетелство за истината, чиято цел е да спаси човечеството.¹² (Вж. предложение 3 по-долу.)

Да вземаме от причастието в Господния ден е свещена привилегия.

Мисля, че може би повечето от нас осъзнават какъв дар получаваме в тези случаи, когато ни е позволено да се срещнем в мир и на спокойствие, да се съберем заедно и да вземем от символите на измъченото тяло и пролятата кръв на Учителя. Би следвало – и аз предполагам, че е така – в ума на всеки един от нас това да е едно най-свещено и тържествено събитие, да осъзнаваме, че подновяваме заветите си с Онзи, Който е отдал живота Си, за да можем ние да бъдем възкресени и възвисени. Когато вземаме от тези символи, сигурен съм, че всички осъзнаваме, че причастието, установено от Него преди да умре, е

“Причастието, установено от (Учителя) преди да умре, е предназначено да бъде възвисяване, вдъхновение и благослов за нас през цялата вечност”.

предназначено да бъде възвисяване, вдъхновение и благослов за нас през цялата вечност.¹³

Причастието е от огромна важност. Сам Господ е определил ние да вземаме от тези символи. Мнозина вярват, че човек трябва да бъде кръстен и за него да са изпълнени други евангелски обреди, и при все това остават равнодушни и небрежни по отношение на причастието на Господната вечеря. На него от нашият Отец в Небесата се гледа с такава важност, че, както е записано в Писанията, светиите биват съветвани чрез Неговия Възлюбен Син, чрез апостолите и пророците редовно да го вземат. Трима от благовестителите, записали евангелията, се позовават на това (вж. Матей 26:26–28; Марка 14:22–24; Лука 22:19–20), и ние откриваме, че Писанията на много места учат за неговата важност, така както е било проповядвано от самия Спасител, когато Той пребивавал в плътта. Нашият Отец в Небесата не ни дава заповеди или съвети, които са маловажни. Той

ни учи за наше възвисяване, за наше израстване и развитие, и ако ние следваме съвета Му, това ще ни подготвя да се върнем обратно в Неговото присъствие. ... Всеки Господен ден от нас се очаква да се срещнем заедно и да вземем от символите на тялото и кръвта на нашия възкресен Изкупител. ...

Намираме също препратка за това в 18 глава на 3 Нефи, където Спасителят напътства народа в този континент (Америка), точно както е учил своите ученици в Стария свят да съблюдават причастието. Тя гласи следното:

“И когато множеството яде и се засити, Той каза на учениците Си: Ето, трябва да има един от вас поставен и на него ще дам власт да разчупва хляба, да го благославя и да го раздава на хората на църквата Ми – на всички онези, които повярват и бъдат кръстени в Моето име.

И винаги съблюдавайте да правите това, тъкмо както Аз го направих, тъкмо както Аз разчупих и благослових този хляб и ви го раздадох”.

... Следващият стих гласи следното:

“И това вие ще правите във възпоменание на Моето тяло, което ви показах. И това ще бъде свидетелство за Отца, че вие наистина винаги си спомняте за Мене. И ако вие наистина винаги си спомняте за Мене, ще имате с вас Моя Дух.” (3 Нефи 18:5–7.)

... В допълнение на това ние откриваме, че в наше време Господ ни е дал откровение по този въпрос. В раздел 20 на Учение и Завети Господ ни дава напътствия по въпроса. В това откровение, започвайки от стих 75, Той казва:

“Целесъобразно е църквата да се събира често заедно, за да вземат хляб и вино във възпоменание на Господа Исуса;

и старейшината или свещеникът ще ги отслужват; и по този начин те ще ги отслужват: ще коленичат с църквата и ще призоват Отца в тържествена молитва, казвайки:”

Обърнете внимание на прекрасната молитва, която следва ... :

“О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб за душите на всички онези, които вземат от него, за да може да ядат във

възпоменание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които Той им е дал, за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях. Амин”. (У. и З. 20:75–77.)

Молитвата и благословията на водата са доста подобни (вж. У. и З. 20:78–79).

Колко свещени, колко дълбоко свети са мислите, изразени в молитвата за причастието. Увещавам ви, братя мои, когато изпълняваме задълженията си по отслужването на причастието, да повтаряме ... точните думи, дадени чрез откровение, и да вършим това с Духа Господен. Когато повтаряме тези молитви, ние следва да изпитваме чувствата, изразени в думите, които произнасяме.¹⁴

Боя се, че понякога, докато бива раздавано причастието, на някои от събранията ни липсва тържествената атмосфера, която следва да бъде там. Това е такава свещена привилегия. ... Хората, които вземат (от причастието), следва да съсредоточават мислите си върху задължението, което е посочено в молитвата.¹⁵ (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Като вземаме достойно от причастието,
ние подновяваме своята духовна сила.**

Ние приемаме физическа храна – именно, хляб, вода и прочее, за да подхранваме физическото тяло. Също толкова необходимо е да приемаме символите на тялото и кръвта на нашия възкресен Господ, за да увеличаваме духовната си сила. Виждали сме как мъже и жени, които година след година не вземат от Господната вечеря, постепенно губят Духа на нашия Небесен Отец; те се лишават от Неговото спътничество; имали са възможността да участват в тази благословия, но не са успели да се възползват от нея. ...

Отгърнал съм на един пасаж от Писанията, 11 глава на 1 Коринтяните, започвайки от стих 23, който гласи следното:

“Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох, че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб,

и, като благодари, разчупи и рече: Това е Моето тяло, което е (разчупено) за вас; туй правете за Мое възпоминание.

Така взе и чашата след вечерята и рече: Тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание.

Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете (тая) чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той.

Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа.

Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата;

защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си.

По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали.” (1 Коринтяните 11:23–30.)

Желая да привлече вниманието ви върху факта, че е опасно да правим това (да вземаме от причастieto) недостойно. Преди да вземем от това причастие, сърцата ни следва да са чисти; ръцете ни следва да са чисти; следва да сме изоставили всяка враждебност към нашите другари; следва да бъдем в мир с нашите ближни; и следва да имаме в сърцата си желание да вършим волята на Отца ни и да спазваме всички Негови заповеди. Ако вършим всичко това, вземането на причастieto ще бъде една благословия за нас и ще поднови духовната ни сила. ...

... Ние следва да гледаме сериозно на заветите, които сключваме с нашия Отец. Нека обръщаме сериозно внимание на тези завети и нека бъдем сигурни, че ядем и пием достойни, за благослов на душите ни и за нарастване на духовната ни сила. Тези благословии са за вас, мои братя и сестри, които сте от домочадието на вяра. Нека бъдем признателни за тях, да бъдем достойни за тях, та чрез своя живот да можем да бъдем пример на вярата си. Нека никой от нас не бъде под осъждане за това, че е взел от причастieto недостоен, лишавайки се така от спътничеството на Духа на нашия Отец.¹⁶

Ние следва да вземаме от (причастието) смирено, с чисти ръце и непорочно сърце, и с желание да бъдем угодни на нашия Отец; тогава ние ще го приемем достойно и ще се радваме на благословията, която получаваме.¹⁷

Нека Господ да ни благослови; нека Неговият Дух продължава да се излива върху нас. Нека се обичаме един друг, както нашият Отец ни е заповядал, че следва да правим. Ако можем достойно да вземем от причастието, ние ще можем да се обичаме едни други, тъкмо както е постановил нашият Отец, като помним, че Той ни е казал: “Ако не сте едно, не сте Мои”. (У. и З. 38:27.)¹⁸ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете последния абзац на стр. 177. Ако президентът на Църквата присъства на вашето събрание за причастието, какво си мислите, че би било впечатлението му? Какво можете да направите лично вие, за да покажете по-голямо благоговение към Господ и причастието?
2. Обмислете думите на президент Смит от втори и трети абзац на стр. 178. Как обществото като цяло би било благодетелствано, ако повече хора почитаха Господния ден? Кои са някои от подходящите начини да помогнем на семействата си и на други хора да виждат в спазването на Господния ден благословия, а не бreme?
3. Кои са някои от ползите да се покланяме заедно в неделя, които не получаваме от обикновено изучаване на Евангелието у дома? (Вж. стр. 180 за някои примери; вж. и У. и З. 59:9–12.)
4. Като четете частта, започваща на стр. 180, помислете какво можете да направите, за да превърнете обреда на причастието в по-съдържателна част от живота си. Кои

са някои от ефективните начини да помогнете децата да се подготвят за участието и да се отнасят към него с благоговение?

5. Като четете последните четири абзаца от ученията, потърсете какво казва президент Смит за качествата, които ни правят достойни да вземаме от участието. Защо мислите, че достойното вземане от участието увеличава духовната ви сила?

Свързани с темата стихове: Изход 20:8–11; Исаия 58:13–14; Матей 18:20; 3 Нефи 18:1–12; 20:8–9; Мороний 6:5–6

Помощ при преподаването: Добрият учител не си мисли “Какво трябва да направя в класа днес?”, а се пита “Какво ще правят днес в клас учениците ми?”; не “Какво ще преподавам днес?”, а по-скоро “Как ще помогна на учениците си да разберат онова, което трябва да знаят?” (Вирджиния Х. Питърс, в *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 61).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 188.
2. В Conference Report, апр. 1908 г., стр. 34–35.
3. В Conference Report, окт. 1937 г., стр. 50.
4. “A Faith Founded upon Truth”, *Deseret News*, 17 юни 1944 г., Church section, стр. 4.
5. В Conference Report, окт. 1935 г., стр. 120.
6. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 13–14.
7. “Tribute to Richard Ballantyne”, *Instructor*, ноем. 1946 г., стр. 505.
8. “Faith—and Life”, *Improvement Era*, апр. 1949 г., стр. 252.
9. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 188.
10. В Conference Report, окт. 1932 г., стр. 23.
11. В Conference Report, окт. 1932 г., стр. 23.
12. В *Deseret News*, 31 ян. 1925 г., раздел 3, стр. 4.
13. “The Sacredness of the Sacrament”, *Improvement Era*, апр. 1946 г., стр. 206.
14. В Conference Report, апр. 1908 г., стр. 35–37.
15. “The Sacredness of the Sacrament”, стр. 206.
16. В Conference Report, апр. 1908 г., стр. 34–35, 37.
17. В Conference Report, апр. 1906 г., стр. 36.
18. В Conference Report, апр. 1908 г., стр. 37.

Укрепване силата на вярата

*Вярата е един дар от Господ, чрез
който праведните получават сила да
вършат забележителни неща.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

През 1919 г. Джордж Албърт Смит, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, е призван като президент на Европейска мисия. В послание към местните светии скоро след пристигането си президент Смит отбелязва трудните условия в Европа, която още се възстановява от опустошенията на Първата световна война: “Съзнавам, че живеем в един важен период от световната история. С новите обтегнати условия, с които се сблъскват народите, и дух на неспокойствие, преобладаващ почти навсякъде сред човешките чеда, аз при все това чувствам голямата отговорност да се срещам с тях и най-искрено желая божествено напътствие в изпълнение на задълженията си”. Президент Смит вярва, че въпреки времената на изпитания, с които се сблъскват, усилията на членовете и мисионерите ще бъдат възнаградени с успех: “Подпомаган от добри, вещи колеги в централата (на мисията) и верни мъже и жени на мисионерското поле, с радостно очакване предвкусам богата жътва от честни души.”¹

Една от най-неотложните задачи на президент Смит като президент на мисията е да увеличи броя на мисионерите в Европа. Църквата е изпратила съвсем малко мисионери по време на войната в Европа и сега недостигът на храна и други икономически проблеми карат официалните правителствени лица да дават неохотно визи на чужденци. Трудната задача на президент Смит е да убеди тези официални лица да допускат мисионерите

“Писанията са пълни с доказателства за силата на вярата ... Чрез вяра пророк Илия призовав небесен огън, който да приеме неговото приношение”.

в страните си. В писмо до дъщеря си Емили президент Смит разказва за пътуване до Лондон с тази цел.

“Нашият американски посланик бе много мил и успя да ни осигури среща със сър Робърт Хорн, министър на труда на Великобритания. Когато се представихме в офиса му, дадохме писмото от посланика на секретаря на сър Робърт, който ни попита дали нашият въпрос търпи отлагане, тъй като началникът му след няколко минути заминавал за Шотландия, където щял да бъде три седмици. Уверих го, че бихме били признателни за пет минути време сега, тъй като не живеем в Лондон и въпросът ни е спешен. Секретарят влезе при сър Робърт и скоро се върна с информацията, че той ще отложи пътуването си и ще ни приеме в 16 ч. същия ден. Бях се молил много горещо тази сутрин пътят ни да бъде отворен и когато бяхме поканени да се върнем, се почувствах крайно благодарен на нашия Небесен Отец”.

В уречения час президент Смит и спътниците му са поканени в личния кабинет на сър Робърт Хорн. “Опитахме се да му кажем какво ни трябва и го уверихме, че Великобритания се нуждае от това, което молахме. За около час и половина той бе най-заинтересувания слушател на част от историята на Църквата, вярванията ни и т.н.

Когато свърших, той отново попита какво искаме от него и когато му казах, че искаме привилегията да увеличим броя на мисионерите ни до двеста и петдесет, колкото отпреди войната, той отвърна, че с удоволствие щял да даде нареждания на департамента си да се разреши този брой мисионери да влезе в страна веднага щом те пристигнат. Разбира се, бяхме изключително доволни и го напуснахме със сигурността, че е вдигнал сериозен товар от ума ни.

Сигурен съм, че спечелихме за приятел един от най-влиятелните мъже в Англия и без колебание бих отишъл при него всеки път, ако това се наложи.”²

Джеймз Гън Макей, един от мисионерите на президент Смит, който присъства на срещата със сър Робърт Хорн, по-късно казва: “Погледнете прекрасната работа, която изгълни той. (В мисията) имаше само няколко старейшини. Пътят изглеждаше

затворен, при все това той дойде изпълен с вдъхновение от Господ и бе в състояние да хлопа на вратите на официалните лица, да спечели доверието им, и накрая ние получихме привилегията, която искахме – старейшините да могат да дойдат да поемат работата си и да изпълнят мисията си по придвижване напред на Божията кауза и изпъление на Неговото дело; и по този начин той ни осигури едно свидетелство, че Бог ръководи това дело.”³ Старейшина Макей отдава успеха на президент Смит на неговата “вяра, отдаденост и милосърдие към всички онези, с които той общуваше.” “Аз работех с него”, казва той. “Аз се съветвах с него, молах се с него и знам, че вярата и лоялността му са толкова дълбоки, колкото самият живот.”⁴ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Силата на вярата се вижда добре в Писанията.

Дадено ни е знанието, че без вяра не можем да сме угодни на Бог (вж. Евреите 11:6). Тя е движещата сила на всяко действие и Писанията са пълни с доказателства за силата на вярата. Тъкмо вярата на Ной му позволила да построи ковчега и в резултат на подчинението си на Божиите заповеди той и семейството му били спасени, докато онези, на които им липсвала вяра, били погълнати от големия потоп (вж. Битие 6:13–22; 7:1–24).

Именно чрез вяра Лот и членовете на неговото семейство били опазени, когато небесен огън погълнал градовете Содом и Гомор и унищожил жителите им, които нямали вяра (вж. Битие 19:12–25).⁵

Чрез вяра Моисей извел чедата Израилеви от робство, превел ги през Червено море като по суха земя, докато преследващите ги египетски множества, опитали се да сторят същото, били издавени. Множеството било нахранено с небесен хляб. Когато Моисей ударил канарата в Хорив, от нея избликнала вода, за да утоли жаждата им; и като преминали през пустинята, те били отведени в обетованата земя. (Вж. Изход 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6.)⁶

Когато Даниил продължил открито да се моли на Бога на Израил, в нарушение на заповедта, изготвена от враговете му с

*“Чрез вяра Моисей извел чедата Израилеви от робство,
превел ги през Червено море като по суха земя”.*

цел да го унищожат, той бил хвърлен в рова на лъвовете и оставен там цяла нощ. Той знаел, че Небесният му Отец можел да го опази и увереността му била непоклатима. На другата сутрин царят отишъл рано до ямата и намерил жив Даниил. Неговата вяра направила дивите зверове безвредни и му спечелила предаността на царя. (Вж.Даниил 6:4–28.)

Трима юдеи, Седрах, Месах и Авденаго, които отказали да се покланят на златния идол, поставен от Навухудоносор, били хвърлени в пламтящата пещ, седем пъти по-гореща от обикновено. Те уповавали на живия Бог и вярата им била възнаградена с опазване на живота им. (Вж.Даниил 3:8–28.)

Чрез вяра пророк Илия призовал небесен огън, който да приеме неговото приношение, а царят и народът били убедени, че Богът на Израил е бог, а Ваал не (вж. 3 Царете 18:36–40).

Именно чрез вяра братът на Яред и последователите му опазили езика на бащите си по време на обръкването на езиците

при Вавилонската кула и били доведени в това Западно полукълбо (вж. Етер 1:33–43). ... Тази вяра била подобна на вярата, позволила на Лехий да преведе семейството си през морето и те да стъпят на тази земя, избрана измежду всички останали.

Именно вярата позволила на учениците на Исус да устоят на гонението, което ги връхлетяло, и въпреки противопоставянето на юдеите да установят Евангелието, което Спасителят им предал.⁷

Именно чрез вяра били постигнати всичките чудеса на Изкупителя на света и на хората, свързани с Него. От началото на времето до сега именно човекът с вяра е имал сила от Бога.⁸ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Силата на вярата е очевидна в живота на праведните светии в тази диспенсация.

В тази последна диспенсация именно поради безусловната си вяра момчето пророк (Джозеф Смит) отишло в горичката, коленичило и се молило, и получило първото дадено му голямо небесно проявление, чрез което личността на Божеството отново била сторена знайна на човечеството. Именно чрез вяра той могъл да отиде на хълма Кумора и да получи от ръцете на ангела онзи свещен летопис, който по-късно превел чрез дара и силата Божии. Именно чрез вяра той водел людете от Къртлънд в Мисури и обратно в Илинойс, и макар многократно ограбвани и прогонвани от домовете си, вярата, вкоренена дълбоко в сърцата им, останала с тях и те знаели, че Бог се грижи за тях. Именно чрез вяра, под ръководството на Пророка Джозеф Смит, бил основан големият град Наву; и чрез вяра от него били получени славните истини, съдържащи се в Учение и Завети.

Именно чрез вяра Бригъм Йънг довел людете в тези западни земи (долината Солт Лейк); и когато пристигнал на върха на планината и погледнал надолу, Бог му дал свидетелство, че това било мястото, където следвало да бъде установен Израил. ... Именно чрез вяра людете положили крайъгълния камък на този голям храм (храма Солт Лейк), при цялата си слабост и бедност, вярвайки, че Бог ще подготви пътя и ще осигури средствата

“Именно чрез вяра Бригъм Йънг довел хората в тези западни земи (долината Солт Лейк)”.

сградата да бъде завършена. Именно чрез вяра милостта на нашия Небесен Отец се проявила над хората, когато в нещастieto си гледали как реколтата им да била погълцана от скалци, без да могат предотвратят това, и по Божието провидение молитвите им получили отговор, когато дошлите чайки опазили реколтата им и ги избавили от глад. ...

... Именно чрез вяра мъжете, които стояли начело на това дело, периодично са били вдъхновявани да дават напътствията, от които всички ние се нуждаем. Именно чрез вяра ние биваме поучавани ... от онези, които служат в името на Господ, и Утешителят оживотворява разбирането им, като им напомня изминали неща и им показва предстоящото, давайки така доказателство за духа на откровението.⁹

Именно чрез вяра старейшините на Израил тръгвали напред, напускайки дом и обични хора, и устоявали на упреците на

света, за да дават свидетелство, че Бог е жив, че Исус е Христос и че Джозеф Смит е Господен пророк. Чрез вяра болните ви са били изцелявани, а мъртвите ви – възкресявани. Ако имаше налични летописи за чудесата, извършени сред тези люде ... , това би било едно свидетелство за силата Божия, проявена чрез вяра, ненадмината в никоя световна епоха.

Тъкмо този принцип, мои братя и сестри, ни насочва към небесата, дава ни надежда в житейската битка. Когато сме объркани и се окажем лице в лице с препятствия, които изглежда, че не можем да преодолеем, имайки вяра в Изкупителя на света, ние можем да се обърнем към Него и да знаем, че молитвите ни ще получат отговор за наше добро.¹⁰ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Често се задава следния въпрос: възможно ли е момчетата и момичетата, младите мъже и жени, отгледани в Църквата през това поколение, да са готови да изстрадат трудностите, лишенията и изпитанията, на които устояли техните бащи и майки в името на Евангелието? Биха ли те напуснали уютните си домове, за да населят една нова страна, в интерес на своята вяра?

Казвам ви, че ако в сърцата им е вкоренено знание за божествеността на това дело, така както ние сме получили знание за него, ако вярата им е била дадена по силата на нашето спазване на заповедите Господни, ако те са учени да знаят, че Исус е Христос и че Джозеф Смит е бил пророк Господен, тогава ви казвам, да! Те биха сторили това, което са сторили бащите и майките им, за да заемат мястото си в редовете на Израил в последните дни.

Ако това би означавало лишение, болест и нещастие, дори прогонване от дома, има стотици и хиляди сред нашите синове и дъщери, които, знаейки, че това е Евангелието на Христос, биха запечатали своето свидетелство с живота си, ако това се наложи.¹¹ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Господ ще отвори пътя за нас да вършим онова,
което Той желае, ако упражняваме вяра.**

Помня, че един ден бях подтикнат да кажа на един мисионер, отиващ в град, където не ни позволяваха да провеждаме улични събрания:

“Сега помни, дай шанс на Господ. Отиваш да помолиш за услуга. Дай шанс на Господ. Моли Го да отвори пътя”.

Младият мъж отишъл в онзи град, влязъл в приемната на кмета и поискал да се види с него. Той се канел да попита дали биха могли да променят правилото.

Когато пристигнал там, разбрал, че кметът е извън града. Младежът излязъл от приемната, огледал се в коридора и в дъното му видял врата, на която пишело, “Офис на началника на полицията”. Поколебал се за миг, но нещо му казало: “Дай шанс на Господ”. Той влязъл в офиса на началника на полицията и му казал за какво бил дошъл. Когато свършил, човекът рекъл:

“Добре, кой тгъл искате?”

Мисионерът казал: “Не познавам този град добре като вас. Не бих помолил за кръстовище, което би било нежелателно, нито пък където ще пречим на движението. Имате ли нещо против да дойдете с мен да изберем един тгъл?”

Помислете си само, мисионер моли шефа на полицията да избере кръстовище, на което да се проповядва Евангелието!

Полицаят казал:

“Разбира се, ще дойда с вас”.

След петнадесет минути те били на едно от най-добрите кръстовища в града, с разрешение да се проповядва Евангелието на Исус Христос там, където то не било проповядвано по улиците отпреди (Първата световна) война. ...

Господ разполага с начини за постигане на неща, които ние сме неспособни да сторим, и никога не иска от нас нещо, за което не е осигурил начин да бъде постигнато. Точно това ни казва Той чрез Нефи. Той не ще поиска нищо, без да подготви пътя.

“И стана така, че аз, Нефи, казах на баща си: Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал, защото знам, че Господ не дава заповеди на чедата човешки, освен ако не ще подготви пътя за тях, за да могат да изпълнят това, което Той им е заповядал”. (1 Нефи 3:7.)

Ако има нещо, което Господ желае или очаква да свършите, и не знаете как точно да постъпите, дайте най-доброто от себе

си. Вървете в посоката, в която трябва да вървите; уповавайте на Господ, дайте Му шанс и Той никога няма да ви разочарова.¹²

Какво прекрасно нещо е да знаем, че можем, ако поискаме, да протегнем ръка към нашия Небесен Отец и да бъдем водени от Него. Никои други хора от света нямат обещанието, което имаме ние.¹³ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Вярата е Божий дар за праведните.

Нашата вяра се обуславя от нашия праведен живот. Не можем да живеем по неподходящ начин и да имаме вяра, както би следвало; но ако спазваме Господните заповеди, можем да имаме вяра и тя ще расте и ще се увеличава, както се увеличава праведността ни.¹⁴

Ако сред нас има някой, комуто липсва вяра в това дело, то е защото не сме спазвали Божиите заповеди. Ако има някой, който не знае, че това е делото на Отца ни, то е защото не е изпълнявал дълга си. Аз знам, така както знам, че съм жив – това е Господното дело и това знание иде в резултат на спазването на Неговите заповеди.¹⁵

Ние знаем, че вярата е дар от Бог; тя е плод на праведен живот. Тя не идва при нас по наша команда, а е резултат на изпълнение волята на нашия Небесен Отец. Ако ни липсва вяра, нека внимателно изследваме себе си, за да видим дали сме спазвали Неговите заповеди, и ако не сме, да се покаем без никакво бавене. ... Нека Господ увеличи вярата ни и нека живеем така, че да сме достойни за нея.¹⁶

Надявам се хората, които са получили този чуден дар на вяра, да живеят така, че да го запазят.¹⁷ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Потърсете доказателства за вярата на Джордж Албърт Смит в разказа на стр. 189–190. Един от мисионерите на президент Смит казал, че неговите постижения “ни осигури(ха) едно свидетелство, че Бог ръководи това дело”. Как сте били повлияни от вярата на друг човек, като например ваш роднина или близък приятел?
2. Преговорете примерите за вяра. Какви други примери за вяра са особено съдържателни за вас? Как може да използвате тези примери, за да помогнете на някой, който упражнява вяра, но още не е получил желаните благословии?
3. Как вашата вяра ви е дала “надежда в житейската битка”? Как вярата може да ни помогне да преодолеем страха и други “препятствия, които изглежда, че не можем да преодолеем”?
4. Прочетете разказа, започващ на стр. 194 и го сравнете с разказа в “Из живота на Джордж Албърт Смит.” Какви подобни преживявания сте имали? Какво според вас означава “дай шанс на Господ”?
5. Президент Смит учи, че “вярата е дар от Бог”, който “не идва при нас по наша команда”. Как този принцип влияе на начина, по който се опитвате да увеличите своята вяра и да вдъхнете вяра на другите? Кои са някои от конкретните неща, които можем да направим, за да запазим дадената ни вяра? (вж. Алма 32:35–43).

Свързани с темата стихове: Евреите 11:1–11, 17–34; Яковово 2:17–24; Алма 32:26–43; Етер 12:6–22; Мороний 7:27–39; Учение и Завети 136:42

Помощ при преподаването: “За да помогнете на учениците да отговорят на въпросите, можете да им кажете, преди нещо да бъде прочетено или представено, че ще попитате за техните отговори Например, можете да кажете, “Слушайте, докато аз чета този стих, за да можете да споделите какво най-много ви заинтригува в него” или “Докато чете този стих, вижте дали можете да разберете какво ни говори Господ относно вярата” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 69).

Бележки

1. "Greeting", *Millennial Star*, 10 юли 1919 г., стр. 440–441.
2. В Glenn R. Stubbs, "A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951" (PhD diss., Brigham Young University, 1974), стр. 142–143.
3. Джеймс Гън Макей, в Conference Report, окт. 1921 г., стр. 156
4. Джеймс Гън Макей, в "A Biography of George Albert Smith", стр. 160.
5. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 75–76.
6. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 102.
7. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 75–76.
8. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 102.
9. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 102–103.
10. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 102–103.
11. "As to This Generation", *Improvement Era*, фев. 1949 г., стр. 73.
12. "Give the Lord a Chance", *Improvement Era*, юли 1946 г., стр. 427.
13. В Conference Report, апр. 1947 г., стр. 164.
14. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 6.
15. В Conference Report, окт. 1915 г., стр. 27–28.
16. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 103.
17. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 77.

Останете откъм Господната страна на линията

*Господ ни е дал заповеди, така че да можем да
устояваме на злото и да намерим щастие.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Дядото на Джордж Албърт Смит, Джордж А. Смит, дълги години служи в Кворума на дванадесетте апостоли и в Първото Президентство като съветник на Бригъм Йънг. Джордж Албърт Смит често повтаря съвета, който дядо му обичал да дава на семейството си: “Има добре очертана разграничителна линия между територията на Господ и тази на дявола. Ако оставате откъм Господната страна на линията, ще бъдете под Негово влияние и няма да имате желание да вършите грешни неща; но ако пресечете линията откъм страната на дявола само с един инч, вие сте във властта на изкусителя и ако той успее, няма да сте в състояние да мислите и разсъждавате както трябва, понеже ще сте изгубили Духа Господен”.

Джордж Албърт Смит казва, че се ослянал на този съвет през целия си живот, за да ръководи изборите си: Когато съм бивал изкушаван да направя нещо, съм се питал, “От коя страна на линията съм?” Ако реша да бъда от сигурната страна, Господната страна, ще върша правилното всеки път. Тъй че когато дойде изкушение, помислете с молитва за проблема ви и Господното влияние ще ви помогне да изберете мъдро. За нас има сигурност само ако сме откъм Господната страна на линията.”¹ (Вж. предложение 1 по-долу.)

*“Ако следваме съвета и препоръката, дадени от Господ,
нашият път ще бъде един път на щастие”.*

Учения на Джордж Албърт Смит

Да стоим откъм Господната страна на линията изисква строго подчинение на заповедите.

Цялата безопасност, цялата праведност, цялото щастие са откъм Господната страна на линията. Ако спазвате Божиите заповеди, като съблюдавате Господния ден, вие се намирате откъм Господната страна на линията. Ако казвате своите лични и семейни молитви, вие сте откъм Господната страна на линията. Ако сте благодарни за храната и изразявате тази благодарност на Бог, вие сте откъм Господната страна на линията. Ако обичате своя ближнен като себе си, вие сте откъм Господната страна на линията. Ако сте честен в отношенията си с вашите ближни, вие сте откъм Господната страна на линията. Ако спазвате Словото на мъдростта, вие сте откъм Господната страна на линията. Мога да продължа така през всичките десет заповеди, и други заповеди, които Бог ни е дал за наше напътствие и да кажа отново – всичко, което обогатява живота ни, прави ни щастливи и ни подготвя за вечна радост, е откъм Господната страна на линията. Да намираме грешки в нещата, които Бог ни е дал за наше напътствие, не е откъм Господната страна на линията.² (Вж. предложение 2 по-долу.)

(Господ казва): “Аз ... не мога да гледам на греха и с най-малка степен на позволение”, не и с най-малката степен на позволение (У. и З. 1:31). Защо? Защото Той знае, че ако опитаме от греха, губим някоя благословия, на която сме щели да се радваме, ако не бяхме изоставили пътеката, водеща към тази благословия.³

Понякога чуваме някой да казва, “О, не бих бил толкова дребнав. Господ няма да бъде толкова жесток към нас, ако изпъгляваме само донякъде заповедите”. Човек, който говори така, вече е откъм дяволската страна на линията; и вие не желаете да го слушате, защото ако го направите, може да бъдете заблудени. Никой, който има Духа Господен, не говори така. Сам Господ казва, че ние трябва да спазваме заповедите Му: “Има закон, безвъзвратно постановен в небесата още преди основаването

на този свят, на който са основани всички благословии.” (У. и З. 130:20.) Евангелието на Исус Христос е дадено, за да ни научи как да придобием тази благословия.⁴

**Нашият любящ Отец в Небесата ни дава заповеди,
за да ни помогне да намерим щастие.**

Господ в Своята доброта, виждайки начина на мислене на Своите деца и знаейки, че те ще имат нужда от напътствие, ни е дал десетте заповеди; от време на време са ни бивали давани и други заповеди, които да ни помагат да намерим щастие. Вие наблюдавате как хората в света се лутат насам-натам, търсейки щастие, без да го намират. Ако те само бяха се спрели достатъчно дълго, за да приемат Господния съвет, щастиято щеше да последва; те няма да го намерят по никой друг начин.⁵

Когато бях дете, приех или мислех, че съм приел, че заповедите на Господ са Неговите закони и предписания за мое напътствие. Мислех, че съм приел, че при неподчинение на тези закони ще последва наказание и като дете, предполагам, може да съм смятал, че Господ така е подредил и разпоредил нещата в този живот, че аз трябва да се подчинявам на определени закони или ще последва бързо наказание. Но като пораснах, научих урока от друга гледна точка и сега за мен това, което наричаме Господните закони, съветите, съдържащи се в Светите писания, откровенията Господни към нас в този ден и епоха на света, са само сладка музика от гласа на нашия Отец в Небесата, изпълнен с милост към нас. Те са само напътствие и съвет на един любящ родител, повече загрижен за нашето благополучие, отколкото би могъл да бъде който и да е земен родител, и затова онова, което някога изглежда е носело рязкото име закон, за мен сега е любящ и деликатен съвет на един всемъдър Небесен Отец. И така, казвам, че не ми е трудно да вярвам, че най-доброто за мен е да спазвам Божиите заповеди.⁶

Цялото щастие, която съм получил аз и семейството ми, е дошло в резултат на старанието ни да спазваме Божиите заповеди и да живеем достойно за благословиите, които Той обещава на хората, които Го почитат и спазват заповедите Му.⁷

“Откровенията Господни към нас в този ден и епоха на света са само сладка музика от гласа на нашия Отец в Небесата, изпълнен с милост към нас”.

Ако следваме съвета и препоръката, дадени от Господ, нашият път ще бъде един път на щастие. Той вероятно не винаги ще бъде лесен и удобен, но накрая ще завърши в присъствието на нашия Небесен Отец, като ни очаква слава, безсмъртие и вечен живот.⁸ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Противникът се опитва със своите измами и изкусни лукавства да ни поведе по грешен път.

В света днес има две влияния и така е било от самото начало. Едното е влияние съзидателно, то излъчва щастие и изгражда характер. Другото е влияние разрушително, то превръща хората в демони, разрушава и обезкуражава. Ние всички сме подложени и на двете. Едното иде от нашия Небесен Отец, а другото

– от нечестив източник, съществуващ на света от самото начало, стремящ се да наложи унищожение на човешкото семейство.⁹

Ние всички ще бъдем изкушавани; никой не е освободен от изкушение. Противникът ще използва всички възможни средства, за да ни измами; той се опитвал да стори това със Спасителя на този свят, но без успех. Опитвал го е върху много други мъже, които притежавали божествена власт и понякога е намирал слабо място и човекът губел онова, което щяло да бъде голяма благословия, ако беше останал верен.¹⁰

Един човек веднъж ми каза – просто направи следния коментар на едно място, където се случи да бъда, “Е, тези хора тук изглежда мислят, че аз съм обсебен от дявола, но аз не съм”. А аз му отговорих, “Братко мой, ти някога виждал ли си човек, обсебен от дявола, който да знае това?” Това е един от похватите на дявола: да ви обладава и да ви пречи да го осъзнаете. И това е една от трудностите за нас.¹¹

Преди стотици години пророк Нефи видял какво ще се случи, как хората ще се противопоставят едни на други и ще отричат силата на Светия Дух и Светият Израилев, и ще проповядват като Божие учение човешките заповеди. Едно влияние в света днес се опитва да накара хората да вярват, че благодарение на собствения си разум и сила те могат да придобият вечен живот. Позволете ми ... да прочета думите на Нефи:

“И ще има също много, които ще кажат: Яжте, пийте и се веселете, обаче имайте страх от Бога – Той ще оправдае извършването на малък грях”.

Искам да обърнете внимание на следното: “Той ще оправдае извършването на малък грях”. Този лукав противник, знаейки, че само ако успее да накара даден мъж или жена да извършат малък грях, те вече са на негова територия, вече са в неговата власт.

“... обаче имайте страх от Бога – Той ще оправдае извършването на малък грях; да, лъжете по малко, използвайте някой породи словата му, копайте яма за ближния си; и няма вреда от това. и правете всички тези неща, защото утре ще умрем; и ако бъде

тъй, че ни намерят за виновни, Бог ще ни удари няколко камшика и накрая ще бъдем спасени в царството Божие.” (2 Нефи 28:8.)

Не е ли точно това, което дяволът казва на чедата човешки днес толкова ясно, колкото е написано тук? О, вършете малък грях, това няма да навреди, лъжете по малко, това няма да причини никаква конкретна вреда, Господ ще прости това и вие ще получите само няколко камшика и накрая ще бъдете спасени в царството Божие. Именно това казва той на мъжа или жената, които са учени на Словото на мъдростта, когато ги приканва, О, пийнете малко чай, това няма да ви навреди; употребете малко тютюн, няма никакво значение; малко спиртно питие няма да ви навреди. Това са дреболии; той винаги прави нещата малко по малко, не всичко наведнъж. Тъкмо това бих искал да запомним ние. ... Тъкмо тези незначителни, коварно промъквачи се нашепвания предават човечеството и ни поставят във властта на дявола. ...

И по-нататък Нефи казва:

“А други той ще усмири и ще ги приспи с плътско благополучие, тъй че те да кажат: Всичко е добре в Сион; да, Сион преуспява, всичко е добре; и тъй дяволът мами душите им”.

Искам сега да обърнете внимание на следното: “и тъй дяволът мами душите им и ги отвежда внимателно надолу в пъкъла”. (2 Нефи 28:21.) И това е начинът, по който той го прави, точно това е начинът. Той не идва и не ви сграбчва, за да ви завлече на своя територия, а шепне, “Извърши този малък грях”, и после, когато успее в това, добавя друго дребно зло, и още едно, и така, да използваме цитирания израз, “мами душите им”. Това прави той. Кара ви да вярвате, че печелите нещо, когато всъщност губите. Така всеки път, когато се провалим в спазването на някой Божий закон или заповед, биваме измамвани, защото няма печалба в този, нито в идния свят, освен чрез подчинение на закона на нашия Небесен Отец.

... Точно това внушение, “и ги отвежда *внимателно* надолу в пъкъла” е многозначително, това е неговият метод. Мъже и жени от света днес са обект на това влияние, и те биват повличани

насам-нататък, и този шепот продължава и те не разбират какво желае Господ да вършат те, а остават на територията на лукавия, обект на неговата сила, където Духът Господен няма да отиде.

По-нататък Той казва: ...

“И ето, други той ласкае, като им заявява, че няма пъкъл, и им казва, Аз не съм дявол, защото такъв няма; и тъй им шепне той в ушите, докато не ги сграбчи с ужасните си вериги, от които няма избавление” (2 Нефи 28:22.)

Сега, мои братя и сестри, такова е положението в света днес. Нефи не би могъл да го каже по-ясно, ако бе на света тук сега. И противникът работи, и понеже нашият Небесен Отец желае да опази Своите чедата от злото на подобно учение и вярване, Той изпраща на света момчето пророк, Джозеф Смит, упълномощавайки го с божествена власт, организира Своята Църква и започва отново да проповядва истината на чедата човешки, та те да могат да бъдат отведени далеч от прегрешенията по своя път.¹²

Ние трябва да се научим да побеждаваме страстите си, нашите нечестиви склонности. Трябва да се научим да устояваме на изкушенията. Именно затова сме тук, и с оглед да вършим това по-съвършено, Евангелието е било възстановено на земята и ние сме били направени участници в него, и имаме сила, идеща у нас в резултат на силата на Светия Дух. Ние разполагаме не само със силата на съпротива на обикновения индивид с ограниченията, произлизащи от непознаване на истината – имаме силата да се противопоставим, равна на мощта му (на дявола) да изкушава, и в добавка силата на съпротива, идеща от знанието на истината и целта на нашето съществуване.¹³ (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Ние можем да устояваме на зло и нечестие,
като избираме да бъдем под влиянието на Господ.**

Помня преди няколко години един добър човек, който тогава бе председател на контролния съвет на Универсалистката църква на Америка. Той дойде тук на посещение (в Солт Лейк Сити) и посети две от нашите неделни училища. В един от (детските) класове той много се заинтересувал. Накрая, когато (класът)

“Като светии от последните дни колко внимателни трябва да бъдем ние, за да живеем всеки ден от живота си така, че да изпитваме влиянието на Господната сила”.

почти привършвал, надзорникът на Неделното училище казал, “Не бихте ли казали няколко думи на (класа)?” ... Той рекъл, “Да, ще кажа няколко думи”. Той казал, “Ако само можех да живея в атмосферата, която открих в този малък ... клас в това неделно училище тази сутрин, не бих могъл да бъда друго освен добър човек”. (Вж. предложение 5 по-долу.)

Мислил съм за това много пъти. Ние грижливо избираме атмосферата, която дишаме, за да живеем здравословно. Но понякога в своята небрежност се поставяме в подчинение на неморални влияния, които унищожават устойчивостта ни спрямо злото и биваме подведени да вършим неща, които не трябва и не бихме вършили, ако бяхме под влиянието на Господ. Ако само бъдем смирени, ако само се молим, ако само живеем така, че през всеки час от живота си бихме могли правдиво да кажем, “Отче

в Небесата, аз имам желанието и готовността да върша онова, което Ти желаеш да върша”, животът ни всеки ден ще бъде обогатяван, докато преминаваме през това земно преживяване.¹⁴

Ние избираме къде ще бъдем. Господ ни е дал нашата свобода на избор. Той няма да ни я отнеме, и ако аз извърша нещо грешно и навляза в територията на дявола, го правя, защото имам воля и власт да го сторя. Не мога да обвинявам някой друг; и ако реша да спазвам заповедите Божии и да живея както трябва, и да остана откъм Господната страна на линията, го правя, защото трябва да го направя, и ще получа за това своите благословии. То няма да е в резултат на нещо, което може да стори някой друг.¹⁵

Като светии от последните дни колко внимателни трябва да бъдем ние, за да живеем всеки ден от живота си така, че да изпитваме влиянието на Господната сила и да сме в състояние да отклоняваме всички онези неща, в които има тенденция да отслабват силата ни да заслужим селестиялното царство.¹⁶

Погрижете се нозете ви да са здраво стъпили на канарата. Погрижете се да научите волята на Учителя относно вас, и знаейки тази воля, се погрижете да спазвате законите и заповедите Му. Погрижете се чистотата на вашия живот да ви осигури спътничеството на Светия Дух, защото ако сте чисти, добродетелни и праведни, лукавият няма да има сила да ви унищожи.¹⁷

Моля се да се вгледаме в себе си и да установим откъм коя страна на линията се намираме; и ако сме откъм Господната страна, да останем там, защото това значи вечно щастие в присъствието на най-добрите мъже и жени, живели някога на земята.

Ако сме допуснали каквато и да е грешка, ако сме били небрежни, ако сме се вслушали в изкусителя и сме пресекли линията, за да опитаме от нещата, които светът счита за толкова желателни, а Господ е казал, че не са добри за нас, нека се върнем на другата страна колкото може по-бързо, да помолим Господ да прости безразсъдството ни и после с Негова помощ да продължим да живеем онзи живот, който означава вечно щастие.¹⁸

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете “Из живота на Джордж Албърт Смит” и Мороний 7:10–19. Как разбирате, че се намирате откъм “Господната страна на линията”? Какво можем да сторим, за да си помагаме един на друг да стоим откъм Господната страна на линията?
2. В първия абзац на стр. 201 президент Смит назовава няколко заповеди, които трябва да спазваме, за да останем откъм Господната страна на линията. Какви други стандарти ни е дал Господ, за да ни помогне да останем откъм Неговата страна на линията?
3. Като четете частта, започваща на стр. 202, помислете как можете да използвате ученията на президент Смит, за да помогнете на някой, който смята заповедите за твърде ограничаващи.
4. Като преговаряте стр. 203–206, потърсете каква е тактиката на Сатана, описвана от президент Смит, и помислете за моменти, когато сте били свидетели на тази тактика. Как можем да помогнем на младите хора да я разпознават и побеждават? Как “знанието на целта на нашето съществуване” ни помага да устояваме на изкушението?
5. Помислете как разказът на стр. 206 би могъл да се отнесе към вас. Кои са някои от местата или обстоятелствата, при които не изпитвате желание да вършите зло? Какво можем да направим, за да създадем такава атмосфера в домовете си? А на работните си места? В общностите си? В личния си живот?

Свързани с темата стихове: Матей 4:1–11 (вкл. откъси от Превода на Джозеф Смит); Яковово 4:7; 1 Иоаново 5:3–4; Алма 13:27–28; Еламан 5:12; Учение и Завети 82:8–10

Помощ при преподаването: “Записването на въпросите на черната дъска ще помогне на учениците да започнат да размишляват относно темите преди началото на урока” (Преподаването – няма по-велико призвание, стр. 93).

Бележки

1. “A Faith Founded upon Truth”, *Deseret News*, 17 юни 1944 г., Church section, стр. 9.
2. B Conference Report, окт. 1945 г., стр. 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, избр. Preston Nibley (1948), стр. 198; обръщение от 4 ноем. 1945 г., Вашингтон, окръг Колумбия.
4. “Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, окт. 1947 г., стр. 690.
5. B Conference Report, апр. 1941 г., стр. 25.
6. B Conference Report, окт. 1911 г., стр. 43–44.
7. B Conference Report, апр. 1949 г., стр. 87.
8. B Conference Report, апр. 1937 г., стр. 36.
9. “A Faith Founded upon Truth”, стр. 9.
10. B Conference Report, окт. 1945 г., стр. 117.
11. B Conference Report, апр. 1948 г., стр. 179.
12. B Conference Report, апр. 1918 г., стр. 39–41.
13. B Conference Report, окт. 1926 г., стр. 102.
14. B Conference Report, окт. 1929 г., стр. 23.
15. B Conference Report, окт. 1932 г., стр. 27.
16. B Conference Report, окт. 1926 г., стр. 103.
17. B Conference Report, окт. 1906 г., стр. 48.
18. “Seek Ye First the Kingdom of God”, стр. 691.

Материални и духовни благословии от Словото на мъдростта

Нашият Небесен Отец ни е дал Словото на мъдростта, за да ни благослови с физическо здраве и да ни подготви за вечен живот.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Като дете Джордж Албърт Смит заболява от тифусна треска. Докторът, който му поставя диагнозата, казва на майка му, че той трябва да остане на легло три седмици, да яде силна храна и да пие по малко кафе. По-късно президент Смит си спомня:

“Когато той си тръгна, казах на мама, че не искам никакво кафе. Бях учен, че Словото на мъдростта, дадено от Господ на Джозеф Смит, ни съветва да не употребяваме кафе.

Мама бе дала живот на три деца, от които две бяха починали. Тя бе необичайно разтревожена за мен”.

Вместо това младият Джордж Албърт Смит моли за свещеническа благословия и я получава от своя домашен учител.

“Когато докторът дойде на следното утро, аз играех във с другите деца. Той бе изненадан. Прегледа ме и откри, че треската ми бе изчезнала и аз изглеждах добре.

Бях благодарен на Господ за своето оздравяване. Сигурен съм, че Той ме бе изцелил.”¹

Президент Смит желае светиите да разберат, че подчинението на Словото на мъдростта носи не само физическо здраве, но и духовни благословии. По време на свещеническа сесия на една обща конференция той разказва за старозаветния пророк

*Президент Смит учи, че понеже Даниил спазвал
Господния закон за здравето по негово време, той бил
достоеен за “въдъхновението на Всемогъщия”.*

Даниил, който бил отведен в плен във Вавилон и от него се очаквало да яде месото и да пие виното на царя:

“Даниил бил Божий пророк и бил такъв, защото спазвал Божиите заповеди. Бих искал да ... запомните добре това послание. Даниил, заедно със своите спътници, спазвал Божиите поучения по отношение на храната и напитките, които следвало да приемат, и отказал да приеме храната, сервирана на масата на царя. (Вж. Даниил 1:3–16.)”

Президент Смит продължава, като обяснява, че поради подчинението на Господния закон за здравето по негово време животът на Даниил не само бил опазен, но той също получил и голяма духовна благославия: “вдъхновението на Всемогъщия.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Словото на мъдростта е един любящ съвет от нашия Отец, Който знае всичко.

Сега ще ви прочета част от онова, което Господ казва на Църквата на 27 февруари 1833 г.

“Слово на мъдрост, за ползата на съвета на висшите свещеници, събрани в Къртланд, и на църквата, а също и на светиите в Сион,

поздравени да са; не чрез заповед или принуждение, а чрез откровение и чрез словото на мъдрост, показващо реда и волята Божии за телесното спасение на всички светии през последните дни,”

Сега, само помислете за миг – “за телесното спасение на всички светии през последните дни”.

“дадено за правило, с обещание, пригодно към възможностите на слабите и на най-слабите от всички светии, които са или могат да бъдат наречени светии”. (Вж. У. и З. 89:1–3).

После Господ продължава, като ни изброява нещата, които са добри за нас, обяснява ни вида храна, която е желателно да употребяваме и ни предупреждава за някои от нещата, които са най-вредни (вж. У. и З. 89:5–17).

Струва ми се, че като група хора ние сме били изобилно благословени. ... Господ е бил милостив към нас да ни алармира, да ни съветва и предупреждава относно много неща.³

Аз гледам на Словото на мъдростта като на доброжелателен съвет от нашия Отец в Небесата, Който желае да вижда Своите деца по-подобни на Себе си. ... Приемам го като бащински съвет от някой, който, знаейки от какво се нуждая, ми казва: “Сине Мой, тези неща не са добри за тебе и ако ги избягваш, ще ти дам спътничеството на Моя Свят Дух и радост докато живееш в света, а накрая вечен живот”. Колко неразумен бих бил тогава да употребявам тези забранени неща, имайки знанието, че да се въздържа от тях е съвет от Господ. Бих се чувствал под осъждане, ако взема от тях, след като Той, Който знае по-добре от всеки друг, казва, че те са вредни и ме е предупредил за тях. ...

... Той е счел за достатъчно важно да ни даде този съвет и да ни предупреди, и ако Той, Който знае всички неща, смята за нужно да ни даде съвет и препоръка относно тези материални неща, колко внимателно ние, които не знаем какво бъдеще ни е подготвил Той, следва да спазваме този божествен съвет. Чувствам, че светиите от последните дни имат в Словото на мъдростта един закон, който ще ги извиси и издигне над онези, които не успяват да го спазват.⁴

Евангелието на Исус Христос е за да запазва за вечно щастие души, на които тялото е скиния. Колко неразумни бихме били ние, ако отстъпим пред навиците и обичаите на света! ... Нашият Небесен Отец в Своята доброта и обич (предупреждава): “Като следствие на злини и замисли, които съществуват и ще съществуват в сърцата на заговорнически човеци през последните дни, Аз ви предупреждавам и предизвестявам, като ви давам чрез откровение това слово на мъдрост.” (У. и З. 89:4.) ... Целта на Евангелието на Исус Христос е да ни подготви да разберем красотата на живота, както Господ е посочил че трябва да го живеем, казвайки ни как можем да избегнем нещата, които разрушават света.⁵

Вярвате ли, че Господ ни е дал Словото на мъдростта? Наистина ли мислите, че Той знае кое е добро за нас? Мислите ли, че ще Му е угодно, ако спазваме този закон? Той казва, че е така. Смятате ли, че наистина мисли така?⁶

Братя и сестри, ние не можем да се отнасяме безотговорно към Словото на мъдростта. То ни е било дадено като препоръка и съвет, не като заповед или принуждение, а като слово на мъдрост от нашия Отец за материалното спасение на телата ни и за подготовка на нашите души за вечен живот.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Господ обещава умствено и физическо здраве на онези, които се подчиняват на Словото на мъдростта.

Благодарен съм за това чудесно Слово на мъдростта, простичко и както казва Господ, “пригодено към възможностите на слабите и на най-слабите от всички, които са или могат да бъдат наречени светии”. Правя пауза, за да попитам ... , дали сме достойни да бъдем наричани светии? Всички, които се надяват да бъдат наричани светии, със сигурност следва да съблюдават Словото на мъдростта. А какво значи това за нас? То ни дава сладост на живота, отнема от нас отровните пари, които мнозина дишат в резултат на тютюнопушенето. Предпазва ни от онова противно състояние, което е резултат на дъвченето на тютюн. Ако го спазваме, то ни предпазва от немощите, настъпващи у нас в резултат на приема в организма ни на (химичните вещества) съдържащи се в чая и кафето, и от гибелните последици на спиртните напитки. ...

Нашият Небесен Отец не само ни казва какво следва да избягваме, но и ни учи какво можем да използваме за свое благо. Той ни казва, че всички зърнени храни и здравословни треви, плодовете на лозата и пр., са добри за човека. Месото на животните и на въздушните птици, и онези неща, за които Той се позовава, ние можем да използваме разумно и с благодарност; и искам да наблегна – с благодарност.⁸

Ние забелязваме, че спазването на законите за здравето ражда умствена и физическа сила и откриваме, че неподчинението на тези закони води до умствено и физическо израждане. Именно нашият Създател, Отецът на нашите духове, Който ни е дал възможност да пребиваваме на тази земя, казва, че някои неща, назовани в това откровение, не са добри за нас. Той ни дава ценни обещания, ако се подчиняваме на този закон – обещания за

“Нашият Небесен Отец не само ни казва какво следва да избягваме, но и ни учи какво можем да използваме за свое благо.”

мъдрост, здраве и сила и че погубващият ангел ще ни отмине и няма да ни нарани, както е сторил с чедата на Израил (вж. У. и З. 89:18–21].⁹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Подчинението на Словото на мъдростта укрепва нашата вяра и духовност.

Напълно съм убеден, че Господ в Неговата милост, когато ни е давал Словото на мъдростта, ни го е дал не само за да можем да сме здрави, докато живеем в света, но и да може да бъде укрепена вярата ни, нашето свидетелство за божествеността на мисията на нашия Господ и Учител да расте, и оттук ние да бъдем по-добре подготвени да се завърнем в Неговото присъствие, когато трудовете ни тук завършат. Боя се, че като синове и дъщери на Сион ние понякога не успяваме да осъзнаем колко важно е това голямо послание към света.¹⁰

Искам да ви кажа, по мое мнение, че използването на тютюн, една дреболия, както се струва на някои мъже, е било средство за унищожение на духовния им живот, било е средство да се пропъди от тях спътничеството на Духа на нашия Отец, отдалечило ги е от обществото на добри мъже и жени и им е донесло пренебрежение и упрек от децата, които са им се родили, и при все това дяволът казва на човека, О, това е само една дреболия!¹¹

Живеем във време, когато Господ отново говори на Своите люде. Ние, които сме членове на Църквата, които сме се подчинявали на изискванията на нашия Отец в Небесата, напълно разбираме, че Бог е жив и че Той възнаграждава онези, които усърдно Му служат. Ние разбираме, че Той е дал известни правила и наредби, които да ни ръководят в този живот, и подчинението на Неговите изисквания ни осигурява Неговото благоволение, а обещаните благословии ще последват нашето подчинение; но ако не се подчиняваме на Неговите поучения, ако пренебрегваме Неговите мъдри съвети, тогава нямаме обещание от Него и пропиляваме възможности, които няма отново да получим. Чувствам колко е важно светиите от последните дни да спазват този конкретен закон (Словото на мъдростта). Вярвам, че като се подчиняват на него, светиите от последните дни ще се радват на много повече вяра. В ученията на Мормон четем, че ако сред людете не се случват чудеса, това е защото те нямат вяра; по-нататък той им казва, че без вяра “горко на чедата човешки”. (Вж. Мороний 7:37–38.) Ако ние нарушим знайната воля Господна, естествено е нашата вяра да намалее, защото Духът не винаги ще владее в нас. ...

... Твърдо вярвам, че по причина пренебрегването на това просто изискване вярата в сърцата на някои от нашите люде е намаляла – ще рече, чрез по-обширно спазване Словото на мъдростта вярата сред светиите от последните дни вярата ще се увеличи и в резултат върху нас ще се лее по-голямо познание; защото като му се подчиняваме, ще се появи по-голяма склонност да се подчиняваме на други закони на нашия Отец, а подчинението на всеки един закон осигурява благословия.¹² (Вж. предложение 3 и 4 по-долу.)

**Като се подчиняваме на Словото на мъдростта,
ние се подготвяме за вечен живот.**

Понякога се чудя дали светиите от последните дни осъзнават, че (Словото на мъдростта) ни е било дадено за наше възвисяване; не само за наш физически благослов, но за да ни подготви за духовния живот. ...

Казано ни е, че славата Божия е разум (вж. У. и З. 93:36), и ние всички се възхищаваме на интелигентните мъже и жени, следователно следва да желаем да положим основата на една нарастваща сила на ума и да не вършим нищо, което да я отслабва. В живота на някои хора е видно, че те се лишават от силата на ума, на която биха могли да се радват, чрез продължителната употреба на неща, за които нашият Небесен Отец е казал, че не са добри; в резултат те стават по-малко умни и не успяват да се подготвят за вечния живот, което би следвало да бъде тяхна цел.¹³

Ако ние вярваме, както претендираме, че Исус е Христос и че сме деца на нашия Небесен Отец, колко внимателни би следвало да бъдем тогава в поведението си, за да можем да бъдем достойни за храмовете, които заемаме, които са били създадени по образа Божий. Колцина от нас осъзнават, че като приемаме в организма си нещо, което нашият Отец е забранил, ние оскверняваме храма на духа? Колцина от нас спират да помислят, че когато отстъпваме на слабостта на плътта, ние се лишаваме от бъдещи възможности и от благословиите, които Господ е запазил за верните?¹⁴

Ако този закон, който е пригоден към възможностите на най-слабите от нас, бъде спазван, той ще бъде основата, върху която могат да се добавят много големи благословии, които нашият Отец с удоволствие ще даде и на които иначе не бихме имали право и не бихме могли да получим. Как кой да е от нас би могъл да се чувства оправдан да пренебрегне един прост закон на Бог, за който Той със собствения Си глас е казал, че всеки от нас може да се подчинява? Можем ли да очакваме да сме в състояние да спазваме по-висш закон и да достигнем по-голямо възвисяване, ако не успяваме да спазваме това просто изискване?¹⁵ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Най-добрият начин да учим семействата си
да се подчиняват на Словото на мъдростта
е ние самите да му се подчиняваме.**

Бащите и майките, ако спазват Словото на мъдростта, могат да предадат на потомството си добродетели и сила, които не биха могли да им дадат по друг начин. Вярвам, че спътничеството на Духа на Отца ни ще бъде в сърцата и домовете на онези, които спазват този закон, и тяхното желание да бъдат покорни ще се предаде на децата им. ... Добре известно е, че ефектът на тютюна върху детския мозък е крайно вреден, унищожаваш паметта и притъпяващ фините чувства; също така ефектът на спиртните концентрати върху младежкия мозък е вреден: те пречупват желанието човек да е почтен и праведен и водят към грях и престъпление. ... Господ ни е дал този закон в доброта и обич, като ни обещава известни благословии, ако се подчиняваме на съвета Му. Чувствам се подтикнат да ви увещавам, мои братя и сестри, да преподавате това в домовете си. Призовете вниманието на подрастващите ви деца към него и към наградата, основана на неговото спазване.

Позволете ми да ви кажа, че най-доброто доказателство за вярата ни в този закон, в това, че вярваме, че той е даден от Бог, е последователното му спазване. Можем цял ден да го проповядваме, но ако на практика го престъпваме, примерът ни може да е унищожителен за хората, които обичаме повече от живота, защото те може да решат, че безопасно може да ни последват там, накъдето сме ги повели с този пример.¹⁶

Позволете ми да ви помоля, изследвайте с молитва Словото на мъдростта. Не просто го четете – изследвайте го с молитва. Открийте за какво го е дал нашият Небесен Отец. Той ни го е дал с обещание за по-дълъг живот и щастие, ако го спазваме; ако не го спазваме, тези обещания са празни за нас. Четете Словото на мъдростта в присъствието на семействата ви и установете пример. Ако правим това, Сион ще продължава да расте. Ако правим това, Църквата на Агнеца Божий ще продължава да се превръща в сила за добро в света.¹⁷ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. На стр. 213 президент Смит се позовава на историята за Даниил, който отказал да яде от месото и виното на царя. Прочетете Даниил, гл. 1 и помислете за свое преживяване, когато от вас се е очаквало да опитате нещо, забранено от Словото на мъдростта. Кои са някои от приемливите начини да се подчиним на Словото на мъдростта в такива обстоятелства, като все пак покажем уважение към другите хора?
2. Преговорете първата част на ученията. Как бихте могли да използвате тези учения, за да помогнете на някой, който среща трудности при спазването на Словото на мъдростта?
3. Преговорете накратко стр. 215–216, където президент Смит обсъжда някои от благословиите, обещани на онези, които се подчиняват на Словото на мъдростта (вж. и У. и З. 89:18–21). Как тези обещания са били изпълнени във вашия живот? Какви други благословии сте получили, като сте живели според този закон?
4. На стр. 217 президент Смит обещава, че спазването на Словото на мъдростта дава “склонност да се подчиняваме.” Какво означава за вас тази фраза?
5. Според вас как нашето подчинение на Словото на мъдростта помага Църквата да се превръща в “сила за добро в света”? Изучете с молитва раздел 89 на Учение и Завети, както предлага президент Смит, и помислете какво можете да направите, за да се подчинявате по-пълно на Словото на мъдростта.

Свързани с темата стихове: 1 Коринтяните 6:19–20; Алма 34:36; Учение и Завети 29:34; 130:20–21

Помощ при преподаването: “Можете да изразите любовта си спрямо тези, на които преподавате, като ги слушате внимателно

и бъдете искрено загрижени за техния живот. Христовата любов притежава силата да смекчава сърцата и да помага на хората да бъдат възприемчиви за нашепванията на Духа” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 46).

Бележки

1. “Boyhood Experiences”, *Instructor*, фев. 1943 г., стр. 73.
2. В Conference Report, окт. 1943 г., стр. 44.
3. “Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 ноем. 1932 г., Church section, стр. 5.
4. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 19–21.
5. “Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, окт. 1947 г., стр. 688.
6. В Conference Report, окт. 1935 г., стр. 121.
7. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 21.
8. В Conference Report, окт. 1923 г., стр. 72–73.
9. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 19.
10. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 19.
11. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 40.
12. В Conference Report, окт. 1908 г., стр. 83–84.
13. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 19.
14. В Conference Report, апр. 1905 г., стр. 62.
15. В Conference Report, окт. 1908 г., стр. 84.
16. В Conference Report, апр. 1907 г., стр. 21.
17. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 191.

Джордж Албърт Смит по време на посещение на склада на епископа с други ръководители на Църквата. Понеже Църквата складира храна, тя е подготвена да помогне на нуждаещите се след Втората световна война.

Физическо спасение за нас и останалите хора

Ако следваме Господния съвет, ние сме по-способни да посрещаме своите материални потребности и да помагаме на хората в нужда около нас.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит става президент на Църквата в края на Втората световна война. Войната опустошава много народи и хиляди хора остават без храна и най-необходимото за живот. В обръщение на общата конференция президент Смит описва тяхното трудно положение и настоява светиите да помогнат за облекчаване на страданието им: “Те всички са (Божии) чедра. Те имат нужда от нас; нуждаят се не само от моралната ни подкрепа и религиозното ни обучение, но и от храна, облекло, постелки и завивки, и помощ от всякакъв вид, защото в много случаи са останали без абсолютно нищо. Ако можете да прочетете някои от писмата, които пристигат в нашия офис от някои от най-бедните хора там, те биха покъртили сърцата ви. Това са хора, които са били отведени далеч от домовете си с идеята, че ще им бъде позволено да се установят другаде, след което са внезапно изоставени, и когато се връщат по домовете си, ги намират обрани и окрадени от всичко, което имат – всичко – така те остават безпомощни, без да има къде да идат.”¹

Понеже Църквата от много години има практиката да складира храна, тя е подготвена да помогне в тези условия. Усилията да се окаже тази помощ започват към края на 1945 г.,

когато президент Смит отива във Вашингтон, окръг Колумбия, за да постигне споразумение с президента на САЩ Хари С. Труман, да изпрати храна и облекло в Европа. По време на срещата им президент Труман казва, “Ще се радваме да ви помогнем с каквото можем. ... Колко време ще ви отнеме да подготвите това?”

Президент Смит го изненадва с отговора: “Всичко е готово. ... Ние (от много време) строим елеватори и ги пълним със зърно, увеличаваме стадата и чердите си и това, от което се нуждаем сега, са вагони и кораби, за да изпратим значително количество храна, облекло, постелки и завивки на хората в Европа, изпаднали в беда. Имаме организация в Църквата (Обществото за взаимопомощ), която има готови над две хиляди домашно изработени юргани”.

Президент Смит съобщава на светиите, че в резултат на тези доставки “много хора получиха топло облекло, завивки и храна без никакво бавене. Веднага щом можем да получим вагони и кораби, ние изпращаме в Европа това, което е необходимо.”²

Почти 15 години по-рано старейшина Смит, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, се обръща към Обществото за взаимопомощ в един друг момент на отчаяна нужда – Голямата депресия. Той учи, че да помагаме на хората в нужда надхвърля предоставянето на материална помощ; то изисква също истинска доброта и милосърдие:

“По моя преценка никога не е имало време, в което добротата да е била по-нужна от сега. Това са дните, когато душите на хората биват тествани и сърцата им емоционално изпитвани. Това са дните, когато мнозина дори сред светиите от последните дни се сблъскват с глад и нещастие. ...

... Аз вярвам, че нашият Небесен Отец ни дава тази възможност за развитие. ... Сега ще открием дали любовта, която Спасителят казва, че би следвало да бъде в сърцата ни, е сред нас.”³ (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Ако сме мъдри по отношение на средствата си, ще бъдем подготвени за трудни времена.

Това бил съветът към ранните пионери по времето на президент Йънг – да държат под ръка едногодишен запас от храна, тъй че ако някой изгуби реколтата си, да може да изкара до следващия сезон. ...

Можем да преживяваме трудни времена, братя и сестри, но можем и да сме готови за тях, ако мислим за седемте години на изобилие и седемте години на глад по времето на фараона, и планираме както тогава (вж. Битие 41). Подобни условия могат да настъпят отново. Ние не знаем дали това ще стане, но знаем, че в ранните дни на Църквата президентството и ръководителите съветвали хората да събират достатъчно храна, за да посрещнат всяко непредвидено обстоятелство. Резултатът бил, че след като хората напълно се установили тук, фермите започнали да произвеждат и чердите и стадата да се множат, вече нямало реална нужда никой да страда за храна.⁴

Живеем в усилни времена. Писанията се изпълняват и както ми се струва, това е моментът, когато, ако е възможно, самите избрани могат да бъдат измамани. Забележително е колко лесно е за онези, които желаят да движат напред финансовия си интерес в света, да намерят причина да сложат настрана ясните Господни учения относно нашия живот. И ми е странно колко много хора придобиват навика да слушат онези, които говорят неща, противоположни на дадената в откровенията воля на Небесния ни Отец. ...

... Този народ бива съветван да пази своята енергия и средства. Учени сме от хората, които Господ е издигнал да ни напътстват, че следва да живеем според средствата си, че не бива да следваме модата на света и да харчим толкова бързо (и дори по-бързо), колкото и печелим, парите, идващи в ръцете ни, а да се грижим за себе си и семействата си.

Боя се, че в много случаи светиите от последните дни биват заслепявани от собствената си суета, от желанието да бъдат това, което е светът; а ни е казано с толкова ясен език от нашия Небесен Отец, че не можем да живеем така, както живее света, и да се радваме на Неговия Дух.⁵

Някои хора ... ипотекират собствеността си и харчат парите си за ненужни неща, и когато трудните времена дойдат, може за се озоват в положението да не са в състояние да посрещнат задълженията си.

Можем да научим добър урок от мравката. Тя събира запасите си, когато те са на разположение и ги трупа за деня, когато няма да е възможно да бъдат придобивани. В резултат килерът ѝ обикновено е добре запасен. Щурецът, едно доста по-едро насекомо, не постъпва по този начин. Той не трупа нищо в килера за трудни времена, а зависи от провидението да се грижи за нуждите му и в резултат повечето щурци гладуват до смърт.

Боя се, че някои човешки същества са като щуреца и не се възползват от възможностите, които им се предоставят по един разумен начин. Ако те се поучат от мравката, ще трупат храна, от която ще имат нужда и винаги ще разполагат с известно количество под ръка.⁶ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Господ ни е заповядал да работим,
за да си печелим прехраната.**

Самият факт, че толкова много пари са на разположение на толкова много хора дава на младите в някои случаи чувството, че понеже парите идат относително лесно, честният труд не е нужен или желателен. При все това съм уверен, че няма народ, живял някога на земята, който, проваляйки се в това да си печели прехраната чрез почтеност и усърдие, да не е западнал.

Ако децата ни растат в леност, знаем, че това не е угодно на Господ.⁷

Колко по-добре сме, когато сме заети с някаква смислена работа.⁸

“Можем да преживяваме трудни времена, братя и сестри, но можем и да сме готови за тях”.

Нашият Небесен Отец ... много отдавна е казал, че има ленивци в Сион ... и добавя, “който е ленив, не трябва да яде хляба, нито да носи одеждите на работника”. (У. и З. 42:42.) Предполагам, че Той няма предвид хората, които не могат да си намерят работа, нито онези, които надлежно се опитват да се грижат за себе си. Предполагам, че това се отнася до навика на някои хора да лежат на гърба на своя ближия. ... Смятам, че на никой човек на този свят не е дадено основание да счита, че може да остави някой друг да осигурява неговата прехрана. Когато бях дете, не смятах, че някой друг ще бъде заставен да ми осигурява средства да преживявам. Господ ми даде разум. Той ме насочи да започна работа, когато навърших 12 години, и аз открих радост в това, печелех си хляба и помагах на други хора повече от петдесет години.

Благодаря на Бог за работата, за радостта, идеща от вършенето на неща в света. Не посочвам никаква конкретна работа, важното е тя да бъде почтена. Но Господ посочва, че следва да бъдем трудолюбиви. В древни времена Той казва, че следва с пот на лице да изкарваме хляба си (вж. Битие 3:19).⁹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Нито богатите, нито бедните не следва да ламтят за богатство.

“Горко на вас, богатите, които не желаете да дадете от собствеността си на бедните, защото вашите богатства ще разядат душите ви; и такъв ще бъде плачът ви в деня на възмездието и на осъждането, и на негодуванието: Жетвата премина, лятото свърши, а душата ми не е спасена!” (У. и З. 56:16.)

Това казва Господ на богатите, които отказват да дадат от имуществото си на онези, които са бедни. Но Той казва нещо също толкова сериозно на бедняка, който не се старее с всички сили. Той казва:

“Горко на вас, бедните, чиито сърца не са съкрушени, чиито духове не са каещи се и чиито стомаси не са задоволени, чиито ръце не се спират да посегнат на вещите на други човеци, чиито очи са изпълнени с алчност и които не искат да се трудят с ръцете си!” (У. и З. 56:17.) ...

... По-нататък Той казва, “Но благословени са бедните, които са чисти по сърце”. Има сериозна разлика тук, “... благословени са бедните, които са чисти по сърце, чиито сърца са съкрушени и чиито духове са каещи се, защото те ще видят царството Божие да идва със сила и велика слава за тяхно избавление, защото тлъстината на земята ще бъде тяхна”. (У. и З. 56:18.)

Те са онези, които не притежават богатствата на света, но въпреки това имат и живот и съществуване, и разум, и имат желанието да вършат онова, което Господ желае от тях да вършат. ...

Сега, мои братя и сестри, в нашите организации ние имаме и бедни, и богати. Ако сме бедни, можем да бъдем достойни

точно както Господ сочи тук. Можем да бъдем чисти по сърце и да даваме най-доброто от себе си, и Той не ще позволи онези, които дават най-доброто от себе си, да се лишават от най-необходимото за живота, ако са измежду хората в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. ...

Надявам се, че няма да се огорчаваме от това, че някои мъже и жени са заможни. Ако сме заможни, се надявам, че няма да бъдем егоцентрични, без да осъзнаваме какви нужди имат другите деца на нашия Отец. Ако сме по-заможни от тях, трябва да бъдем истински братя и сестри, не само да се правим на такива. Желанията ни следва да бъдат да развием в този свят такава организация, че другите хора, като виждат добрите ни дела, да бъдат подтикнати да прославят името на нашия Небесен Отец. ...

Не трябва да придобиваме лошите навици на други хора. Не трябва да имаме отношение и нагласа да отнемаме онова, което притежава друг човек. Обърнете се към десетте Божии заповеди и ще откриете следния къс абзац, "Не пожелавай". (Изход 20:17.) ...

Не трябва да имаме такава нагласа. Другите може да правят това, но ако имаме духа на Евангелието на Исус Христос в сърцата си, не бива да се мамим в това отношение.

Казано ни е, че не можем да служим на Бог и на друг господар (вж. Матей 6:24). Трябва да направим своя избор и ако искаме да сме Божии служители и деца на Небесния Отец и да получим Неговите благословии, трябва да го правим, като Го почитаме и спазваме заповедите Му. Нашите чувства и любов, ако мога да използвам този израз, следва да бъдат отправени към целия свят, доколкото той е в състояние да ги приеме.¹⁰ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Чрез десятък и други дарения ние подпомагаме делото на Църквата и благославяме хора в нужда.

Господ ни е дал привилегията да принасяме една десета от дохода си в Неговата Църква за развитието на делото Му по света. Хората, които плащат своя десятък, получават

благословии. ... Не можем да очакваме да спечелим благословии без честни усилия. От нас ще се изисква да правим неща, които на някои може да изглеждат като жертви. Предполагам, че хората си мислят, че когато платят десятъка си, правят жертва, но това не е така; те правят инвестиция, която ще възвърне един вечен дивидент. Нашият Небесен Отец ни дава всичко, което имаме. Той дава всичко в ръцете ни, като ни упълномощава да задържим за свое ползване девет десети от него и после иска да дадем Неговата десета там, където Той заповяда, където знае, че тя ще допринесе най-много за развитието на Неговата Църква.

Когато тази сутрин чухме отчетите на тази голяма Църква (по време на общата конференция), финансовият отчет ме впечатли много – да знаеш, че една голяма организация като тази, с нейните множество хора, функционираща по толкова много различни начини, сред световния смут и бъркотия, е в такова финансово състояние, че един от членовете на Президентството на Църква може да стане и да ни заяви тук истинно, че Църквата няма дългове. Докато народите и повечето хора задължняват, Църквата е така управлявана, че няма дългове. Нека помислим върху това. Нека подкрепяме Църквата. Нека следваме действителното ръководство на Църквата. Нека живеем така, че Господ да може да благослови както нас, така и Църквата.¹¹

Ако сте плащали честен десятък, мога да кажа без колебание, че оставащите девет десети са по-голяма благословия за хората, които са плащали, отколкото стоте процента са били за онези, които не са плащали. Това е Господното дело. ... Хората не биха могли да го вършат. С цялата ви щедрост и дарения, цялата ви мисионерска работа, всичките ви грижи за бедните, ... всичко, което давате като обикновени хора, свидетелствам ви, че това, което ви остава, ви носи повече щастие, повече мир, повече утеха и повече сигурност за вечен живот, отколкото други хора в света биха могли да получат днес.¹²

Сигурен съм, че Господ обича онези смирени, верни души, които желаят да протегнат ръка и да помогнат на хора в нужда, било като дадат храна, облекло, постеля или доброта, защото това е част от Евангелието на Исус Христос.¹³ (Вж. предложение 5 по-долу.)

“Господ ни е дал привилегията да принасяме една десета от дохода си в Неговата Църква, за развитието на делото Му по света”.

Ако сме щедри със своите средства, няма да се налага никой да се лишава.

Няма да се налага никой мъж, жена или дете в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни да живее в лишение, защото Църквата е организирана да помага на онези, на които най-необходимото за живот не достига. Има достатъчно за всички, и даже повече. ... Бог позволява на хората да придобият богатство, и ако са го придобили по подходящ начин, то е тяхно; и Той ще ги благослови в използването му, ако го използват по подходящ начин.¹⁴

Ние дотолкова биваме обгърнати от света и се съсредоточаваме върху него, че в много случаи забравяме страдащите хора, на които можем да помогнем.¹⁵

Мислете за мъжете и жените, които са без работа. ... Мислете за многото чеда на нашия Отец, които са в беда и които Той обича точно толкова, колкото обича нас. Мислете какво страдание би било, ако ние, по-облагодетелстваните, не бяхме щедри със средствата, които Бог е дал в ръцете ни – и не само средствата, но ако отказваме на Неговите чеда окуражителна дума и помощ, не посещаваме домовете на нуждаещите се и не даваме това, което е по силите на всеки от нас да даде. Братя и сестри, всички тези възможности са ни дадени, за да се обогатяваме и да развиваме характера си, и да можем да си трупаме съкровища на небесата, гдето молец и ръжда не може да ги изяде, нито крадци да ги подкопаят и откраднат (вж. Матей 6:20). Тези възможности ни се предлагат от един всемъдър Отец, Който, знаейки края от началото, казва: “Този е пътят, ходете по него”.

Нека ... се огледаме в своята общност – да не оставяме това на епископа и на Обществото за взаимопомощ, а нека всеки от нас служи с любяща доброта на онези, които се нуждаят от нас толкова много. И каквото и да правим, нека онези, които се нуждаят от помощ, не се чувстват като просяци. Нека даваме онова, което им даваме, сякаш то им принадлежи. Бог ни го е дал назаем. Понякога ние, натрупалите средства (постъпваме) така, сякаш мислим, че те ни принадлежат. Всичко, което имаме, нашата храна, облекло, покрив, домове и възможности, са ни дадени като на настойници в Църквата и в царството на нашия Небесен Отец, и ако желаем ... да се разделим с нашите средства, дори това да бъде лептата на вдовицата, ще получим от Него, Който живее свише, благословии, които са ни нужни тук на земята, и когато дойде времето да си тръгнем оттук, ще ни очакват благословиите на един любящ Отец, Който оценява положените от нас усилия.¹⁶

Ако желаем да бъдем отъждествени с царството на нашия Господ, селестиялното царство, това е възможността ни да се подготвим – с любов нелицемерна, с усърдие, пестеливост, с постоянство, с желание да вършим всичко по силите ни да благославяме другите, да даваме – не винаги да ни се струва, че трябва да получаваме, но да желаем да даваме, защото, казвам ви: “По-блажено е да дава човек, отколкото да приема” (Деянията

20:35.) Евангелието на Исус Христос е едно евангелие на даване, не само на средствата ни, но на самите нас, и аз съм благодарен на моя Небесен Отец, че принадлежа към организация, на която е било заповядано да постъпва така.¹⁷ (Вж. предложение 6 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Джордж Албърт Смит казва на светиите по време на Голямата депресия, “Аз вярвам, че нашият Небесен Отец ни дава тази възможност за развитие”. Какво означава това за вас? По кои начини се “развиваме”, като служим на нуждаещите се?
2. Като четете първата част на ученията, обмислете какво можете да направите, за да започнете или да подобрите своя запас от храна и средства. Кой са някои от непредвидените обстоятелства, за които следва да сте готови? Какво може да направят кворумите на свещеничеството и Обществото за взаимопомощ, за да помогнат на членовете да се подготвят за непредвидени обстоятелства?
3. Преговорете частта, започваща на стр. 226 и прочетете Учение и Завети 68:31. Защо мислите, че Господ иска да се трудим за прехраната си? Кой са някои от ефикасните начини да научим децата колко важен е трудът?
4. Прочетете предупрежденията на президент Смит към богатите и бедните. Кой са някои от последиците да ламтим за богатство? Какво можем да направим, за да избегнем това?
5. Прочетете частта, започваща на стр. 229, в която президент Смит обсъжда благословиите от плащане на десетък и други дарения. Кой са някои от ефективните начини да учим младежите или новите членове за тези благословии?
6. Докато изучавате последната част от ученията, помислете за нещо конкретно, което можете да направите, за да

помогнете на епископа и други районни ръководители да посрещат нуждите на хората във вашия район или общност. Какво значи за вас да даваме “не само средствата ни, но самите нас”?

Свързани с темата стихове: Ефесяните 4:28; Яковово 1:27; 2 Нефи 5:17; Яков 2:17–19; Мосия 4:22–25; Учение и Завети 104:13–18

Помощ при преподаването: “Дори когато преподавате на много хора едновременно, можете да обърнете внимание на всеки. Например, вие обръщате внимание на всеки, когато топло поздравите, в началото на часа ... Вие също така обръщате внимание, когато направите участието им желано и спокойно” (*Преподаването – няма по-велико призоваване, стр. 35*).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 181.
2. В Conference Report, окт. 1947 г., стр. 6.
3. “To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, дек. 1932 г., стр. 706.
4. В Conference Report, апр. 1947 г., стр. 162, 165.
5. В Conference Report, апр. 1929 г., стр. 30.
6. В *Improvement Era*, авг. 1946 г., стр. 521.
7. “Some Warning Signs”, *Improvement Era*, юли 1948 г., стр. 425.
8. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 171.
9. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 49–50.
10. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 170–172.
11. В Conference Report, апр. 1941 г., стр. 25, 28.
12. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 16–17.
13. В Conference Report, апр. 1947 г., стр. 162.
14. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 169, 171.
15. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 181.
16. “Saints Blessed”, *Deseret News*, 12 ноем. 1932 г., Church section, стр. 8.
17. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 52.

Силата на добротата

Като бъдем мили и търпеливи, ние можем да смекчаваме сърцата на другите и да ги насърчаваме да живеят праведно.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит твърдо вярва в силата на добротата да смекчава сърца. Той учи, че ние следва да “посрещаме проблемите си в дух на обич и доброта към всички.”¹ Неговият дядо му разказвал как добротата и загрижеността към другите донесли мир в една напрегната ситуация:

“Веднъж в един горещ летен ден под улицата край дома на дядо в Солт Лейк Сити възникнал проблем и няколко работници от града дошли да го отстранят. Вън било горещо, слънцето припичало немилостиво, работата била на ръка, с кирки и лопати, което карало по лицата и гърбовете на работниците да тече пот, докато разкопавали платното. Работниците не били внимателни по отношение на езика си, може би майките им не ги били научили на нещо по-добро, но те ругаели и ужасен говор излизал от устата им. Скоро думите им започнали да обиждат много от съседите, чиито прозорци били отворени, за да уловят всеки повей, който би могъл да ги разхлади.

Някой излязъл вън и помолил мъжете да спрат с мръсните приказки, като посочил, че брат Смит живеел точно отсреща – “Бихте ли могли да покажете малко уважение и да бъдете по-тихи, моля?” Това предизвикало нов прилив на лоши думи. Мълчаливо дядо приготвил лимонада и като сложил каната и няколко чаши на един поднос, я занесъл на мъчещите се мъже с думите, “Приятели, изглеждате уморени и ви е горещо. Защо не излезете и не дойдете под моите дървета за по едно разхладително питие”? Ядът им изчезнал, мъжете откликнали на

“Мълчаливо дядо приготвил лимонада и като сложил каната и няколко чаши на един поднос, я занесъл на мъчещите се мъже.”

добротата с кротост и признателност. След приятната малка почивка те се върнали към работата си и я довършили внимателно и тихо.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Една причина, поради която президент Смит се отнася към хората така мило, е убедеността му, че у всеки човек съществува вродена доброта. Само няколко седмици преди президент Смит да почине, старейшина Матю Коули, член на Кворума на дванадесетте апостоли, го посещава в болницата. “Отидох до леглото му”, казва той, “а той се протегна, хвана ръката ми и стискайки я здраво, каза, “Млади човече, помни, всеки ден от живота си можеш да намериш добро у всеки, ако само го потърсиш”.

После старейшина Коули казва за президент Смит:

“Той обичаше всеки, защото у всеки можеше да види доброто. Той не гледаше на греха и с най-малката степен на позволение, но обичаше грешника, защото знаеше, че Бог е любов (вж. 1 Иоаново 4:16), и тъкмо Божията любов преражда човешката душа и може в хода на това да превърне грешника в светец.

Може би има грешници, които погрешно вземаха любовта му за уважение. Той не уважаваше грешника, но го обичаше. Сигурен съм, че тази любов намираше отклик в сърцата и живота на онези, които той обичаше.”³

Учения на Джордж Албърт Смит

Духът Господен е дух на доброта, а не на грубост и критика.

Понякога се чувствам тъжен, като чуя да се говорят нелюбезни неща, не само от хора в нашата Църква, но и от хора в света. Нелюбезните неща се казват обикновено не под вдъхновение от Господ. Духът Господен е Дух на доброта; той е Дух на търпение; той е Дух на милосърдие, обич, търпение и дълготърпение; и сред нас няма човек, който да не се нуждае от всички тези добродетели, които са резултат от влиянието на Духа на нашия Небесен Отец.⁴

Всяко влияние за мир следва да бъде упражнявано. Луцифер използва всички средства, за да унищожи душите на човешкото

семейство. В делата си той е по-активен от когато и да било и действа по такъв коварен начин. Няма да отделям време да изреждам многото начини, които той използва, но има един начин, по който действа, а действа така от сътворението на света, и това е да изкушава един човек да уронва репутацията на друг, като говори за него нелюбезни неща.⁵

Толкова лесно е да критикуваме друг човек, толкова лесно е да намираме грешки, а понякога ние говорим грубо за своите съседи и приятели. Сега, ето какво ни е дал нашият Небесен Отец ... :

“Не съдете, за да не бъдете съдени.

Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

И защо гледаш съчицата в окоето на брата си, а не внимаваш на гредата в твоето око?

Или как ще речеш на брата си. Остави ме да извадя съчицата из окоето ти; а ето гредата в твоето око?” (Матей 7:1–4.)

Като народ ние биваме съветвани да не критикуваме, да не сме нелюбезни, да не говорим грубо на хората, с които общуваме. В това отношение ние трябва да бъдем най-добрия пример в целия свят. Помислете за критикуването днес. Вземете вестниците си и вижте нелюбезните неща, казвани от едни хора за други, при все това много често човекът, който критикува, има греда в окоето си и не я вижда, но мисли, че неговият брат има съчица в своето око.⁶ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Не сме ли ние доста склонни да виждаме ограниченията и слабостите на своите ближни? При все че това противоречи на ученията на Евангелието на Исус Христос. Съществува една категория хора, които намират грешки и критикуват винаги по един деструктивен начин. В критиката съществува разлика. Ако можем да критикуваме конструктивно под влиянието на Духа Господен, можем да променим ползотворно и подходящо някои от нещата, които се вършат. Но ако имаме с нас духа на търсенето на грешки, на посочването на слабости и провали у другите по един деструктивен начин, това никога не е в резултат на спътничеството на Духа на нашия Небесен Отец и е винаги вредно.⁷

**Ние следва винаги да търсим у другите
добродетелите и да отправяме искрена похвала.**

Застанал съм тази вечер тук, за да говоря за един мъж, който преди няколко години се завърна във вечния ни дом. ... Имам предвид Френсиз М. Лаймън (от Кворума на дванадесетте апостоли) и искам да ви кажа, че този велик човек бе деликатен като бебе, като малко дете, и желанието му да помага и насърчава бе прекрасно. Чувал съм го да отправя комплименти на своите братя всеки път, когато те сторят нещо достойно за похвала – един изнесе отлична реч, друг даде убедително свидетелство, трети направи нещо друго достойно за похвала. Виждал съм го как ги прегръща през рамото и казва, “Горд съм с тебе и с чудесната работа, която свърши”. Не е ли този препоръчителният начин да се живее? Това е начинът да направим себе си щастливи. Ако, вместо да бъдем ревниви, виждаме, оценяваме и хвалим добродетелите и способностите на нашите ближни, ако виждаме силата за добро у (другите), колко по-добре би било.

Много от нас живеят в такава атмосфера, че почти онемяваме, когато имаме възможност да похвалим друг човек. Сякаш сме неспособни да кажем нещата, които бихме могли да кажем ... за благослов на другите. Нека търсим добродетелите на нашите другари и като ги забележим, да ги направим щастливи, като ги похвалим.⁸

Умолявам ви, мои братя и сестри, нека бъдем щедри едни към други. Нека бъдем толкова търпеливи един с друг, колкото бихме искали другите да бъдат с нас. Нека виждаме добродетелите на нашите съседи и приятели и да говорим за тези добродетели, да не търсим грешки и да не критикуваме. Ако правим това, ще излъчваме слънчева светлина и онези, които ни познават най-добре, ще ни обичат.⁹ (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Добротата има силата да извежда
хората от грешките им.**

Има хора, които ще допускат грешки. Сред нас днес има хора, които ще поемат по грешен път, но те са чеда на нашия Господ и Той ги обича. Той е дал на вас и мен правото да се обърнем

към тях с доброта, обич и търпение и с желание за благослов, стремейки се да ги избавим от грешките, които допускат. Нямам привилегията да съдя някои от онези, които са допуснали и все още допускат грешки, освен ако не съм призован за това по силата на властта, която може да ми бъде дадена. Но моя е привилегията, когато ги виждам да вършат погрешни неща, по някакъв начин, ако е възможно, да ги върна обратно на пътеката, която води до вечен живот в селестиалното царство.¹⁰

Нека не се оплакваме от своите приятели и съседи, понеже не правят онова, което искаме да правят. Вместо това нека ги обичаме и с обич да ги подтикваме да вършат нещата, които нашият Небесен Отец би искал те да вършат. Можем да сторим това, и не можем да спечелим доверието или любовта им по никакъв друг начин.¹¹

Каква радост, каква утеха, какво удовлетворение може да се добави в живота на нашите съседи и приятели чрез доброта. Колко бих желал да напиша във въздуха тази дума с главни букви и да я украся с ярки цветове. Добротата е силата, която Бог ни е дал да отключим закоравелите сърца и смекчим упоритите души, и да ги доведем до едно разбиране на целите Му.¹² (Вж. предложение 4 по-долу.)

Обич и доброта у дома могат да подтикват децата ни да се вслушват в нашите съвети.

Наш дълг е – би следвало да кажа наша привилегия е, както и наш дълг – да отделяме достатъчно време да обкръжим децата си със защита и така да ги обичаме и да спечелим обичта им, че те на драго сърце да се вслушват в нашия съвет и препоръка.¹³

Живейте по такъв начин, в обич и доброта, че мирът, молитвата и благодарността да бъдат заедно в домовете ви. Не допускате домовете ви да бъдат само място, където да окачвате шапките си вечер и да се храните и после да бързате за някъде другаде, но нека вашият дом бъде едно постоянно обиталище за Духа Господен.¹⁴

Моля се да можем да бъдем изпълнени с онзи дух, който иде от (Господа), и това е един дух на обич, доброта, помощ,

“Живейте по такъв начин, в обич и доброта, че мирът, молитвата и благодарността да бъдат заедно в домовете ви.”

търпение и въздържаност. Тогава, ако поддържаме този дух с нас в домовете ни, нашите момчета и момичета ще растат и ще бъдат онова, което бихме желали да бъдат.¹⁵

Помня как преди няколко години пътувах на север с един влак. В дневното купе на този влак видях една жена, която познавах. ... Тя ме разпозна, докато минавах през вагона. Заговори ме и аз попитах: “Къде отивате?” Тя каза: “Отивам в Портланд, (Орегон)”. Знаех, че семейството не е особено заможно. Знаех, че тази жена бе майка на голямо семейство от момчета, тъй че казах: “Какво ви води към Портланд?” Тя каза: “Един от синовете ми е в болница там”.

Не знаех, че някой от децата ѝ се е преместило, тъй че продължих да я разпитвам и тогава тя разкри сърцето си пред мен. Тя каза: “Най-малкото ми момче напусна дома ни преди няколко седмици и не ни каза къде отива. Не получихме и думичка от

него, но несъмнено той е мислел да иде в света и лично да го разгледа, и първата информация, която получихме за местонахождението му, бе една телеграма, която дойде от “Мърси Хоспитал” в Портланд, която гласеше, че момчето ни е болно и е в тази болница”. Тя добави: “Разбира се, съобщението много ни шокира. Можех да сторя едно-единствено нещо, и то бе да събера средства и веднага да отида при това момче”.

... Тя бе готова да седи по време на дългото пътуване, един ден и една нощ, не огорчена от нелюбезността и лекомислието на своето момче, а мислеща единствено, че то е нейно, че ѝ принадлежи, че Бог ѝ го е дал и че нашият Небесен Отец очаква от нея да използва всички възможни средства да обогати живота му и да го подготви за възможностите, които го чакаха. Тъй че през дългите часове на нощта, докато влакът громолял по релсите, тази добра жена седяла там, копнеейки за своето момче, докато всеки километър по малко я приближавал до онова съкровище, което лежало на сърцето ѝ. Когато накрая пристигнала, тя отишла възможно най-бързо до болницата. Случи се така, че мястото, където трябваше да отседна, не бе далеко от болницата, така че отидох да видя какво е станало.

Онази мила майка бе там, седнала до леглото на своето момче, което бе повалено от сериозен пристъп на пневмония и лежеше там, страдайки. Тя не му се караше, че не е помислил за нея; не бе огорчена от лекомислието и безгрижието му, просто бе благодарна да бъде с момчето си, което Бог ѝ бе дал. Сега се опитваше да се погрижи отново за детето, за което бе встъпила в партньорство с нейния Небесен Отец, за да го доведе на този свят. Той впрочем бе на около 16 г., но за нея бе още нейното малко дете. Тя се опитваше да го окуражи, говорейки му неща, което да го направят щастлив и доволен, посочвайки му възможностите, които щяха да са негови, когато оздравее. На мястото на нещастieto и мъката, които изпълваха стаята преди нейното влизане, сега там имаше един съвършен ореол от светлина, а на лицето на момчето имаше мир и щастие, докато то гледаше в очите онази, която бе предложила в жертва живота си, за да оживее той, и в този случай бе изминала огромно разстояние, за да седне до него и да се погрижи той да се върне обратно към живота.

Понякога се питам дали тези майки осъзнават колко прекрасни са в очите на децата си в случаи като този. Онова момче твърдо бе решило пред майка си, която бе там от доста време, никога отново да не постъпва предателски спрямо нея, никога отново да не проявява безгрижие към онова, което му е дала тя, решен името, което му бе дадено с чест, да бъде пазено в чест от него дотогава, докато е жив.¹⁶ (Вж. предложение 5 по-долу.)

Моля се любовта към Евангелието на нашия Господ да гори в душите ни и да обогатява живота ни, та съпрузите да бъдат по-мили към съпругите си, а съпругите към съпрузите, родители към децата и децата към родителите, защото Евангелието на Исус Христос е евангелие на обич и доброта.¹⁷

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете разказа за това как Джордж Албърт Смит приготвя лимонада за уморените работници. Спомнете си пример за мила постъпка, смекчила нечие сърце. Кои са някои от проблемите, които мислите, че биха могли да бъдат решени с “дух на обич и доброта към всички”?
2. Президент Смит учи, че “ние трябва да бъдем най-добрия пример в целия свят” в това да избягваме на грубата критика. Кои са някои от ситуациите, в които можем да дадем подобен пример? Защо по ваше мнение грубата критика и търсенето на грешки са толкова вредни?
3. На стр. 239 президент Смит разказва как старейшина Френсиз М. Лаймън отправял похвали на своите братя. Как са ви действали искрените похвали? Помислете за момент за някой човек, когото следва да похвалите.
4. Президент Смит учи, че “добротата е силата, която Бог ни е дал да отключим закоравелите сърца”. За кои разкази от Писанията можете да се сетите, които илюстрират този принцип? (Напр., вж. Матей 9:10–13; Алма 20:1–27.)

5. Преговорете разказа за майката, посетила своя син в болницата. Когато едно дете поеме по грешен път, защо понякога е трудно да постъпим като майката в разказа? Обмислете с молитва как духът на доброта и търпение може да подобри взаимоотношенията ви с членовете на вашето семейство.

Свързани с темата стихове: Притчи 15:1; Матей 18:15; Иоана 8:2–11; Ефесяните 4:29–32; 3 Нефи 12:22–24; Учение и Завети 121:41–46

Помощ при преподаването: Разделянето на малки групи дава “на по-голям брой хора възможността да участват в урока. Хората, които често са нерешителни, може да споделят в малките групи идеите си, които не биха изразили пред целия клас” (*Преподаването – няма по-велико призвание* 161).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1941 г., стр. 28.
2. Марта Стюарт Хач, в Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet*, 1990 г., стр. 130–131.
3. Матю Коули, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 166–167.
4. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 34.
5. “To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, дек. 1932 г., стр. 704.
6. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 168–169.
7. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 50.
8. “To the Relief Society”, стр. 707.
9. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 50.
10. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 34.
11. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 174.
12. “To the Relief Society”, стр. 709.
13. В Conference Report, апр. 1929 г., стр. 33.
14. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 183.
15. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 9.
16. В *Deseret News*, 15 май 1926 г., section four, стр. 6.
17. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 167.

Да възпитаваме децата в светлина и истина

*Господ е дал на родителите
отговорността да учат децата си на
Евангелието чрез слово и пример.*

Из живота на Джордж Албърт Смит

Към края на живота си президент Джордж Албърт Смит размишлява за своето възпитание и поученията на родителите си:

“Роден съм в един скромен дом. ... Родителите ми живееха много скромно, но отдавам възхвала на Създателя и съм Му благодарен от все сърце, че ме изпрати в техния дом.

Израснах в Солт Лейк Сити. Когато бях на осем години, бях кръстен в Сити Крик. Бях потвърден за член на Църквата на събрание за пост в 17-и район и още като момче узнах, че това е Господното дело. Научих, че на земята има живи пророци. Научих, че вдъхновението от Всемогъщия влияе върху онези, които живеят така, че да са достойни да му се радват. ...

Не познавам друг човек на земята, който има повече основания да бъде благодарен от мен. Благодарен съм за раждането си, за моите родители, които ме научиха на Евангелието на Исус Христос и ми дадоха пример в своя дом. Ако през живота си съм направил нещо, което не е трябвало да правя, то е било нещо, което не съм могъл да науча в дома на моята майка. С голямото ни семейство с много деца на мама ѝ трябваше много търпение, но с нас тя винаги бе търпелива. Там винаги царяха мило отношение, доброта и обич.”¹

В своя дом Джордж Албърт Смит се стреми да следва примера на родителите си да учи с търпение и обич. Дъщеря му Едит си спомня едно преживяване от нейното юношество:

*Съпругата на Джордж Албърт Смит, Луис,
и дъщерите им Едит (вляво) и Емили (вдясно).*

“Той неспирно ни съветваше относно поведението ни, като набягаше на честността и справедливостта. Помня, че един ден на път за в къщи от урока по пиано кондукторът в трамвая пропусна да ми вземе пари. ... Някак си той мина покрай мен и аз стигнах до местоназначението си, все още стискайки в ръка монетата от 5 цента, и честно казано, доста горда, че съм се возила гратис.

... Втурнах се радостна при татко да му разкажа за своя късмет. Той търпеливо изслуша разказа ми. Започнах да вярвам, че съм постигнала голям успех. ... Бях сигурна, че кондукторът не знаеше, че не съм платила за пътуването и следователно всичко беше наред.

Когато свърших разказа си, татко каза, “Но скъпа, дори кондукторът да не знае за това, ти знаеш, аз знам, и Небесният Отец знае. Тъй че все пак ние тримата трябва да бъдем доволни да видим, че ти плащаш изцяло за получената услуга”.

Едит отива обратно на тъгъла на улицата и плаща таксата, когато трамваят се връща. По-късно тя изразява благодарност за начина, по който баща ѝ се справил със ситуацията: “Наистина съм благодарна за този татко, който бе достатъчно мъдър любезно да ми посочи грешката, защото ако това бе пренебрегнато, можех да помисля, че той го одобрява и можех да опитам нещо подобно друг път.”² (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

Родителите носят основната отговорност да учат децата си на Евангелието.

Една от най-големите и изобилни от всички благословии ще бъде тази, която идва, ако учите и обучавате както следва тези избрани духове, които нашият Небесен Отец изпраща на света в тези последни дни. ... Не оставяйте обучението на децата ви в ръцете на държавните училища. Не оставяйте обучението им на Неделното училище за деца, на Неделното училище, на (младежките организации на Църквата). Те ще ви помогнат и ще допринесат значително, но помнете какво сам Бог е казал за родители, които не учат децата си на вяра в Бог, покаяние и кръщение и полагане на ръце на възраст осем години – че грехът ще бъде

върху главите на родителите (вж. У. и З. 68:25–28). Това, мои братя и сестри, не е заплаха, това е внимателен и любящ съвет от нашия Небесен Отец, Който знае всички неща и разбира и осъзнава какво означава децата да растат без подобно обучение.³

Онова, което искам да кажа и съм крайно загрижен то проникне в ума на всеки родител в Сион, е че макар и Господ да е подсигурил всички тези чудесни образователни институции, макар науката да допринесе толкова много за комфорта и благословиите ни, макар Църквата да е подготвила места, в които можем да изпратим децата си да бъдат учени на Евангелието на Исус Христос, това не освобождава мен или вас от отговорността и задължението, възложено ни от нашия Небесен Отец, да учим собствените си деца. ... Не е достатъчно децата ми да бъдат учени на вяра в Бог, покаяние и кръщение и полагане на ръце за дара на Светия Дух в помощните организации. Моят Отец в Небесата е заповядал, че аз следва да върша това лично.⁴

Никой друг не може да свърши частта, която Бог е възложил на нас като родители. Ние сме поели задължение, когато сме били средството за довеждане на деца в света. Не можем да прехвърлим тази отговорност върху която и да е организация. Тя е наша. ... На първо място и преди всичко отговорността върху вас и мен е не само да съветваме и препоръчваме, но да обучаваме чрез даване на пример, чрез отделяне на достатъчно време с обичните ни хора, тези момчета и момичета, та те да не могат да бъдат поведени по ... забранени пътища.⁵

Призовете семействата си около вас, и ако в миналото не сте успявали да им дадете разбиране на целите на живота и знание за Евангелието на нашия Господ, направете го сега, защото казвам ви като Господен служител, те имат нужда от него сега и от сега нататък.⁶ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Други интереси не бива да стават причина да губим от поглед задължението си да учим нашите деца.

В Лука ни е казано, че ще има време, когато хората ще бъдат задушени от грижи, богатства и житейски удоволствия (вж. Лука 8:14). Имам предвид ... дори сега, мъже и жени, които обичам, у

които самата духовна същност е задушена от тези същите неща и противникът ги води по лесния път на удоволствието, и те пренебрегват дълга си като родители и членове на Църквата на Исус Христос.

... Сега посред бъркотията, вълнението и всичките житейски удоволствия ... нека не губим от поглед задължението, което имаме към тези момчета и момичета, създадени по образа Божий. Той е Отец на техните духове и ще ни държи отговорни за учението, което те получават. Надявам се и се моля да ги научим така, че когато дойде краят, да можем да получим от Него следната благословия, “Хубаво, добри и верни слуго, ... влез в радостта на господаря си”, и да можем да имаме около себе си нашите любими хора през вечността.⁷

Струва ми се, бих искал да ви разкажа една история. Преди няколко години тук в Индиана живели две момчета, младежи, които работели във ферми – ферми, намиращи се на 8–10 километра една от друга. Работели здраво, всеки ден изпъглявайки задълженията си, дойки кравите и прочее. Един ден първото момче, което било на 13 или 14 години, отишло при баща си и казало, “Татко, искам да отида в града. Бих искал да видя ярките светлини. Чудя се дали не бих могъл да отскоча до там рано някоя вечер, ако работя здраво и свърша работата си?” Бащата казал, “Не можеш, защото не можеш да свършиш работата си”. “Ако стана на зазоряване и работя цял ден, мога ли да ида до града? Не е много далече, и бих могъл да бъда там час или два и после да се прибера рано у дома”. Бащата казал, “Е, разбира се, ако свършиш всичките си задължения, може да вървиш”. Бащи, обърнете внимание на това. Резултатът бил, че той отишъл. Стигнал до града почти по тъмно. Магазините и банките били затворени. Но много бiliarдни и игрални зали били отворени. Всички почтени хора се били прибрали, повечето в домовете си. Всичките отпаднали от обществото хора били по улиците или в онези места. Те видели това младо момче да идва и го взели със себе си. Не след дълго му показали някои от нещата, които никое момче не бива да вижда. Това било преживяването му. Така то опитало от нещо, което не било добро за него.

Второто момче отишло по същия начин при баща си. То рекло, “Татко, искам някой път да видя града. Не би ли желал някой път да отида и да видя някои от нещата, които никога не съм виждал? Ще трябва да отида по светло, за да видя нещо”. “Моето момче”, отвърнал бащата, “мисля, че трябва да отидеш в града, и мисля, че имаш право татко ти да дойде с теб. Избери деня и аз ще ти помогна с работата, за да можем да отидем достатъчно рано и да можеш да се срещнеш с някои от моите познати”.

Това, за което говоря, става в един и същ щат – двете ферми не били далече една от друга. След седмица той избрал деня. Те свършили всекидневната работа и отишли в града. Пристигнали малко преди четири часа. Пристигнали преди банките да затворят. Момчето било облечено в хубавите си дрехи. Баща му го завел в банката и го представил на банкера, който го уловил за ръка и казал, “Когато си в града, обади се и намини, винаги ще си добре дошъл”.

Бащата го развел по различните кантори, където ходел по работа, където хората любезно го поздравявали. Когато се прибрали заедно в къщи, след като изгледали някакво представление, онова момче се било запознало с някои от най-добрите мъже на общността. Резултатът бил, че когато то пораснало още малко и ходело в града, другарувало с добри хора.⁸ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Това, което искам да ви внуша ... , е че най-добрият начин, по който можете да прекарате времето си, най-добрият начин, по който можете да използвате времето си така, че то да бъде от най-голяма полза, е да обучавате своите момчета и момичета да бъдат достойни за благословиите на нашия Небесен Отец.⁹

Родителският пример може да поведе детето към безопасност, праведност и щастие.

Нека бъдем примери за праведност на своите деца, да провеждаме семейните си молитви и да молим за благословии преди хранене. Нека децата ни виждат, че като съпрузи и съпруги сме нежни и привързани едни към други. Докато все още има време, възползвайте се от възможността като съпрузи и съпруги

“Най-добрият начин, по който можете да прекарате времето си, най-добрият начин, по който можете да използвате времето си така, че то да бъде от най-голяма полза, е да обучавате своите момчета и момичета да бъдат достойни за благословиите на нашия Небесен Отец”.

по всякакъв начин да се благословите един друг с обичта си, с вашата доброта и помощ. Възползвайте се от възможността, докато още има време, да научите синовете и дъщерите си как да живеят така, че да бъдат щастливи. ... Нека домовете ни бъдат убежища на мир, надежда и обич.¹⁰

Само преди няколко дни прочетох писмо от един човек, който вероятно вече е изживял половината си живот. Пишейки до баща си, той казва: “Твоята загриженост за обичните ти хора, поученията към мен, примерът, който ми даде, бяха за мен едно вдъхновение да върша това, което Господ желае от мен. Винаги съм чувствал, че ако следвам твоите стъпки, ще бъда в безопасност”. Колко мъдър и благословен е бащата, който може да установи и вдъхне в ума на сина си подобна увереност. ... Благодарение

поведението на бащата – той отдава признание главно на баща си за това – поради примера, установен в неговия дом, днес той е един от верните в тази Църква. Той може да живее в света и да спазва Господните заповеди. Силното му желание да върши добро било вдъхновено в дома, в който живял. У дома той намерил не егоизъм, а безкористност. Родителите му не се стремели да получат всичко, което биха могли, и егоистично да го задържат за себе си, а ходели да търсят хора, които се нуждаели от тях, като ги насърчавали и благославяли. Всичките приказки на света не биха могли да сложат в сърцето на този човек това, което има днес той, а само примерът, даван от неговите родители, от хората, с които живеел у дома.

Не се съмнявам, че стотици, дори хиляди мъже и жени в общностите, в които живеем, и в света, биха казали същото за поученията на своите бащи и майки. Но се боя, че сред нас има и някои повлияни от обичаите на света, обзети от идеята, че трябва да следваме тълпата независимо в какво вярват или какво вършат те. В този случай нашият пример няма да бъде благословия, а може да разруши щастието на нашите деца.¹¹

Нека даваме свидетелство и във всекидневните си постъпки, и в разговорите си, че вярваме, че това е делото на Отца, и радост неизразима ще дойде при нас, а децата, които растат в домовете ни, ще израстват във вяра и смирение. На тях ще им се прибави и те ще получат сила да отклоняват отправените към тях стрели на противника и вместо нещастиято, сполетяло чедата човешки поради греховност, ще царят утеха, мир и щастие и ... тази земя ще бъде обитавана от мъже и жени, които ще имат силата на характера да сложат настрана злините на живота.¹² (Вж. предложение 4 по-долу.)

**Като обичаме и учим своите младежи, ще
можем да им помагаме да се опазят от злото.**

Светии от последните дни, учете своите деца да спазват моралните закони. Обгърнете ги в обятията на любовта си, та те да нямат никакво желание да вкусят от изкушенията на злото, които ги обкръжават отвсякъде. ...

Каква привилегия е за родителите да седят в собствените си домове, заобиколени от семейство с чисти момчета и момичета, дадени им от Небесния Отец, духовете им родени от нашия Отец в Небесата! Каква радост е да ги гледаме как те заедно получават от благословиите на нашия Небесен Отец, като се радват на спътничеството на Неговия Дух и така са били обучавани от най-млади години, че да поддържат чистотата на живота си, докато са се развивали и съзрявали!

Мои братя и сестри, умолявам ви да опазвате подрастващото поколение от капаните на противника, разположени по стъпките им, с повече сериозност, повече загриженост и повече търпение от когато и да било по-рано. Много от нашите (филми), радио програми, списания, книги и пр., са неподходящи ... , и освен ако не неутрализираме влиянието на тези неща чрез благотворно учение и среда, носещи на младежите ползите, произтичащи от познаване живота на добри мъже и жени, ако не ги учим относно добродетелите на пророците и значението на Евангелието на Исус Христос, някои от обичните ни хора могат да се окажат изгубени за нас. ...

Нека учим децата си да бъдат чисти в живота си, да бъдат праведни. Учете момчетата си да пазят добродетелта на своите сестри и своите другари-момичета. Учете дъщерите си да пазят добродетелта на момчетата, с които общуват. ... Нека се специализираме, ако можем да използваме този термин, в това да възпитаваме нашите момчета и момичета под влияние на Духа Божий, та противникът да няма власт да ги поведе по грешен път.¹³ (Вж. предложения 5 и 6 по-долу.)

Семейното изучаване на Евангелието ще ни помогне да поддържаме близост с децата си.

В своите домове, братя и сестри, имаме привилегията и дълга да призовем членовете на семействата си заедно да се радват и укрепват взаимно, да бъдат учени на истините на Светите писания. Във всеки дом децата следва да бъдат окуражавани да четат словото Господно, така както ни е било дадено чрез откровение във всички диспенсации. Ние следва да четем Библията, Книгата

на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер; не само да ги четем у дома, но и да ги обясняваме на децата си, та те да могат да разбират ... Божиите взаимоотношения с хората на земята.

Нека видим дали в бъдеще не можем да вършим повече от тези неща, отколкото сме вършили в миналото. Нека се ангажираме с принципа и практиката да събираме семействата си около нас в собствените ни домове. Нека всеки от нас се запита: “Изпълних ли дълга си у дома по отношение на четенето и преподаването на Евангелието, както е било дадено чрез откровение на пророците Господни? Поддържам ли близост с децата си и превръщам ли дома си в приятно място, място на благоговение, обич, разбиране и отдаденост?”

Ако не сме, нека се покаем за небрежността си, да съберем семейства си около нас и да ги учим на истината. ...

“Сложих ли дома си в ред?” Това следва да се запита всяко сърце. Не “Стори ли моят ближен това?”, а “Дали аз сторих каквото Господ изисква от мен?”¹⁴

Нашите деца са най-скъпоценния дар, който ни дава нашият Отец. Ако можем да ги напътстваме така, че нозете им да крачат по пътеката на спасението, ще има вечна радост и за тях, и за нас. ...

Един начин, по който можем да поддържаме близост с тях, е да се срещаме по-често у дома. Църквата е помолила поне една вечер седмично да бъде отделена за семейна домашна вечер за всички членове на семейство – да се срещнат заедно и да се радват на взаимната си компания, на простичките радости на семейната среща край огнището, да обсъждат един с друг онези неща, които са от голяма и вечна важност.

... През 1915 г. Първото Президентство пише за това на “президентите на кол, епископите и родителите в Сион”, цитирам от онова, което са казали те:

“Ние съветваме и увещаваме да се въведе “домашна вечер” в цялата Църква, в което време бащите и майките могат да събират заедно своите момчета и момичета и да ги учат на Господното слово. ... Тази “домашна вечер” следва да бъде посветена на молитва, пеене на химни, песни, инструментална музика, четене

“Ако семейната домашна вечер би могла да стане факт сред светиите от последните дни, ... колко много биха били щастливите домове”.

на Писанията, семейни въпроси, конкретно напътствие относно евангелските принципи, етични проблеми от живота, както и на задълженията на децата към родителите, дома, Църквата, обществото и нацията”.

А ето и обещаната благословия за онези, които вършат поисканото:

“Ако светиите се подчиняват на този съвет, обещаваме, че ще последват големи благословии. Любовта у дома и послушанието към родителите ще нарастват. Вярата в сърцата на младежта на Израил ще се развие и те ще получат сила да се борят с нечестивите влияния и изкушения, които ги обсаждат”.

Тези принципи и обещания са все още валидни.¹⁵

Ако семейната домашна вечер би могла да стане факт сред светиите от последните дни, ако една вечер седмично бихме могли да прекараме с домашните си, под въздействието на Духа Господен, до собствените си огнища, заобиколени от хората, които Господ ни е поверил и изрично ни е казал, че следва да ги напътстваме, колко много биха били щастливите домове, в които днес има печал, раздор и нещастие. ...

... Когато загърбим света и нещата отвън и под влияние на силата на молитвата и благодарността предадем на своите синове и дъщери онези богати истини, които ни е дал Господ за наше и за тяхно благополучие, ще последва едно истинско развитие на вярата. Ако сме се отклонили от този съвет, аз вярвам, че ще ни бъде възможно да се върнем. Нека съберем децата ни около нас и нека домовете ни бъдат мястото, където да пребивава Духът Господен. Ако свършим своята част, може да бъдем сигурни, че Небесният Отец ще свърши Неговата.¹⁶ (Вж. предложение 7 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Помислете за разказа на стр. 245–247. Защо мислите, че Джордж Албърт Смит могъл да учи толкова успешно дъщеря си Едит? Помислете за момент от юношеството ви, в който родител ви е научил на нещо, което е имало силно влияние в живота ви. Защо онзи урок е бил така ефективен?
2. Изучете първата част от ученията и Учение и Завети 93:37–40. Защо мислите, че Господ е дал отговорността за преподаване на Евангелието на децата не на други организации, а на родителите? Как църковните организации могат да помогнат на родителите в тази отговорност? Как могат да помогнат роднините-членове? Ако нямате собствени деца, обсъдете начини, по които можете да упражнявате праведно влияние върху младежите в Църквата по начин, който подкрепя родителите.

3. Преговорете разказа на стр. 249–250. Как биват облагодетелствани децата, когато родителите им прекарват време с тях? Кои са някои от грижите и житейските удоволствия, които могат да ни накарат да пренебрегнем дълга си към нашите семейства? Какво можем да направим, за да преодолеем това разсейване?
4. Прочетете частта, започваща на стр. 250. Помислете за отношението си към “обичаите на света” и как те могат да повлияят на децата ви. Кои са някои от “всекидневните постъпки”, които дават на децата ни особено силно свидетелство за нашите вярвания?
5. Кои са някои от изкушенията, с които се сблъскват децата и младежите във вашата общност? Изучете частта, започваща на стр. 252, като потърсите онези родители, баби и дядовци и други хора, които могат да помогнат на младежите да устоят на изкушенията.
6. Президент Смит съветва, че ние следва “да се специализираме” в това да отглеждаме децата си под влиянието на Духа. Какво означава това за вас? Какво могат да направят родителите, за да се специализират да отглеждат децата си в праведност?
7. На стр. 253–255 президент Смит прави преглед на някои от обещанията, дадени на семействата, които редовно провеждат семейна домашна вечер. Как са се изпълнили тези обещания във вашето семейство? Какъв съвет бихте дали на семейство, което никога преди не е провеждало семейна домашна вечер, но иска да започне?

Свързани с темата стихове: Притчи 122:6; Исаия 54:13; Енос 1:1–3; Мосия 4:14–15; Алма 56:45–48; Учение и Завети 68:25–31; вж. и “Семейството: прокламация към света”, *Диакона*, окт. 2004 г., стр. 49.

Помощ при преподаването: “Внимавайте да не прекратите прекалено рано една добра дискусия, в стремежа си да преподадете целия подготвен от вас материал. Въпреки че е важно да преминете целия материал, по-важно е да помогнете на

учениците да почувстват влиянието на Духа, да отговорят на своите въпроси, да увеличат разбирането си за Евангелието и да задълбочат обвързаността си да спазват заповедите” (*Преподането – няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. “After Eighty Years”, *Improvement Era*, април 1950 г., стр. 263.
2. Edith Smith Elliott, “No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, юни 1953 г., стр. 367.
3. “To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, декември 1932 г., стр. 708–709.
4. В Conference Report, април 1926 г., стр. 145.
5. В Conference Report, април 1933 г., стр. 72.
6. В Conference Report, април 1937 г., стр. 36.
7. В Conference Report, април 1926 г., стр. 146–147.
8. “Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 22 фев. 1947 г., Church section, стр. 8.
9. В Conference Report, октомври 1948 г., стр. 181.
10. В Conference Report, октомври 1941 г., стр. 101.
11. В Conference Report, април 1937 г., стр. 35.
12. В Conference Report, април 1913 г., стр. 29.
13. В Conference Report, октомври 1932 г., стр. 24–25.
14. “The Family Hour”, *Improvement Era*, април 1948 г., стр. 248.
15. “The Family Hour”, стр. 201.
16. В Conference Report, април 1926 г., стр. 145–146.

“От вас се изисква да прощавате”

Като прощаваме на другите хора, ние се освобождаваме от бремето на омразата и се подготвяме за вечен живот.

Из живота на Джордж Албърт Смит

През 1897 г., още като млад мъж, Джордж Албърт Смит се записва в националната гвардия на Юта. Насърчаван от някои от колегите си, той се кандидатира за избираем офицер в гвардията, но през седмиците, предхождащи изборите, негов съперник-гвардеец започва да разпространява лъжливи слухове, обвинявайки Джордж Албърт Смит в неетични действия. В резултат сержант Смит губи едни избори, които според него трябвало да спечели. Нещата се усложняват и от обстоятелството, че мъжът, който разпространява слуховете, някога бил негов приятел.

Макар и да се стреми да забрави случая, обидата пълни сърцето на Джордж Албърт Смит с горчивина. На следващата неделя той отива на църква, но не чувства за правилно да вземе от причастието. Моли се за помощ и осъзнава, че трябва да се покае заради негодуванието, което изпитва. Решава да намери приятеля си и да се помири с него.

Джордж Албърт Смит отива направо в офиса на човека и с мек глас му казва, “Братко, искам да ми простиш, че те мразех по такъв начин през последните няколко седмици”.

Незабавно сърцето на неговия приятел се смекчава. “Братко Смит, няма нужда да ти прощавам”, казва той. “Аз съм този, който се нуждае от твоята прошка”. Те си стискат ръцете и оттогава насетне остават добри приятели.¹ (Вж. предложение 1 по-долу.)

*“Помнете примера на Божествения Учител,
Който, окачен на жестокия кръст, каза, “Отче,
прости им, защото не знаят какво правят.”*

Няколко години по-късно Джордж Албърт Смит превръща опрощаването на другите в една от дългосрочните цели на живота си, когато пише в личното си верую: “Няма да наранявам преднамерено ничии чувства, дори на човек, който е бил несправедлив с мен, а ще се стремя да му сторя добро и да го направя свой приятел.”²

Близък колега на президент Смит отбелязва, че способността да прощава била наистина едно от определящите му качества: “Наистина той прощаваше на всички. През целия си живот той ясно осъзнаваше Божията заповед: Бог ще прости, на когото ще прости. Що се отнася до нас, ние трябва да прощаваме на всички. Той можеше да стори това и после да остави нещата на Бог. Прощавайки, аз съм сигурен, че той забравяше. Когато някой, който прощава, може да забрави, той наистина е необикновен човек, истински Божий човек!”³

Учения на Джордж Албърт Смит

Ако разбираме Евангелието на Исус Христос, сме по-предразположени да прощаваме на другите.

Има едно нещо, което бихме могли сериозно да се стараем да култивираме, и това е предразположението да си прощаваме прегрешенията един на друг. Духът на опрощението е добродетел, без която никога няма напълно да придобием благословиите, които се надяваме да получим.⁴

Хората от света не разбират ... как се чувства Спасителят, когато с терзание в душата се провиква към Своя Небесен Отец да не съди и унищожава онези, които отнемат Неговия земен живот, а казва:

“... Отче, прости им, защото не знаят какво правят.” (Лука 23:34.)

Това следва да бъде отношението на всички членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това следва да бъде отношението на всички Божии синове и дъщери, и ще бъде, струва ми се, ако те напълно разбират плана на спасение. ... Гняв и омраза в сърцата няма да ни дадат мир и щастие.⁵

Господ ни е дал голямо знание, открил ни е Своя разум и воля, научил ни е на неща, които светът не познава, и в съответствие с полученото знание Той ни държи отговорни и очаква от нас да живеем един по-висш, по-идеален живот от онези, които не разбират Евангелието толкова пълно, колкото ние. Духът на опрощението е нещо, което светиите от последните дни могат с полза да проявяват помежду си по един по-пълнен начин. ... Ние трябва да достигнем в състоянието, в което можем да прощаваме на своите братя.⁶ (Вж. предложение 2 по-долу.)

**Когато прощаваме на другите, ние
показваме признателност за прошката,
с която Небесният Отец ни е дарил.**

Във връзка с този въпрос (да прощаваме на другите) ще ви прочета няколко стиха от 18 глава на св. Матей, започвайки от 21 стих. Изглежда тогава апостолите са били с Учителя и Петър идва при Него и казва:

“Господи, до колко пъти, като ми съгреша брат ми, да му прощавам? до седем пъти ли?”

Исус му рече: Не ти казвам: До седем пъти – до седемдесет пъти по седем”. (Матей 18:21–22.)

После Спасителят разказва притча ... за двама мъже. Единият от тях дължал на господаря си голяма сума пари и дошъл при него и му казал, че не може да изплати дължимото, и помолил да му бъде опростен дълга. Господарят на този слуга, подтикнат от състрадание, опростил дълга. Незабавно опростеният човек отишъл и намерил свой колега слуга, който му дължал малка сума пари, и поискал да му се плати. Бедният човек не бил в състояние да посрещне задължението и на свой ред поискал дългът му да бъде опростен. Но той не бил опростен; вместо това бил арестуван и хвърлен в затвора от човека, който вече получил опрощение от своя господар. Когато другите слуги видели стореното, отишли при господаря на този човек и му разказали; той се разгневил и предал човека, когото бил опростил, на изтезания, докато изплати целия си дълг. Душата на този човек не била достатъчно блага да оцени оказаната му милост и поради тази липса на милосърдие той загубил всичко. (Вж. Матей 18:23–35.)

Понякога ние откриваме дребни затруднения, възникващи сред нас, и забравяме гърпението, което нашият Отец в Небесата упражнява спрямо нас, и в сърцата си преувеличаваме някоя дреболия, която наш брат или сестра е направил или казал за нас. Ние не винаги живеем по този закон, който Господ желае да спазваме с оглед на тези неща. Забравяме заповедта, който Той дава на апостолите с думите на молитвата, която им е казано да отправят, за да могат да бъдат опростени дълговете им тъкмо както те прощават на своите длъжници (вж. Матей 6:12). Струва ми се, че имаме много да учим в тази насока. Ние не спазваме заповедите на нашия Небесен Отец така пълно, както би следвало.⁷ (Вж. предложение 3 по-долу.)

Като изберем да не таим обида, можем да пречистим сърцата си от всяко недобро чувство.

Учени сме да обичаме враговете си и да се молим за хората, които злобно ни използват и говорят лошо за нас (вж. Матей 5:44). ... Когато бъдете охулени, не хулете в отговор. Когато другите говорят лошо за вас, съжалете ги и се молете за тях. Помнете примера на Божествения Учител, Който, окачен на жестокия кръст, казва, "Отче, прости им, защото не знаят какво правят."⁸

Понякога някой овластен брат по някакъв начин обижда някой член на Църквата, вероятно без сам да знае това, и това чедо на Отца мълчаливо продължава да се чувства наранено, вместо да стори както е заповядал Господ, да отиде при обидилия го човек и с доброта да му открие чувствата на сърцето си, и да даде на този брат възможността да му каже, "Съжалявам, че те обидих и копнея да ми простиш". Резултатът е че в някои моменти откриваме, че съществува едно чувство на горчивина, което е подбуджано от Сатана.⁹ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Не изпитваме лоши чувства към никой от нашите ближни; нямаме основание за това. Ако те ни разбират погрешно, цитират неправилно и ни преследват, следва да помним, че те са в Господните ръце. ... Тъй че когато вземаме от причастието на Господната вечеря, ... нека пречистим сърцата си от всяко недобро чувство един към друг и към нашите братя и сестри, които не са от нашата вяра.¹⁰

Като прощаваме на другите хора, ние се подготвяме за селестиалното царство.

Нека всеки от нас живее по такъв начин, че противникът да няма власт над нас. Ако имате някакви различия помежду си, ако е имало някакво несъгласие между вас и вашите ближни, уредете го възможно най-скоро под влиянието на Духа Господен, за да може, когато дойде времето, и вие, и потомците ви, които може да ви следват, да сте подготвени да получите наследство в селестиалното царство.¹¹

В книгата Учение и Завети намираме позоваване по въпроса за опрощението, където Господ дава една заповед; това е в 64 раздел и се отнася до всички нас днес. Тя гласи:

“... истина ви казвам, Аз, Господ, прощavam грехове на онези, които изповядват греховете си пред Мен, и молят прошка, и не са извършили смъртен грях.

Учениците Ми в древните дни търсеха повод едни срещу други и не си прощаваха едни други в сърцата си; и поради това зло те бяха огорчавани и тежко укорявани.

Затова Аз ви казвам, че трябва да си прощавате едни на други, защото този, който не прощава на брата си неговите простъпки, застава осъден пред Господа, защото в него остава по-големият грях”.

Последният стих е този, на който искам да наблегна.

“Аз, Господ, ще простя на когото искам да простя, но от вас се изисква да прощавате на всички човеци.

И трябва да кажете в сърцата си: Нека Бог отсъди между мен и теб и ти се отплати според делата ти.” (У. и З. 64:7–11.)

Ако животът ни е такъв, че когато имаме различия с нашия ближен, вместо да се настройваме да бъдем съдници един друг, честно и добросъвестно можем да се обърнем към нашия Отец в Небесата и да кажем, “Господи, бъди съдник между мен и моя брат; Ти знаеш сърцето ми; Ти знаеш, че не изпитвам гняв срещу него; помогни ни да видим нещата по общ начин и ни дай мъдрост да можем да се отнасяме праведно един с друг”, колко по-малко различия би имало и каква радост и благословии биха

“... ако е имало някакво несъгласие между вас и вашите близки, уредете го възможно най-скоро под влиянието на Духа Господен.”

се наложили сред нас! Но от време на време възникват дребни трудности, които нарушават равновесието на всекидневния ни живот и ние продължаваме да сме нещастни, защото питаем едно неправилно влияние и нямаме милосърдие. ...

... “Сега, Аз ви говоря относно вашите семейства: Ако хората навредят на вас или на семействата ви един път, а вие го понесете търпеливо и не хулите против тях, нито потърсите отмъщение, ще бъдете възнаградени;

но ако не го понесете търпеливо, ще ви се зачете като отмерено със справедлива за вас мярка.” (У. и З. 98:23–24.)

Това също е словото на Учителя към нас. Ако живеем по този закон, ще израстваме в милосърдие и сила ден след ден, и в благоволение към нашия Небесен Отец. Вярата в сърцата на децата ни ще расте. Те ще ни обичат за праведността и почтеността на живота ни и ще се радват, че са били родени от такива родители. Казвам ви, че тази заповед не е дадена неоснователно;

защото Господ заявява, че Той не дава с равнодушие никой закон, но че всеки закон е даден, за да може да бъде спазван и ние да живеем по него.

Ще бъдем на този свят само за кратко. Най-младите и силните от нас просто се подготвят за отвъдния живот, и преди да влезем в славата на нашия Отец и да се радваме на благословиите, които се надяваме да получим чрез вярност, ще трябва да живеем по закона на търпението, да проявяваме прошка към онези, които вършат простъпки спрямо нас, и да отстраняваме от сърцата си всяко чувство на омраза към тях.

“И отново, ако врагът ви навреди на вас повторно и вие не ругаете против него, и го понесете търпеливо, наградата ви ще е стократна.

И отново, ако той ви навреди за трети път и вие го понесете търпеливо, наградата ви ще се умножи четирикратно.” (У. и З. 98:25–26.) ...

Нека да имаме Духа на Учителя да пребивава с нас, да можем да прощаваме на всички хора както Той е заповядал, да прощаваме не само с устата си, но от дълбините на сърцата си всяка простъпка, която може да е била извършена против нас. Ако вършим това цял живот, Господните благословии ще пребъдват в сърцата ни и в домовете ни.¹² (Вж. предложение 5 по-долу.)

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Обмислете разказа на стр. 259 и прочетете 3 Нефи 12:22–24. Защо според вас Господ иска да се помирим с нашите братя и сестри, преди да можем да дойдем при Него?
2. На стр. 261–262 президент Смит обяснява, че знанието ни за плана на спасение би следвало да ни помогне да прощаваме повече. Защо мислите, че това е така? Как можем да “достигнем състоянието”, в което можем да прощаваме на другите?

3. Като изучавате частта, започваща на стр. 262, помислете за момент, когато Небесният Отец ви е простил. Защо мислите, че когато не можем да прощаваме на другите, ние ще бъдем недостойни за опрощението, което търсим?
4. Прочетете втория цял абзац на стр. 263. Какво ни пречи да се помирим с църковен ръководители или друг човек, който волно или неволно ни е обидил? Какво можем да направим, за да преодолеем тези трудности?
5. Преговорете последната част от ученията. Как готовността ни да прощаваме ни подготвя за селестиялното царство? По какви начини биват благословени семействата ни, когато прощаваме на другите?

Свързани с темата стихове: Матей 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Нефи 7:16–21; Учение и Завети 42:88

Помощ при преподаването: “Когато някой зададе въпрос, бихте могли да поканите другите да отговорят вместо вас. Например, можете да кажете: “Това е интересен въпрос. Какво мислят останалите?” или “Може ли някой да помогне за този въпрос?” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 64).

Бележки

1. Вж. Merlo J. Pusey, “The Inner Strength of a Leader”, *Instructor*, юни 1965 г., стр. 232.
2. “President George Albert Smith’s Creed”, *Improvement Era*, април 1950 г., стр. 262.
3. Матю Коули, в Conference Report, април 1951 г., стр. 167.
4. “The Spirit of Forgiveness”, *Improvement Era*, август 1945 г., стр. 443.
5. В Conference Report, октомври 1945 г., стр. 169.
6. В Conference Report, октомври 1905 г., стр. 27.
7. В Conference Report, октомври 1905 г., стр. 27.
8. В Conference Report, октомври 1904 г., стр. 65–66.
9. В Conference Report, октомври 1905 г., стр. 27.
10. В Conference Report, октомври 1906 г., стр. 50.
11. Обръщение на конференция на Мексиканска мисия, 26 май 1946 г., George Albert Smith Family Papers, университет на Юта, box 121, стр. 288.
12. В Conference Report, октомври 1905 г., стр. 27–28, 30.

“Мир ви оставям; Моят мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои” (Иоана 14:27).

Праведен живот в усилни времена

Чрез верността си на Евангелието можем да намерим сигурност срещу опасностите на днешния ден и да упражняваме положително влияние в света.

Из живота на Джордж Албърт Смит

Службата на Джордж Албърт Смит като висш ръководител обхваща по-голямата част от първата половина на XX век. През този период светът вижда много опустошителни и бурни събития, включително Голямата депресия и две световни войни. Тези бедствия, заедно с това, което се смята за общ морален упадък в обществото, кара президент Смит повече от веднъж да казва, “Този свят е в критично състояние.”¹ Той вижда по света елементи от изпълнението на пророчествата за последните дни и е убеден, че единствената надежда за мир в света е подчинението на Божиите закони. В разгара на Първата световна война той предупреждава, “Войната няма да спре и борбите в този свят няма да престанат, докато чедата човешки не се покаят за греховете си, не се обърнат към Бог и не спазват заповедите Му.”²

Посред тези трудни времена президент Смит открива, че много хора се отчайват. Той съобщава, “Имах привилегията да бъда в различни части (на САЩ) и е рядкост да намериш човек, който не е изключително песимистично настроен поради условията, над които изглежда нямаме контрол.”³ Макар да признава, че войната, природните бедствия и духовната опасност да са част от живота в последните дни, президент Смит учи светиите, че те могат да избегнат голяма част от нещастieto на тези усилни времена, като живеят според Евангелието и устояват на изкушенията.

Също така той намира оптимизъм в убеждението си, че праведните светии от последните дни могат да имат силно влияние върху света около тях. Той учи, че светиите следва не просто да приемат условията на света, но да бъдат активни в общностите си и да се стремят да направят своето влияние осезаемо въпреки всяко противопоставяне, с което могат да се сблъскат. “Всички ние сме поели задължението да направим този свят едно по-щастливо място поради това, че сме живели в него”, казва той.⁴

Сестра Бел С. Спафърд, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, споделя едно преживяване, при което президент Смит я научава на този принцип. Скоро след призованието ѝ на този пост сестра Спафърд била уведомена за сбирка на Националния съвет на жените, която щяла да се проведе в Ню Йорк Сити. Обществото за взаимопомощ от дълги години било член на този съвет, но напоследък някои от членовете му били настроени враждебно спрямо Църквата и притеснявали делегатите-светии в хода на сбирките. Поради това сестра Спафърд и съветничките ѝ счели, че Обществото за взаимопомощ следва да прекрати членството си в съвета; те били изготвили и препоръка, отразяваща вижданията им. По-късно сестра Спафърд разказва:

“Според уговорката една сутрин сама отидох да се видя с президент Джордж Албърт Смит, като взех с мене препоръката и списък с причините, поради която тя бе изготвена. Президент Смит внимателно изчете напечатания материал. После попита, “Това не е ли организацията, към която сестрите се присъединиха преди началото на века?”

Казах, “Да, господине”.

Той каза, “Да разбирам ли, че сега желаете да прекратите това членство?”

Казах, “Да, господине”. После добавих, “Знаете ли, президент Смит, не получаваме нищо от Съвета”.

Президентът ме погледна с изненада. Каза ми, “Сестра Спафърд, винаги ли мислите от гледище какво получавате? Не смятате ли, че е добре понякога да мислим от гледище какво трябва да дадем? Вярвам”, продължи той, “че мормонските жени имат какво да дадат на жените от света, има и какво да научат от тях.

Вместо да прекратявате членството си, ви предлагам да вземете няколко от най-способните членове на вашия управителен съвет и да се върнете обратно на тази сбирка”.

После добави с наблягане, “Направете влиянието си осезаемо.”⁵

Сестра Спафърд се подчинява на този съвет и по-късно е избрана на ръководни постове в Националния съвет на жените, като в края на краищата бива избрана за негова президентка. (Вж. предложение 1 по-долу.)

Учения на Джордж Албърт Смит

За последните дни са били предсказани сериозни трудности.

Казано ни е, че в последните дни ще възникнат сериозни трудности. ... Не само сме били предупредени от Писанията, дадени по времето на Спасителя и преди Него, както и тези дадени след Него; но и в днешния ден и епоха Господ говори и в Учение и Завети намираме откровенията на нашия Небесен Отец. Ако прочетем тези откровения, ще научим, че преживяванията, през които преминаваме, са били предсказани. ...

... Всекидневната преса ни поднася разкази за бедствия, които са навсякъде – бурно море и отнети животи, земетресения, големи торнадо, точно както ни е било казано, че ще се случи в последните дни – и ми се струва, братя и сестри, че ако хората мислят сериозно, ако четат Писанията, те трябва да знаят, че нещата, които Господ е казал, че ще се случат в последните дни, се случват. Смокиновото дърво се разлиства (вж. Джозеф Смит – Матей 1:38–39) и хората, които гледат сериозно на въпроса, трябва да знаят, че лятото приближава, че онези неща, които Господ е предсказал, че ще предшестват Неговото второ пришествие, се сбъдват сега.⁶

Ние все още не сме в безопасност. На този свят му предстои сериозно прочистване, освен ако синовете и дъщерите на нашия Небесен Отец не се покаят за греховете си и не се обърнат към Него. И това значи, че светиите от последните дни, или

членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, заедно с всички останали, но ние на първо място, трябва да дават пример.⁷ (Вж. предложение 2 по-долу.)

Единственият път към мира е Евангелието на Исус Христос.

Има един лек за всемирното нещастие – една панацея за болестите на света. Това е Евангелието на Исус Христос; съвършеният закон за живот и свобода, който отново е бил възстановен в изпълнение на Писанията.⁸

“Мир ви оставям; Моят мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои”. (Иоана 14:27.)

Тези са насърчителните слова на Княза на мира към Неговите верни следовници. Със сигурност няма нищо, от което хората да се нуждаят повече от благословиите на мира и щастието, да имат сърца, свободни от страх. А тези неща биват предлагани на всички нас, ако пожелаем да се ползваме от тях.

Когато Евангелието било възстановено на земята в тази диспенсація, Господ повторил, както толкова много пъти е казал в Стария и Новия завет, че цената на мира и щастието е праведността. Въпреки това знание има мнозина, които сякаш мислят, че можем да се сдобием с щастие по някакъв друг начин, но всички ние вече следва да сме осъзнали, че друг начин няма. При все това с неговите измамнителни хитрости Сатана убеждава мнозинството от човечеството да не крачи по пътя, който осигурява щастие, и все още е зает с това. Противникът на праведността никога не спи.

Но следвайки Господните учения, обръщайки се към Него, покаявайки се за греха, като обикаляме, за да правим благодения, можем да се радваме на мир, щастие и преуспяване. Ако хората се заобичат един друг, омразата и нелюбезността, съществуващи в такова количество по света, ще престанат.⁹

В тези дни на несигурност, когато хората се лутат насам-натам, търсейки някакъв нов план, чрез който на света може да бъде донесен мир, знайте следното: единственият път към мира

е пътеката на Евангелието на Исус Христос, нашият Господ. Няма друг. ... Да притежаваме знание за истината си струва всичкото богатство на света, да знаем, че сме на сигурен път, когато крачим по пътеката на дълга, както е определен от нашия Небесен Отец, да знаем, че можем да продължим по нея, ако желаем, независимо от влиянията и насърченията, които могат да бъдат отправяни от хора, които не са определени да бъдат наши ръководители, е една безценна благословия.¹⁰

Живеем във време, когато сред народите се изпълнява стиха от Писанията, в който Господ казва чрез един от пророците Си, че в последните дни "... мъдростта на мъдрите им ще изчезне, И разумът на разумните ще се скрие." (Исаия 29:14.) С цялата мъдрост на света досега никоя група не е била в състояние да покаже пътя към мира с пълна увереност. Ние ... имаме късмета да знаем, че това е единственият даващ резултати път към мира и че този път е да спазваме Божиите заповеди, така както са дадени чрез откровение на чедата човешки в древността и в наши дни. Ако този път бъде следван, всичките сериозни проблеми на света могат да бъдат решени и на тази нещастна земя може да настъпи мир.¹¹

Макар че светът може да бъде пълен с нещастие и небесата да почернеят, и ослепителни светкавици да проблясват, и земята да се люлее от центъра до краищата си, ако знаем, че Бог е жив и животът ни е праведен, ще бъдем щастливи, ще се радваме на неописуем мир, защото знаем, че нашият Отец одобрява живота ни.¹² (Вж. предложение 3 по-долу.)

**Не трябва да се боим, ако вършим това,
което Господ е поискал ние да вършим.**

Не трябва да се боим, ако вършим това, което Господ е поискал ние да вършим. Това е Неговият свят. Всички мъже и жени са подчинени Нему. Всичките сили на злото ще бъдат контролирани за доброто на Неговите люде, ако те Го почитат и спазват заповедите Му.¹³

Ако имаме доверие в нашия Небесен Отец, ако се радваме на Неговата обич, ако сме достойни за благословиите Му, всичките

армии на света не могат да ни унищожат, не могат да пречупят вярата ни и не могат да победят Църквата, наречена на Сина Божий.

Прочетете в 19 глава на Четвърта книга на Царете как асирийският цар Сенахирим искал да превземе Ерусалим. Езекия, царят, който представлявал Израил, се молил на Господ за избавление, докато Сенахирим му се присмлял, казвайки, “Не мисли, че молитвите ти до твоя Бог ще ти помогнат. Всяко място, където вече бях и което съм превзел, там те се молеха. Ти си безпомощен”. На другата сутрин голяма част от асирийската армия била намерена мъртва на земята, а Ерусалим бил опазен от Господ. (Вж. 4 Царете 19:10–20, 35.) Той е нашата сила, ... вашият и моят Отец, Отца на всички ни; ако само сме достойни, Той ще ни опази, както сторил със синовете на Еламан (вж. Алма 57:24–27), както опазил Даниил от лъвовете (вж. Даниил 6) и тримата юдейски младежи от огнената пещ (вж. Даниил 3), и шестстотинте хиляди потомци на Авраам, които Той извел от Египет под ръководството на Моисей, и издавил армията на фараона в Червено море (вж. Изход 14:21–30). Той е Богът на тази вселена. Той е Отца на всички ни. Той е всемогъщ и ни обещава защита, ако живеем достойни за това.¹⁴

Без значение дали се събират облаци, без значение дали се чуват бойни барабани, без значение какви условия може да се надигнат в света, тук, в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, ако почитаме и спазваме Божиите заповеди, ще има защита от силите на злото и на мъжете и жените ще бъде позволено да живеят на земята, докато дните им свършат в почит и слава – ако те спазват заповедите на нашия Небесен Отец.¹⁵ (Вж. предложение 4 по-долу.)

Домовете ни могат да бъдат мирни, свети места посред бедствията.

Имайки предвид масовото нещастие и предсказанието, направено от Господ в първи раздел на Учение и Завети, че “мирът ще бъде отнет от земята”, (У. и З. 1:35) трябва да усещаме, че това вече е станало. Със сигурност трябва да си направим

самооценка и домовете ни следва да бъдат убежища на молитвата, благодарността и признателността. Съпрузите следва да бъдат мили към жените си, а съпругите загрижени към мъжете си. Родителите следва да поддържат любовта на своите деца чрез праведния си живот. Домовете ни тогава ще бъдат не само убежища на молитвата и благодарността, а и място, където нашият Отец би могъл да дава своите най-избрани благословии благодарение на това, че сме достойни.¹⁶

Моля се домовете ни да бъдат осветени от праведността на нашия живот, та противникът да няма сила да дойде там и да унищожи децата ни или хората, които пребивават под нашия покрив. Ако почитаме Бог и спазваме Неговите заповеди, домовете ни ще бъдат свети и противникът не ще има влияние там, и ние ще живеем в щастие и мир до последната, заключителна сцена в земния си живот и ще отидем да получим наградата си в безсмъртието.¹⁷

Съобразете живота си с ученията на Евангелието на Исус Христос и когато ви заплашват бедствия, ще почувствате подкрепата на Неговата всемогъща ръка. Направете домовете си убежища на Духа Господен; направете ги свети места, където противникът не може да дойде; вслушвайте се в тихия мек глас, който ви подтиква към праведни дела. Молитвата ми за всеки и всички е да не бъдете отклонявани от пътеката, водеща към знанието и силата Божия, към наследството на верните, тъкмо вечният живот.¹⁸

Моля се в сърцата и в домовете ни да може да пребивава онзи дух на обич, търпение, доброта, милосърдие, взаимопомощ, който обогатява живота ни и благодарение на който светът става по-ярък и по-добър.¹⁹ (Вж. предложение 5 по-долу.)

**Ние можем да упражняваме
положително влияние в света.**

Искам да ви помоля ... бъдете като котва в общността, в която живеете, та другите хора да могат да бъдат привлечени към вас и да се чувстват сигурни. Нека свети вашата виделина, така че околните, виждайки добрите ви дела, да имат в сърцата си желание да бъдат като вас.²⁰

*“Направете домовете си убежища на Духа
Господен; направете ги свети места”.*

Наш дълг е да даваме пример; наш дълг е да държим високо знамето на истината. Наш дълг е да насърчаваме другите чеда на Отца ни да се вслушват в Неговия съвет и препоръка и така да правим нещата, че където и да се намираме, Духът Божий да обитава в душите ни и влиянието ни да бъде положително.²¹

Господ не изисква нещо, което е невъзможно. Напротив, Той ни е дал заповеди, съвет и препоръка, като за всички нас е възможно да ги следваме в този ден и епоха, в които живеем. ...

... Братя и сестри, ние трябва да бъдем верни. Земята, на която живеем, трябва да бъде осветена от нашия живот на праведност. ... Всичко, от което се нуждаем, е да се покаяваме за греховете си, да се отвърждаме от грешките си, да очистваме живота си от нечистота и да обикаляме да вършим благодеяния. Не е нужно да бъдем отделяни за тази цел. Всеки мъж, жена и дете в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни може

да обикаля да върши благодеяния и да получава благословиите, произлизащи от това. (Вж. предложение 6 по-долу.)

... Нека се заловим за делото, което Той е поверил на грижите ни, нека благославяме чедата на Отца ни, където и да са те, и животът ни ще бъде обогатен, а този свят ще стане по-щастлив. Това е мисията, положена върху нашите плещи. Нашият Небесен Отец ще ни държи отговорни за начина, по който я изпълняваме. Бог предполага, че в смирението на душите си ние с желание в сърцето ще обикаляме да вършим благодеяния на всички хора, където и да са те, и ще им носим радост, която може да произтича само чрез спазване на Неговите закони и на Неговите заповеди. Да може в сърцата и домовете ни да пребъдва мир, да можем да излъчваме светлина и радост навсякъде, където отидем, да можем да докажем на света, че ние наистина знаем, че Бог е жив, чрез живота, който водим, и поради това да получим Неговия благослов, за това смирено се моля.²²

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се подготвяте да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. v–vii.

1. Прочетете разказа за Бел С. Спафърд, която получила съвет от президент Смит. По какъв начин можете да направите “влиянieto си осезаемо”?
2. В първата част на ученията президент Смит разказва за предсказаните трудности, които ще предхождат Второто пришествие (вж. и 2 Тимотея 3:1–7; У. и 3. 45:26–35). Защо мислите, че е важно да знаем, че тези трудности са били предсказани в Писанията?
3. Преговорете частта, започваща на стр. 272. Кои са някои от проблемите на света, които могат да бъдат решени чрез подчинение на възстановеното Евангелие на Исус Христос? Как Евангелието е донесло мир в личния ви живот? А на семейството ви? А в отношенията ви с другите?

4. На стр. 274–276 президент Смит дава примери от Писанията как Господ защитава Своите люде. По какви начини Той е защитил вас и семейството ви? Как подчинението ни помага да преодолеем страха?
5. Кои са някои от опасностите, които заплашват духовната безопасност в домовете ни днес? Какво можем да направим, за да превърнем домовете си в свети места, където противникът не може да дойде? (За някои идеи преговорете частта, започваща на стр. 275.)
6. Прочетете първия и последния абзаци на стр. 275–276. Как верните светии от последните дни са подобни на котви в техните общности? Защо да “(очистим) живота си от нечистота” ни прави по-способни да “обикаляме да вършим благодения”? Обмислете с молитва какво би следвало да направите, за да очистите живота си от нечистота.

Свързани с темата стихове: Исаия 54:13–17; Матей 5:13–16; Иоана 16:33; 2 Нефи 14:5–6; Учение и Завети 87:6–8; 97:24–25; Джозеф Смит–Матей 1:22–23, 29–30

Помощ при преподаването: Бихте могли да поканите членовете на класа да прочетат въведенията в “Учения на Джордж Албърт Смит” и да изберат част, която е от значение за тях или тяхното семейство. Поканете ги да изучат ученията на президент Смит в тази част, включително всички свързания с нея въпроси в края на главата. После ги помолете да споделят наученото.

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 162.	7. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 153.
2. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 41.	8. “New Year’s Greeting”, <i>Millennial Star</i> , 1 ян. 1920 г., стр. 2.
3. В Conference Report, апр. 1932 г., стр. 41.	9. “At This Season”, <i>Improvement Era</i> , дек. 1949 г., стр. 801.
4. “Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, <i>Improvement Era</i> , септ. 1945 г., стр. 501.	10. В Conference Report, окт. 1937 г., стр. 53.
5. Belle S. Spafford, <i>A Woman’s Reach</i> , 1974 г., стр. 96–97.	11. В Conference Report, апр. 1946 г., стр. 4.
6. В Conference Report, апр. 1932 г., стр. 42–44.	12. В Conference Report, окт. 1915 г., стр. 28.

13. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 15.
14. В Conference Report, апр. 1943 г., стр. 92.
15. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 15.
16. В Conference Report, апр. 1941 г., стр. 27.
17. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 8.
18. "New Year's Greeting", *Millennial Star*, 6 ян. 1921 г., стр. 3.
19. В Conference Report, окт. 1946 г., стр. 7.
20. В Conference Report, окт. 1945 г., стр. 117–118.
21. В Conference Report, окт. 1947 г., стр. 166.
22. В Conference Report, апр. 1932 г., стр. 43–45.

Списък на илюстрациите

- Корица: *Джордж Албърт Смит*, от Лий Грийн Ричардз, © IRI.
- Стр. 4: *Проповедта на хълма*, от Карл Хайнрих Блох, използвано с позволение на Националния исторически музей Фредериксбург в Хилеръод, Дания.
- Стр. 12: *Христос изцелява слепия мъж*, от Дел Парсън, © 1983 IRI.
- Стр. 20: *Христовият лик*, от Хайнрих Хофман, предоставено от С. Harrison Congro Co., Inc.
- Стр. 25: *Ето ръцете и нозете Ми*, от Хари Андерсън, © IRI.
- Стр. 27: *Вижте малките си деца*, от Робърт Т. Барет, © 1996 IRI.
- Стр. 37: *Първото видение на Джозеф Смит*, © 1988 Грег К. Олсън, не копирайте.
- Стр. 40: *Джозеф Смит*, предоставено от Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
- Стр. 49: *Мелхиседековото свещеничество е възстановено*, от Уолтър Рейн, © 2010 IRI.
- Стр. 56: Снимка, предоставена от Библиотека за църковна история и архиви.
- Стр. 62: *Един пред Бога*, от Джозеф Брики, © 2010 IRI.
- Стр. 65: Снимка © 2000 Стив Бъндерсън.
- Стр. 68: Снимка © 2006 Робърт Кейси.
- Стр. 75: *Казва ѝ Исус: Марийо!* от Уилям Уитакър, © 1999 IRI.
- Стр. 127: *Идете, прочее, научете всички народи*, от Хари Андерсън, © IRI.
- Стр. 154: Снимка © 2000 Стив Бъндерсън.
- Стр. 180: *Илия спори с пророците на Ваал*, от Джери Харстън, © 1978 IRI.
- Стр. 183: *Моисей разделя водите на Червено море*, от Робърт Барет, © 1983 IRI.
- Стр. 185: *Пристигането на Бригъм Йънг*, © 1986 Валой Ийтън, предоставено от Zions Bank, не копирайте.
- Стр. 190: *Христос и богатият млад управител*, от Хайнрих Хофман, предоставено от С. Harrison Congro Co., Inc.
- Стр. 202: *Даниил отказва храната и виното на царя*, от Дел Парсън, © 1983 IRI.
- Стр. 224: *Лимонада в един горещ летен ден*, от Майкъл Малм, © 2010 IRI.
- Стр. 246: *Разпъването*, от Хари Андерсън, © IRI.
- Стр. 256: *Мир ви оставям*, © 2004 Уолтър Рейн, предоставено от Музея за история на Църквата.

Азбучен указател

А

Аароново свещеничество. *Вж.*
свещеничество

Алчност
предупреждение срещу, 229

Б

бащи
следва да подготвят синовете
си да получат свещеничество-
то, 47

Вж. и родители

Библия

свидетелство за Исус Христос,
24–25

Вж. и Писания

Бог Отец

всички мъже и жени са чеда на,
13–14

говори на човека, 119–122

дава заповеди, защото ни обича,
201–203

има тяло, 37–39

можем да станем подобни на, 73

В

вероотстъпничество

в средата на времето, 48–49

Небесният Отец възстановил
евангелието в отговор на,
40–41

свещеническата власт изгубена
при, 49–50

вечен живот

целта на смъртността е да ни
подготви за, 71–73

Възкресение, 24–25, 73–75

Възстановяване

на Евангелието, 35–46

на свещеничеството, 48–52

вяра

води до Първото видение на

Джозеф Смит, 36, 37, 191–192

дар от Бога за праведните,
194–196

на ранните светии, 190–194

примери на, в Писанията,
190–192

Д

Даниил

вярата на, 190–193

спазвал Господния закон за
здравето по негово време,
211–213

да прощаваме на другите

показва признателността ни за
опрощението на Бог, 260–263

помага ни да се подготвим
за селестиялното царство,
262–264

следва да бъде отношение
на членовете на Църквата,
260–261

десятък

можем да подпомагаме работа-
та в Църквата чрез, 225–228

доброта

в домовете ни, 240–243

иде от Духа Господен, 237–238

може да смекчи сърца, 235,
239–240

следва да сме примери на,
238–239

Вж. и любов

доземен живот, 73, 71–73

дом

може да бъде място на сигурност, 275–279

Вж. и семейство

домашни учители

спомени на Джордж Албърт Смит за, 47–49

дявол. *Вж.* противник

Е

Евангелието на Исус Христос
единствен път към мира,
269–278

носи щастие, 29, 39–42, 77–80

нужно е на света, 128–130

учи ни да се обичаме един
друг, 14–15

ще ни направи по-добри хора,
7–8

Единение. *Вж.* Възкресение;
Исус Христос

Ж

живот

вечен, 71–73

цел на, 72–75

З

заповеди

Бог дава, защото ни обича,
199–202

държат ни откъм Господната
страна на линията, 201

сигурността идва, когато спазваме,
269–275

И

Илия

възстановени ключовете на
работата за мъртвите, 83, 84
вярата на, 188–191

Исус Христос

възкресение на, 24–25

дал свещеничеството на Своите
апостоли, 49–58

е жив днес, 23

кръщение на, 24

нашето свидетелство за, 21–30
поява на, пред Джозеф Смит,
26–27

поява на, пред нефитите, 25–26
прощава на хората, които Го
разпъват, 260

свидетелство за, в Библията,
24–25

свидетелство за, в Книгата на
Мормон, 25–26

Синът Божий, 22–24

К

Книгата на Мормон

Джордж Албърт Смит споделя
с другите, xxii, xxxiv
свидетелство за Исус Христос,
25–26

Вж. и Писания

критика

на църковните ръководители,
64–66

противоположна на Евангелието
на Исус Христос, 234–240

търсете добродетели у другите,
вместо да критикувате,
235–240

кръщение

на Исус Христос, 24

Л

любов

възможности за проява, 16
заповед да, 14–15
за споделяне на Евангелието,
156–157
може да вдъхнови хората
да вършат правилното, 17,
154–157, 237–238
носи истинско щастие, 17–18
упражняваме, като протягаме
ръка на другите, 16–17
Вж. и доброта

М

майки

доброта и състрадание на,
240–242
Вж. и родители

Мелхиседеково свещеничество.

Вж. свещеничество

милосърдие. *Вж. любов*

мир

чрез Евангелието на Исус Хрис-
тос, 270–275

мисионерска работа. *Вж. споделяне на Евангелието*

мисли

ние сме продукт на нашите, xiv

Моисей

вярата на, 187–191
ръцете на, поддържани от Аа-
рон и Ор, 63

молитва

можем да бъдем вдъхновени да
узнаем за какво да се моли,
99–107
молете се за държавните ръко-
водители, 103
момче моли лекарите да се
помолят за него, 98–107

семейна молитва, 99–107
силата на, 102–105

ННебесен Отец. *Вж. Бог Отец*

Ной

вярата на, 188–190
малцина обърнали внимание на
предупрежденията на, 61–62

О

обреди

за мъртвите, 85–90
необходими за спасение, 52

откровение

до пророка, 121, 120–122
лично, 120, 122–124
нужно днес, 121–122

Ппаметник Това е мястото, xxxiv–
xxxvi

пионери, xxix–xxxi, xxxiv–xxxvi

Писания

помагат ни да преодолеем из-
питанията, 107–111
помагат ни да се подготвим
за селестиаалното царство,
107–112
по-ценни от човешката филосо-
фия, 107–112
четете семейно, 109–113

подготовка

за вечен живот, 5–7, 71–81,
108–111, 259–260
за мисионерската служба,
146–147, 149
за непредвидени обстоятел-
ства, 224–230

подкрепяне на ръководителите
на Църквата, 59–67покорство. *Вж. заповеди*

последни дни
 били са предсказани сериозни трудности, 269–275

президент на Църквата
 Господ ръководи Своите люде чрез, 121–125
 получава сила и мъдрост от Бог, 63
 укрепен от подкрепата на членовете, 65–67
Вж. и ръководители на Църквата

призования
 отговорност на членовете за изпълняване, 168–170

пример
 за споделяне на Евангелието, 144–146
 на родителите, 219–221, 248–250
 чрез нашия, можем да упражняваме положително влияние, 275–277

притча за сватбеното празненство, 5–6

причастие
 да вземаме достойно от, подновяваме своята духовна сила, 183–185
 да прочистим сърцата си преди да вземем, 264
 установено от Спасителя, 180–183

противник
 можем да устоим, 206–209
 опитва се да ни измами, 204–206

противопоставяне
 няма да спре напредъка на Църквата, 170–172

Първото видение
 допълнително свидетелство, че Исус е Христос, 26–27
 показало, че небесата не са запечатани, 36–38
 показало вярата на Джозеф Смит, 36, 39, 192–194
 поставя основа за вяра, 38

Р

работа, 224–226

родители
 отговорност на, да учат децата на Евангелието, 247–248
 пример за, 219–221, 248–250
 следва да са обичливи и добри към децата, 238–243, 250–251
Вж. и семейство

ръководители на Църквата
 безопасност в това да следваме, 61
 Господ ръководи Своите люде чрез, 59–65, 121–122
 избрани от Господ, 59–60
 не трябва да критикуваме, 64–66
Вж. и президент на Църквата

С

Сатана. *Вж.* противник

Светият Дух
 води ни към сигурност и възвисяване, 122–124
 източник на свидетелство, 28, 120–123, 162–163
 нужен при споделяне на Евангелието, 160–163

свещеничество
 възможност за служба, 47–49
 възстановяване на, 49–52
 има го само в истинската Църква на Исус Христос, 52–54

- младите мъже следва да готови да получат, 46
- не се отнасяйте лекомислено, 53
- носители на, трябва да са достойни, 52–54
- обреди на, нужни за влизане в селестиалното царство, 52–53
- трябва да бъде дадено по Господния начин, 50–51
- свидетелство
- всички може да получат свое собствено, 28, 120–123
- семейна домашна вечер, 254–256
- семейна история
- помощ от Господ в изследването, 90–92
 - Вж. и* храмове и храмова работа
- семеЙство
- доброта в, 239–242
 - изучаване на Писанията, 111–113, 253–254
 - молитвата носи единство в, 104
 - по-ценно от светските неща, 77
 - Вж. и* родители
- складиране на храна
- позволява на Църквата да помага на хора в нужда, 223–225
 - позволява ни да се подготвим за трудни времена, 225–227
- Слово на мъдростта
- благословии от, 215–218
 - да учим семействата си относно, 219–221
 - е любящ съвет от Небесния Отец, 213–215
- служба
- в Църквата, 168–170
 - за страдащите след Втората световна война, 223
 - може да облекчи страданието, 232–234
 - щастие чрез, 17–18
- Смит, Джозеф
- възстановява вечните истини, 39–42
 - вярата на, 38, 39, 192
 - дава живота си за своето свидетелство, 43–45
 - призован от Бог въпреки младостта и неопитността си, 37–38
 - Първото видение на, 26–27, 35, 36–38
 - свидетелство за Исус Христос, 26–27
- Смит, Джон (прадядо), xii
- Смит, Джон Хенри (баща), xi–xii, 101–102
- Смит, Джордж А. (дядо)
- вдъхновен да се моли за безопасността на семейството си, 100–102
 - видян от Джордж Албърт Смит в сън, xxv–xxvi
 - мисионерски усилия на, 170–172
 - произход на, xi–xii
 - съветва семейството си да стои откъм Господната страна на линията, 199–200
- Смит, Джордж Албърт
- бракосъчетание на, xvi
 - вижда дядо си в сън, xxv–xxvi
 - гражданска служба на, xxii–xxiii
 - дава Книгата на Мормон като коледен подарък, xxii
 - дава палтото си на един работник, 13
 - детство на, xi–xv, 245
 - деца на, xviii–xix

добри деяния, xi, xxxvii–xxxix, 2, 11–13, 235–237
 здравословни проблеми на, xxv–xxvii
 изпраща помощ в Европа, xxxiii, 223–225
 интерес към историческите места на Църквата, xviii–xxxi, xxxiv–xxxvi
 като апостол, xix–xxxii
 като баща, xviii–xix, 245–248
 като президент на Европейска мисия, xxvii–xxviii, 141–145, 187–189
 като президент на Църквата, xxxi–xxxvii
 лично верую на, 1–2, 154, 259–261
 мисия, в южна Юта, xv
 мисия, в южните САЩ, xvi–xviii
 нападнат от тълпа, xviii
 насърчава един човек да чете Писанията, 107
 научава как летците се движат в мъгла, 117–120
 отказва да пие кафе, 211
 подкрепен за президент на Църквата, 59
 помирява се с приятел, който го обидил, 259–260
 посещава президента на Мексико, xxxiii–xxxiv
 посещава родното място на Джозеф Смит, 35
 посещава храма Къртланд, 83
 призован като апостол, xix–xxi
 работи във фабрика за дрехи на 13 г., xiv–xv
 ръкоположен за дякон, 47
 смърт на, xxxvii, 22
 спасен от удавяне чрез молитва, 97–100

споделя Евангелието, xxi–xxii, xxxiii–xxiv, 127, 154
 съветва Бел С. Спафърд да поддържа членството в една национална организация, 272–274
 съпругата му почива, xxvii
 убеждава децата си да подарят коледните си играчки, xix
 увреждане на очите, xv, xxiii
 учен от майка си да се моли, xii–xiii, 97–98
 учи дъщеря си на честност, 245–248
 Смит, Луси Емили Уудръф (жена)
 получава благословии от Уилфърд Уудръф, xviii
 смърт на, xxvii
 ухаждане и брак на, xv–xvi
 Смит, Сара Фар (майка), xii, 97
 смърт
 Евангелието ни помага да разберем, 71–74, 75–81
 споделяне на Евангелието
 важността на примера в, 143–146
 важността на Светия Дух в, 161–164
 ентусиазъм и честност в, 131–133, 157–159
 награда за, 136–139
 начини да участваме, 146–152
 нашата отговорност, 29, 132, 133–140, 142–145
 нужда от, 128–130
 прибавя щастие и доброта у другите, 154–155, 161–163
 с обич и доброта, 156–160
 събота, Господният ден
 да ходим на църква в, 179–181
 почитането носи щастие, 179–180

Т

технология

може да се използва за придвижване напред на Божието дело, 167

Ф

Фар, Лорин (дядо), xii

Х

храмове и храмова работа

да направи обредите достъпни, цел на, 83–93

жертви на светиите при строежа на храма Къртлънд, 83
освещаване на храма Айдахо
Фолз Айдахо, 83–86

хълм Кумора, xxix

Ц

Църква на Исус Христос
напредък на, 44, 165–170,
170–174

притежава божествена власт,
52–54

ръководена от Исус Христос,
59–61, 119–121

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

